

V ŽÁRU ZKOUŠEK

3/2022

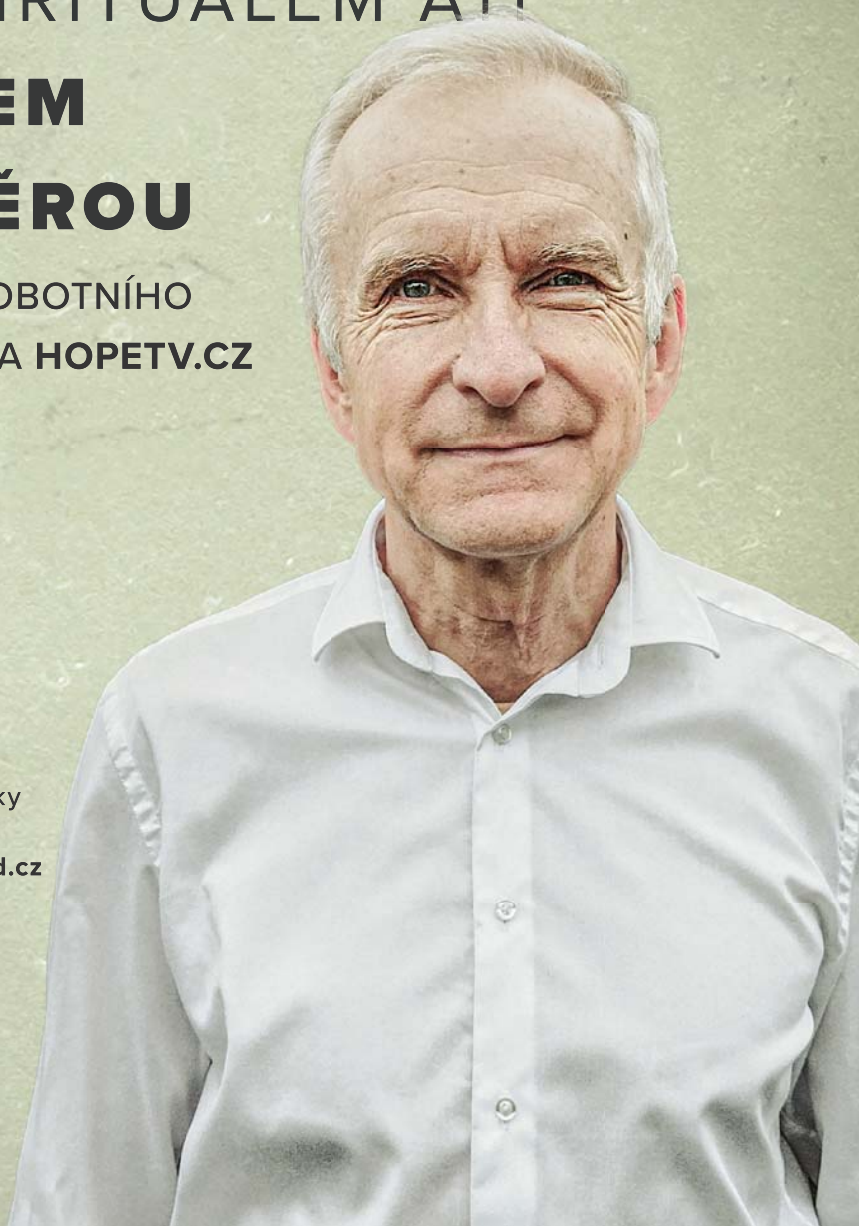
Průvodce studiem Bible

V TOMTO ČTVRTLETÍ
STUDUJEME LEKCE
SOBOTNÍ ŠKOLY
SE SPIRITUÁLEM A
**ALEŠEM
ZÁSTĚROU**

VŽDY OD SOBOTNÍHO
POLEDNE NA **HOPETV.CZ**

Internetové stránky
sobotní školy:
sobotniskola.casd.cz

fb.com/HopeTV
HopeTV.cz

V ŽÁRU ZKOUŠEK

3/2022

Průvodce studiem Bible

Obsah

1. Lidské trápení a dobrý Pastýř
2. Přicházející zkoušky
3. Ptačí klec
4. Tvář Zlatníka
5. V ohni zkoušky
6. Boj ze všech sil
7. Nezničitelná naděje
8. Vidět Neviditelného
9. Život naplněný chválou
10. Pokora a tichost ve zkouškách
11. Trpělivé čekání
12. Poučení od pšeničného zrna
13. Kristova zkouška ohněm

Za materiály ke studiu sobotní školy je zodpovědné oddělení sobotní školy při Generální konferenci Církve adventistů sedmého dne a oddělení sobotní školy při Česko-Slovenské unii. Text materiálů byl při překladu upraven podle pravidel dohodnutých s oddělením sobotní školy při Generální konferenci.

V žáru zkoušek

Průvodce studiem Bible

3. čtvrtletí 2022

Autor: Gavin Anthony

Šéfredaktor: Clifford R. Goldstein

Foto: iStock

Grafická úprava a sazba

Vydala Církve adventistů sedmého dne

Vytiskla tiskárna ARTRON, s.r.o., Boskovice

Vydání první, Praha 2022

ISBN 978-80-88026-42-6

ISSN 0409-3208

Úvod

Ukřižovaný Stvořitel

„Všechno povstalo skrze ně [Slovo] a bez něho nepovstalo nic, co jest.“ (J 1,3)

Všechno povstalo skrze Krista, a přece – podle Pisma – i on plakal (J 11,35). Stvořitel plakal? Kdyby jen to. Ježíš „byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolestí, zkoušený nemocemi“ (Iz 53,3). Stvořitel, muž bolesti – opovržený a opuštěný? A ve chvíli smrti dokonce zvolal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mt 27,46).

Jak se mohlo něco takového stát? Ježíš, náš Stvořitel, je také naším Vykupitelem, a proto byl ukřižován. Stvořitel, který se stal člověkem, během svého života prožíval nouzi a potíže a nakonec zemřel ukřižován rukama římských vojáků.

Náš Stvořitel, ten, ve kterém „žijeme, pohybujeme se, jsme“ (Sk 17,28), trpěl jako člověk tak, jak nikdo z lidí nikdy nemohl. My můžeme prožít jen své vlastní žaly a bolesti. Ježíš však na kříži nesl všechny „naše nemoci, naše bolesti na sebe vzal“ (Iz 53,4). Je to ten nejúžasnější čin v celých dějinách vesmíru.

Na těchto základech (nad námi se tyčí obraz ukřižovaného Boha) se budeme během následujících týdnů snažit alespoň o něco lépe pochopit nepochopitelné – naše vlastní utrpení, utrpení křesťanů, těch, kteří odevzdali své životy Kristu. Netvrdíme, že najdeme všechny odpovědi. Víme jen, že „Bůh je láska“ (1J 4,8) a že i když do našich životů přichází bolest a utrpení, Bohu můžeme důvěřovat. Navzdory bolesti a utrpení můžeme růst v milosti, i když se často jedná o bolestivý proces.

Toto čtvrtletí budeme studovat Boží slovo a uvidíme, jak věřící, ač byli Kristovými následovníky, čelili zoufalství, zradě, zklamání, ztrátě, nespravedlnosti a zneužívání (a s mnoha těmito pojmy jsme se možná setkali na vlastní kůži i my). Jak to zvládli naši předchůdci ve víře? Jak je to změnilo? Co nás může naučit jejich příklad?

Když se budeme dívat na tyto lidi a na jejich zkušenosti, zápasy a zkoušky víry (které mohou být velmi podobné našim vlastním), musíme je vždy vidět v kontextu kříže, v kontextu Kristova utrpení. Vždy potřebujeme mít na paměti, že bez ohledu na to, co prožívá kdokoli z nás, Ježíš Kristus, náš Stvořitel a Vykupitel, prošel ještě horší a bolestnější zkušeností.

Náš Bůh je trpícím Bohem. „Kříž je pro naše otupělé smysly výmluvným obrazem bolesti, kterou už od počátku působí hřích Bohu. Každý odklon od dobra, každý projev krutosti, každý neúspěch lidstva v úsilí naplnit Boží ideál přináší Bohu bolest.“ (Ed 263; Vých 155)

Při našem studiu se nebudeme věnovat *teodiceji*, tedy obhajobě Boha tváří v tvář zlu a utrpení. Pokusíme se najít způsob, jak překonávat a zvládat neodvratitelné utrpení, kterému jsme všichni vystaveni. Žijeme totiž ve světě, ve kterém je hřích tak přirozený jako dýchání. Pokusíme se ukázat, že bolest, utrpení a ztráta neznamenají, že nás Bůh opustil. Ukazují jen to, že víra v Boha neznamená, že nejsme součástí světa a že zde na zemi nesdílíme s ostatními úděl celého lidstva. Rozdíl je v tom, že prostřednictvím Ježíše a jím nabízené naděje můžeme najít smysl a cíl v tom, co se někdy zdá nesmyslné. A že ačkoli si často ani neumíme představit jak, můžeme důvěřovat zaslíbení, že „všecko napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha“ (Ř 8,28). Náš Bůh nejen všechno stvořil, ale pro nás i všechno vytrpěl (a proto ho milujeme).

Gavin Anthony, hlavní autor tohoto čtvrtletí, vyrůstal na Srí Lance jako dítě misionářů. Pracoval jako kazatel v Anglii a také působil jako předseda sdružení církve na Islandu.

Lidské trápení a dobrý Pastýř

Texty na tento týden

Ž 23; Ř 12,18–21

Základní verš

„Naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno.“ (Ž 23,3)

Sofie se zády opřela o dveře své ložnice a sklouzla po nich na zem. Slzy jí tekly po tváři a hlasitě vzlykala. „Jak to jen mohl udělat?“ Právě se dozvěděla zprávu, která jí zlomila srdce. Někdo, koho považovala za přítele, koho respektovala a komu důvěřovala, ji ošklivě pomluvil, jen aby zničil její pověst a práci. Vzala z postele Bibli, po paměti ji otevřela a četla známá slova: „Naživu mě udržuje, stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno. I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují“ (Ž 23,3.4).

„Takhle to určitě není!“ vyhrkla. Zdálo se však, že logice v textu nelze uniknout. Pastýř v žalmu vedl své ovce po cestách spravedlnosti, ale zdálo se, že právě tyto cesty procházejí údolím, ve kterém vrhá svůj stín smrt. Bylo by možné, že i bolestnou zradu ze strany přítele, toto temné údolí, by Bůh mohl použít, aby ji vedl ke spravedlnosti?

Osnova lekce

Hlavním textem studia na tento týden je slavný Žalm 23: „Hospodin je můj pastýř“. V jeho světle budeme přemýšlet nad tím, co pro nás náš Bůh dělá ve chvílích, které pro nás nejsou vůbec snadné.

- Ž 23,1.2: Hospodin je můj pastýř (neděle)
- Ž 23,3: Stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno (pondělí)
- Ž 23,4: I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého (úterý)
- Ž 23,5: Prostíráš mi stůl před zraky protivníků (středa)
- Ž 23,6: Dobrota a milosrdenství provázet mě budou (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

PASTÝŘ – PRŮVODCE NA CESTĚ

Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. (Ž 23,1)

Osobní studium

Děti dostaly za úkol nakreslit obraz Boha. Úplně každé nakreslilo někde na obrázku srdíčko. Když se jich zeptali proč, jednomyslně prohlásily, že Bůh je láska. Bylo to tak přirozené.

Je snadné mít dobré mínění o Bohu a jeho záměrech, když všechno jde jako po másle. Ale čím jsme starší a čím více starostí a problémů přichází do našeho života, náš pohled na Boha se postupně mění. Bůh se samozřejmě nemění (Žd 13,8; Jk 1,17), ale my ano.

V době vzniku Starého zákona bylo velmi obvyklé pastevectví. Proto Žalm 23 používá obraz pastýře k popisu toho, jak o nás Bůh pečuje. Symbol pastýře je pro Boha používán ve Starém i v Novém zákoně. Je to nádherný obraz, který se nemění. Dříve než se soustředíme na text Žalmu 23, podívejme se, jak různí pisatelé Bible chápou dílo a charakter našeho Pastýře.

Co se o Pastýři dozvídáme z následujících veršů?

Iz 40,11

Jr 23,3,4

Ez 34,12

J 10,14–16

1Pt 2,25

Přečtěte si znovu Žalm 23. Jak se Pastýř stará o své ovce?

Ž 23,2

Ž 23,3

Ž 23,4

Ž 23,5

Ž 23,6

Aplikace

Co pro tebe znamená poznání, že se o tebe stará někdo takový, jak je popsáno v Žalmu 23? Jak bys mohl tento obraz použít k povzbuzení někoho, kdo vinou zápasů nebo problémů nevidí Boha zřetelně?

SPRÁVNÁ CESTA

... *stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno.* (Ž 23,3)

Osobní studium

Představ si „stezku spravedlnosti“ (Ž 23,3), která vede, kam jen tvé oko dohlédne. Nevíš její konec, ale víš, že na konci této cesty je domov, Boží přítomnost. Když se na tuto cestu podíváš pozorněji, můžeš pozorovat, kudy vede. Některá místa vidíš naprosto jasně, ale jinde je cesta zcela zakryta velkými a nebezpečnými překážkami. Někdy stezka zmizí za horami. Některé části lze projet snadno a pohodlně, jiné jsou namáhavé. Stejně tomu bylo i v době, kdy Izraelité putovali z Egypta do zaslíbené země. Žalm 23 tuto cestu popisuje podobně.

Jakými místy vidí David procházet ovečky, když kráčí po cestách spravedlnosti a směřují do Hospodinova domu?

Proč se však tato cesta nazývá „stezka spravedlnosti“ (ČEP, BK) nebo „pravá stezka“ (ČSP)? Zde jsou čtyři důležité důvody: (1) Je

to správná cesta, protože vede ke správnému cíli – k Pastýřovu domu. (2) Je to správná cesta, protože nás udržuje v souladu se správnou osobou – samotným Pastýřem. (3) Je to správná cesta, protože nás vychovává, abychom byli spravedliví – jako je Pastýř. (4) Je to správná cesta, protože nás správně vede – když se stáváme spravedlivými, vzdáváme slávu Pánu. Jsou to správné cesty (nebo cesty *spravedlnosti*), ať už je lehké, nebo těžké po nich jít.

Je důležité uvědomit si, že když nás Bůh vede, jeho cílem není jen „doručit nás jako balíček“ na místo určení. Z jeho strany jde o mnohem víc než jen o vedení a ochranu. Jak ukazují mnohé příklady v Písmu, ve kterých Bůh vede svůj lid (ať už Abrahama svými zaslíbeními, nebo Izrael prostřednictvím ohnivého a oblakového sloupu), když Bůh vede, vždy lidi vychovává ke spravedlnosti.

Aplikace

Jak vnímáš skutečnost, že Pastýřovou prioritou pro tvůj život je výchova ke spravedlnosti? Jak mohou zkoušky změnit tvůj život, abys lépe odrážel Kristův charakter?

NEČEKANÁ OBJÍŽĎKA – ROKLE

I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují. (Ž 23,4)

Osobní studium

Bylo by hezké, kdyby se cesty spravedlnosti vinuly jen po trávou pokrytých březích chladivých potoků. Takto však David cestu nepopisuje. Jeho cesty vedou i nebezpečnými, temnými údolími, ve kterých hrozí smrt. Určitě nejde o krásné turistické stezky, které si vybereš na odpolední procházku.

V určitých obdobích roku hrozí v údolích a roklích v Izraeli bleskové záplavy, které mohou přijít nečekaně a jsou nesmírně nebezpečné. Tato místa jsou obvykle úzká, se strmými stěnami, které brání slunečnímu svítu. Proto je „rokle šeré smrti“ obrazem

pro „neproniknutelnou tmou“ nebo „hlubokou temnotu“.

Kdy jsi v životě procházel „roklí šeré smrti“? Jaké to bylo? Měl jsi strach, i když jsi věděl, že je Pastýř s tebou? Které biblické verše ti v té době nejvíc pomáhaly? Proč?

Jak se ovce ocitly v temném údolí? Šly tam samy, nebo je vedl a také chránil sám pastýř?

Spisovatelka Elisabeth Elliotová napsala: „Beránek, který se ocitl v roklí šeré smrti, by mohl dojít k závěru, že ho nesprávně vedli. Potřeboval však projít onou temnotou, aby se naučil nebát. Pastýř je stále s ním.“ (ELLIOTOVÁ, E., *Quest for Love*. Grand Rapids, MI: Revell Books, 1996, s. 218)

Aplikace

Měl jsi někdy pocit, že jsi byl „nesprávně“ veden, a kvůli tomu jsi skončil v roklí šeré smrti? Jak jsi tehdy reagoval na Boha? Proč je podle tebe Pastýř ochoten riskovat, že ho správně nepochopíme, a dovolí nám vstoupit do temného údolí?

NEOČEKÁVANÁ OBJÍŽDKA – PROSTŘENÝ STŮL

Prostíráš mi stůl před zraky protivníků, hlavu mi olejem potíráš, kalich mi po okraj plníš. (Ž 23,5)

Osobní studium

Během našeho života se nutně setkáváme s lidmi, kteří nám chtějí škodit a budou našimi protivníky. Jak se s takovým „setkáním“ vypořádat? Jak ses cítil, když ses během bezesných nocí převaloval na lůžku a přemýšlel, jak se pomstít těm, kdo se ti snaží ublížit nebo zničit tvou práci? Zaujmout správný postoj k „protivníkům“ může být pro křesťany obtížné.

Jaké nepřátele jsi měl ve svém životě? Jak jsi reagoval na ty, kteří se ti pokusili ublížit? Které z myšlenek uvedených v následujících textech byly pro tebe povzbuzením nebo nasměrováním? V čem?

Mt 5,44

Ř 12,18–21

V Žalmu 23,5 nám David ukazuje zajímavý způsob, jak zacházet s nepřáтели. Příliš si nevšimá jejich přítomnosti, ale místo toho se soustředí na to, co Bůh dělá v jeho

prospěch. Bůh je tam a připravuje pro něj hostinu.

V Davidově době bylo obvyklé, že když přišel na hostinu vážený host, hostitel mu před vstupem do sálu pomazal hlavu olejem. Šlo o směs olivového oleje a parfému. Potom usadil hosta ke stolu, na němž bylo nachystáno mnohem větší množství jídla, než by se dalo sníst.

Jak nám tyto tři věci (stůl, olej a kalich) v Žalmu 23,5 mohou připomenout, jak se Bůh stará, i když zrovna procházíme temným údolím?

Apoštol Pavel připomíná, že „nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla“ (Ef 6,12). Mezi naše nepřátele patří nejen ti, které vidíme, ale i ti pro nás neviditelní. Ať se nám to líbí, nebo ne, jsme obklopeni protivníky. A přece, když jsme s Pastýřem, ani jeden nepřítel, viditelný nebo neviditelný, nám nemůže ukrást to, co pro nás Pastýř připravil.

Aplikace

Zamysli se nad tím, jak se k tobě Pastýř choval, když jsi byl obklopen nepřáтели. Co ti v takových obdobích může pomoci projevat vděčnost? Na co se můžeš soustředit?

SPOLEHLIVÉ ZASLÍBENÍ NA CESTU

Ano, dobrota a milosrdenství provázet mě budou všemi dny mého žití. Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů. (Ž 23,6)

Osobní studium

Když procházíme „roklí šeré smrti“ nebo jsme obklopeni nepřáteli, můžeme být v pokušení myslet si, že jsme zůstali sami. Ne vždy je zřejmé, že pro nás Bůh tolik udělal. Můžeme mít pocit, že kdyby nám opravdu pomáhal, do takové situace bychom se nedostali. David to však vidí jinak.

Navzdory složitým okolnostem, ve kterých se David nachází, se soustředí na skutečnosti, kterými si je jistý. O co jde? (Ž 23,6; Ef 1,4; 2Pt 1,10 a Žd 11,13–15)

Naše překlady říkají, že Boží dobrota a milosrdenství (Boží závazek daný smlouvou) budou Davida „provázet“ celým životem. Původní sloveso je však mnohem silnější a verš by měl znít, že dobro a neutuchající láska ho budou „pronásledovat“ po všechny dny jeho života. (Stejně hebrejské sloveso je použité ve verších Gn 14,14; Joz 10,19 a 1S 25,29; zde je

myšlenka „pronásledování“ zcela zřetelná.) Jaký obraz se ti vybaví, když si představíš, že tě „pronásleduje“ dobro a milosrdenství? Co chtěl podle tebe David říct o Bohu, když takto popsal jeho péči?

Bez ohledu na to, jak hluboké je údolí nebo jak vytrvalí jsou nepřátelé, jistota Boží dobroty, milosrdenství a jeho vedení až do konce naší cesty je nezpochybnitelná. Pokud mohly být tyto myšlenky Ježíši oporou na Golgotě, můžeme se na ně spolehnout i my.

Jsou však chvíle, kdy ti, na kterých nám záleží, prožívají nejistotu a pochybnosti. Podobně jako v Davidově případě nemusí být nejlepším způsobem, jak odpovědět na jejich obavy, teologické vysvětlení Božích záměrů. Jak nám ukazuje David v 6. verši, odpovědi na pochybnosti a obtíže může být spíše sdílení naší zkušenosti a důvěry v nebeského Otce.

Aplikace

Jaké zkušenosti z tvého vlastního poznání Boha mohou ilustrovat jistotu, že nás „pronásleduje“ jeho dobrota a milosrdenství? Jaké důkazy bys mohl přidat z Bible? Jak by ses o to mohl podělit s těmi, kdo pochybují o Boží péči a dobrotě? V čem je kříž největším příkladem tohoto „pronásledování“?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si 52. kapitolu „Pastýř“ z knihy *Touha věků* (DA 476–484; TV 305–309).

„Ti, kteří ve svém životě víry prožívají velké utrpení a zkoušky, které jsou součástí výchovy v Boží škole a důležitým prostředkem k očistění charakteru, ale neztrácejí smělou odvalu, nakonec zvítězí. Boží služebník musí udatně odolávat útokům nepřítele a zdolat všechny překážky, které mu satan klade do cesty. [...] Když však budeš hledět vzhůru a nebudeš se zaměřovat na překážky, nezeslábněš a nebudeš si na cestě zoufat, neboť se chytíš nabízené Ježíšovy ruky s dětinskou důvěrou a necháš se vést. [...] V Kristu najdeš pomoc, on v tobě zformuje silný, vyrovnaný a krásný charakter. Satan nijak nemůže ovlivnit světlo, které vyzařuje z takové povahy. [...] Bůh nám daroval svůj nejlepší dar, svého jednorozeného Syna, aby nás pozvedl, zušlechtil a upevnil tím, že nás oděje dokonalostí svého vlastního charakteru, a tak nás připraví pro své království.“ (MYP 63.64)

Otázky k rozhovoru

1. *Uvědomujete si, že velké utrpení a zkoušky, které přicházejí do vašeho života, mohou být ve skutečnosti součástí výchovy v „Boží škole“? Jak tomu rozumíte?*
2. *Jak může být naše pomoc, útěcha a povzbuzení lidem právě procházejícím „rokli šeré smrti“ součástí Pastýřova způsobu, jak převést lidi přes jejich krize? Co můžeme jako sbor udělat, aby nás Pán mohl lépe využít pro pomoc těm, kdo to potřebují?*
3. *Podělte se společně o to, jak vás v životě „pronásledovala“ Boží dobrota a milosrdenství. Co se můžete naučit ze zkušeností druhých?*
4. *Přemýšlejte o posledních hodinách Kristova života, kdy prožíval „zkoušku ohněm“. Jak mohl Kristus ve svém lidství vydržet ono nesmírné utrpení? Co si můžeme vzít z jeho příkladu pro zkoušky, kterým čelíme my?*

Praktický závěr

- *Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?*

Podněty k modlitbám

- *Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.*
- *Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?*
- *Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.*

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

_____	_____
_____	_____
_____	_____

Přicházející zkoušky

Texty na tento týden

1Pt 4,12–19; 5,8–11; Ř 1,21–32; Jr 9,6–15; 2K 12,7–10

Základní verš

„Moji milovaní, nebuďte zmateni výhni zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého, ale radujte se, když máte podíl na Kristově utrpení, abyste se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva.“ (1Pt 4,12.13)

V chemických laboratořích nebo třeba při výrobě šperků se často používají žáruvzdorné nádoby, ve kterých jsou různé materiály zahřívány na vysokou teplotu. Když se nádoba zahřeje, materiály v ní tají, prskají nebo třeba jasně hoří. Všechno závisí na jejich složení. Právě složení zahřívané směsi rozhoduje o tom, jak bude daný materiál reagovat. Někdy se takový postup označuje jako zkouška ohněm.

V přeneseném významu můžeme hovořit o „zkoušce ohněm“ i v duchovním smyslu. Jedná se o reakci člověka na okolnosti, které vstupují do jeho života.

Tento týden budeme zkoumat, proč se můžeme ocitnout pod tlakem a zažívat zkoušky. Zkoušky totiž mohou být i příležitostí ke změně, rozvoji a růstu. To nám pomůže uvědomit si, jak se Bůh projevuje v našich životech. Ve chvílích, kdy budeme vystaveni zkoušce, pak budeme mít lepší představu jak reagovat.

Osnova lekce

Ve druhé lekci se zaměříme na to, proč v některých chvílích do našich životů mohou přicházet problémy. Jistě existují situace, kdy odpověď nenajdeme, ale v řadě případů lze pojmenovat specifické důvody.

- 1Pt 4,12–19 – Problémy jako součást křesťanského života (neděle)

Možné důvody:

- 1Pt 5,8–11: Satanova aktivita (pondělí)
- Ř 1,21–32: Důsledky hříchu (úterý)
- Jr 9,6: Zkoušky vedoucí k „očistění“ (středa)
- 1K 12,6–10: Zkoušky vedoucí ke „zralosti“ (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

PŘEKVAPENÍ

¹²Moji milovaní, nebuďte zmateni výhni zkoušky, která na vás přišla, jako by se s vámi dělo něco neobvyklého, ¹³ale radujte se, když máte podíl na Kristově utrpení, abyste se ještě více radovali, až se zjeví jeho sláva. ¹⁴Jestliže jste hanobeni pro jméno Kristovo, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, Duch Boží. ¹⁵Ale ať nikdo z vás netrpí za vraždu, za krádež nebo jiný zlý čin anebo za intriky. ¹⁶Kdo však trpí za to, že je křesťan, ať se nestydí, ale slaví Boha, že smí nosit toto jméno. ¹⁷Přišel totiž čas, aby soud začal od domu Božího. Jestliže začíná od vás, jaký bude konec těch, kteří se Božimu evangeliu vzpírají? ¹⁸„Jestliže i spravedlivý bude stěží zachráněn, kde se ocitne bezbožný a hříšný?“ ¹⁹A tak ti, kteří trpí podle vůle Boží, ať svěří své duše věrnému Stvořiteli a činí dobré. (1Pt 4,12–19)

Osobní studium

Nepříjemná překvapení mohou vstoupit do našeho života mnoha způsoby. Auto, které nám nedá přednost a narazí do nás. Náhlé oznámení, že přicházíme o práci. Lékařský test, který přinese špatné zprávy. Zrada někoho, koho jsme milovali a o jehož lásce jsme byli skálopevně přesvědčeni. Ať je to, co se děje, jakkoli špatné, jsme-li tím překvapeni, zdá se nám to ještě horší.

Tento týden se zaměříme na několik konkrétních typů těžkých situací či zkoušek, které by nás neměly zaskočit.

Uvažujme chvíli o verši 1Pt 4,12. Řecké slovo přeložené jako „neobvyklé“ znamená také „cizí“ nebo „neznámé“. Petr vybízí své čtenáře, aby se nechytily do pastí přesvědčení, že „zkoušky ohněm“ a trápení by se křesťanů neměly týkat. Měli bychom je zde na zemi považovat za něco, co se prostě děje, a měli bychom je očekávat.

Výraz překládaný jako „výheň zkoušky“ pochází z řeckého slova, které znamená „plamen“, „oheň“ nebo „požár“. Na jiných

místech se překládá také jako „pec“. Zkušenost prožitého utrpení by proto mohla být považována za „proces tavení“ či „zkoušku ohněm“ naší víry.

Co je podle úvodních veršů hlavní myšlenkou Petrova poselství?

Mnozí z nás jsou překvapeni utrpením, protože často máme na život křesťana příliš zjednodušený pohled. Víme, že existují dvě strany velkého sporu. Na jedné stojí Bůh, který je dobrý, a na druhé straně je satan, který je špatný. Často však automaticky dáváme vše, co se nám zdá příjemné, do „krabice“ označené „Bůh“, a vše, co se nám zdá nepříjemné, do „krabice“ označené „satan“. Ale život není tak jednoduchý. Chceme-li se správně rozhodnout, co pochází od Boha a co od satana, velmi často nám k tomu nemohou stačit vlastní pocity. Chodit s Bohem může být komplikované a obtížné. A naopak, následování satana může přinést zdánlivé uspokojení. Jób, který je spravedlivý, a zároveň trpí, to vyjadřuje jasnou otázkou: „Proč naživu zůstávají svévolníci? Dožijí se vysokého věku, rozmohou se, kupí statky...“ (Jb 21,7).

Aplikace

Petr mluví o zkouškách, které přicházejí jako následek toho, že se člověk postavil na stranu Krista. Existují však také jiné důvody, proč přicházejí zkoušky. Jak ti může text 1Pt 4,12–19 pomoci rozumně vysvětlit příteli, proč bychom se neměli divit problémům a těžkostem, které nám přicházejí do života?

ZKOUŠKY OD SATANA

⁸Budte strážliví! Budte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako „lev řvoucí“ a hledá, koho by pohltil. ⁹Vzepřete se mu, zakotveni ve víře, a pamatujte, že vaši bratři všude ve světě procházejí tímž utrpením jako vy. ¹⁰A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. ¹¹Jemu náleží panství na věky věků! Amen. (1Pt 5,8–11)

Osobní studium

Uvažuj o prvním verši v úvodu (1Pt 5,8). Co je jeho hlavním poselstvím pro tebe? Polož si otázky: Jakou vážnost přikládám těmto slovům? Co v mém životě potvrzuje, že tato slova беру vážně?

Už jsi někdy pozoroval hladového lva? Je úžasné vidět, že je schopen ulovit a sežrat téměř jakékoli zvíře, za nímž se rozběhne. Petr říká, že satan to dělá podobně. Když se podíváme kolem sebe, můžeme vidět důsledky jeho touhy zabít. Smrt, utrpení a překrucování morálky a hodnot jsou všudypřítomné. Ať se podíváme kamkoli, vidíme následky satanova díla.

Uvažuj o úvodních verších (1Pt 5,8–11). Jak by měli křesťané reagovat na satanovo úsilí?

Co Bůh slibuje, že udělá pro ty, kdo trpí? (1Pt 5,10)

Petr reaguje těmito slovy na satanovy útoky na křesťanskou víru. Jak jsme již zmiňovali, satan působí různými způsoby. A přestože si musíme být vědomi, že náš nepřítel existuje a má sílu, nikdy se nesmíme nechat odradit. Vždy potřebujeme mít na paměti, že Ježíš již zvítězil a že satan je tedy poraženým nepřítelem. Pokud tedy zůstaneme ve spojení s Ježíšem a budeme se ho vírou držet, nikdy nemůžeme být poraženi. Díky kříži je Kristovo vítězství i našim vítězstvím.

Aplikace

Zamysli se nad dalšími způsoby, kterými satan způsobuje bolest. Jak by nám mohlo poselství textu 1Pt 5,8–11 pomoci vyrovnat se s úzkostí, kterou prožíváme v hříšném světě, ve kterém satan způsobuje zmatek a bolest?

ZKOUŠKY ZPŮSOBENÉ HŘÍCHEM

Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu. (Ř 1,18)

Osobní studium

Každé naše rozhodnutí a jednání má svoje následky. Když si stoupneme se zmrzlinou v ruce na pálicí slunce, zmrzlina se rychle rozteče. Příčina a následek jsou neoddělitelně spojeny. A bez ohledu na to, jak zoufale bychom někdy chtěli, aby tomu bylo jinak, platí v otázce hříchu stejné zákonitosti. Každý hřích přináší následky. Není to tak, že by Bůh seděl v nebi a přemýšlel, co hrozného by udělal lidem dopouštějícím se konkrétního hříchu. Samotný hřích má totiž své vlastní důsledky.

Problém je, když začneme mít pocit, že můžeme Boha nějak přelstít a zhřešit, aniž by se nás dotkly následky hříchu. Takhle to nefunguje. Apoštol Pavel velmi jasně říká, že hřích má následky nejen pro věčnost, ale také pro dnešek. Hřích přináší bolestné a sklíčující ovoce.

V Ř 1,21–32 Pavel popisuje, proč lidé hřeší a jaké to má následky. Uvažuj s modlitbou o těchto verších a shrň podstatu Pavlových

slov. Zaměř se na konkrétní etapy hříchu a jeho následků.

O několik veršů dříve Pavel popisuje tyto následky jako „Boží hněv“ (Ř 1,18). Boží hněv v této pasáži představuje přímý následek hříchů – Bůh dovolil, aby lidé sklízeli to, co zaseli. Ani v případě křesťanů Bůh nezasáhne vždy okamžitě, aby odstranil bolest, která je důsledkem našich vlastních činů. Mnohokrát nás nechá zažít ovoce našich činů, abychom pochopili, jak je náš hřích odporný a jak moc nám škodí.

Uvažovali jsme o důsledcích porušení Božích morálních zákonů. Ale co porušování Božích zákonů týkajících se našeho zdraví – duševního nebo tělesného? Naše těla jsou Božím příbytkem. Pokud svému tělu škodíme tím, že se nezdravě stravujeme, necvičíme, máme nedostatek odpočinku nebo nedodržujeme zásady psychohygieny, je to vlastně také hřích proti Bohu. Takové jednání má následky, které mohou vést k obtížím, nebo dokonce k situacím, které vnímáme jako zkoušky naší víry.

Aplikace

Kdy jsi ve svém životě sklídl bezprostřední důsledky svých vlastních hříchů? Co ses z toho naučil? Jaké změny musíš udělat, aby ses v budoucnu podobným selháním vyhnul?

ZKOUŠKY VEDOUcí K OČIŠTĚNÍ

Proto praví Hospodin zástupů toto: „Hle, budu je tříbit a budu zkoumat, jak bych měl naložit s dcerou svého lidu.“ (Jr 9,6)

Osobní studium

„Pokud vám Duch svatý připomene Boží slovo, které vás zraňuje, můžete si být jisti, že je ve vás něco, co je třeba odstranit.“ (CHAMBERS, Oswald, *My Utmost for His Highest*. Uhrichsville, OH: Barbour & Company, Inc., 1963, s. 271)

Jak rozumíš výše uvedenému citátu a verši Jr 9,6? Jaké jsou tvé zkušenosti s bolestí spojenou s procesem očistění?

Přečtěte si text Jr 9,6–15. Bůh říká, že bude „tříbit a zkoumat“ (ČEP) Judsko a Jeruzalém. ČSP překládá „já je přečistím a vyzkouším“ (Jr 9,6). Jaké důvody Bůh uvádí (Jr 9,12.13)? Jak to mělo probíhat (Jr 9,14.15)?

Boží zušlechťování a zkoušení může zahrnovat i drastická opatření. Existují tři důvody, proč se „tříbení a zkoumání“ může zdát jako zkouška ohněm. (1) Pociťujeme bolest. Když Bůh dovolí okolnostem, aby nás upozornily na náš hřích, může to bolet. O něco dříve Jeremjáš zoufale píše: „Měch supí, z ohně vytéká olovo, tavič nadarmo přetavuje, zlí se neodloučí“ (Jr 6,29). Proto jsou někdy potřebná až drastická opatření, kterými Bůh touží upoutat naši pozornost. (2) Prožíváme úzkost. Když si hřích jasně uvědomíme, můžeme pociťovat smutek nad hříchem. (3) Zažíváme frustraci. Když se snažíme žít jinak, často nás může dohánět vlastní neschopnost. Může být nepřijemné a obtížné neustále se vědomě zbavovat toho, co bylo dlouho naší součástí.

Aplikace

Zamysli se nad hříchy, se kterými zápasíš. Pokud by tě Bůh chtěl dnes vyzkoušet, jak by to mohl udělat? Co bys mohl udělat pro to, abys v tomto boji zvítězil dříve, než by Bůh musel přistoupit k bolestivým krokům jako v případě Izraele?

ZKOUŠKY VEDOUČÍ KE ZRALOSTI

⁶I kdybych se chtěl chlubit, nebyl bych pošetilý, vždyť bych mluvil pravdu. Nechám toho však, aby si někdo o mně nemyslí víc, než co na mně vidí nebo ode mne slyší. ⁷A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval. ⁸Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, ⁹ale on mi řekl: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova. ¹⁰Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem slabý, jsem silný. (2K 12,6–10)

Osobní studium

Mezi kácením a prořezáváním je obrovský rozdíl. Ke kácení přistoupíme ve chvíli, kdy už stromy nechceme, protože jsou napadeny škůdci nebo nenesou úrodu. Prořezávání a stříhání naopak pomáhá, aby stromy nesly hodně ovoce. Oba procesy potřebují ostrý nástroj. I prořezávání vyžaduje odstranění některých větví a začínajícímu zahradníkovi se může zdát, že se tím strom ničí. V duchovním kontextu Bruce Wilkinson napsal: „Modlíte se za hojné Boží požehnání a prosíte, aby vás Bůh učinil více podobnými jeho Synu? Pokud je vaše odpověď ‚ano‘, pak žádáte, aby vás ‚prořezal‘.“ (WILKINSON, Bruce, *Secrets of the Vine*. Sisters, OR: Multnomah Publishers, Inc., 2001, s. 60)

Čtenáři Písma si často kladou otázku, co vlastně Pavel myslel tím „ostnem“ (2K 12,7). Názory se pohybují od neustálých nepřá-

telských útoků na Pavla až po potíže s řečí. Je možné, že ve skutečnosti to byl problém s jeho zrakem (6BC 1107). Je úžasné, že Pavel věřil, že jeho „osten“ mu byl „dán“.

Jak rozumíš Pavlovým slovům o tom, že „osten“ mu byl „dán“? Kdo mu jej dal? Jak to Bůh mohl použít pro Pavlovo dobro?

Všimni si, že Pavlův „osten“ měl jednoznačný účel: „abych se nepovyšoval“ (2K 12,7). Nebylo to kvůli nějakému konkrétnímu hříchu, kterého by se dopustil, ale proto, aby se nestal pyšným. To by ho v budoucnu mohlo přivést k pádu. Pavel přiznával, že má sklon k hříchu a že tento „osten“ ho může chránit.

Uvažuj o úvodním textu (2K 12,6–10). Jak se Pavel vypořádal se svým „ostnem“? Myslíš si, že jeho slabost mohla mít pro něj i nějaké další duchovní výhody? Jak ti může pomoci to, jak Pavel odpovídá, vyrovnat se s „ostny“, které máš v sobě možná ty?

Aplikace

V čem se mohou Boží záměry pro tvůj duchovní rozvoj lišit od tvých vlastních představ? Zamysli se nad oblastmi svého života, ve kterých potřebuješ nést více ovoce spravedlnosti. O jaké duchovní vlastnosti bys chtěl požádat Boha, aby se v tobě rozvinuly prostřednictvím jeho „prořezávání“?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

„Ten, který čte v lidských srdcích, zná jejich povahu lépe, než ji znají sami. Ví, že někteří mají sílu a schopnosti, které by mohly být použity k šíření Božího díla, kdyby byly správně usměrněny. Ve své prozřetelnosti je Bůh přivádí do různých postavení a okolností, aby mohli ve své povaze objevit nedostatky, o kterých zatím nevěděli. Dává jim příležitost, aby tyto nedostatky napravili, a stali se tak vhodnými pro Boží službu. Často dopustí, aby je sežehly plameny utrpení, aby pak mohli být očištěni. Skutečnost, že jsme podrobováni zkouškám, ukazuje, že Pán Ježíš v nás vidí něco vzácného, co chce rozvinout. Kdyby v nás neviděl nic, čím by mohl oslavit své jméno, neztrácel by čas, aby nás tříbil. Nehází do své pece bezcenné kameny. Zušlechťuje jen hodnotnou rudu. Kovář dává železo a ocel do ohně, aby poznal, o jaký druh kovu jde. Pán dopouští, aby se jeho vyvolení dostali do pece utrpení, aby se projevilo, jakou mají povahu a zda jsou způsobilí pro Boží dílo.“ (MH 471; ŽNP 254)

Otázky k rozhovoru

1. *Někdy je pro nás opravdu těžké nést následky našich hříchů. Ptáme se: „Existuje vůbec možnost, že mě Bůh opravdu změní?“ Jaká zaslíbení a povzbuzení dostáváme od Boha, abychom v takových chvílích vydrželi a nevzdávali se? (Ř 5,1–11) Co odpovědět někomu, kdo klade právě takovou otázku?*
2. *Jak rozumíte pojmu Boží „prozřetelnost“? Jak poznáme, že se něco stane díky Boží prozřetelnosti? Jaké jednání Boží prozřetelnosti vedlo ke zkouškám ve tvém životě? Co ses z toho naučil? Jak bychom mohli pomoci někomu, kdo se ptá, zda se nějaké konkrétní skutečnosti v jeho životě odehrávají právě díky Boží prozřetelnosti?*
3. *Myslíte si, že prochází-li někdo těžkou zkouškou, záleží na tom, co ji způsobilo? Ovlivňuje poznání příčiny konkrétního utrpení náš postoj k danému člověku?*
4. *Jako sbor, třída nebo skupinka si naplánujte cestu do nemocnice, mezi uprchlíky nebo někam, kde byste mohli být pomoci, útěchou a povzbuzením těm, kteří z jakéhokoli důvodu prožívají zkoušku a potíže.*

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

_____	_____
_____	_____
_____	_____

Ptačí klec

Texty na tento týden

Ex 14; 15,22–27; 17,1–7; Př 3; L 4,1–13; 1Pt 1,6–9

Základní verš

„Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus.“ (1Pt 1,6)

„Za plného denního světla a slyší-li zvuk jiných hlasů, nezaspívá pták v kleci písničku, kterou se ho jeho pán snaží naučit. Naučí se z ní jeden úryvek, jeden trylek, nikdy však celou melodii. Jeho majitel však přikryje klec a dá ji tam, kde pták bude slyšet jen tu píseň, kterou má zazpívat. Ve tmě se pak pokouší znovu a znovu zazpívat onu písničku, až se ji naučí, až zazní dokonale. Pak se klec odkryje a pták už bude moci zazpívat písničku i za světla. Tak jedná Bůh se svými dětmi. Chce nás naučit písni života. Když se jí ve stínu utrpení naučíme, můžeme ji pak zpívat kdykoli.“ (MH 472; ŽNP 254.255)

Všimněme si, že v této ilustraci zakrývá klec, aby byl pták ve tmě, samotný pán. Je snadné pochopit, že satan způsobuje bolest. Pracuje ale podobně i Bůh? Povede nás aktivně do zkoušek, ve kterých prožíváme zmatek a bolest?

Osnova lekce

Třetí lekce otevírá téma těžkých situací, do kterých nás někdy Bůh nechá dojít, aby nás naučil více mu důvěřovat. Jak to může vypadat v praxi, nám ukážou čtyři základní biblické příběhy.

- Ex 14: Izraelci u Rudého moře (neděle)
- Ex 17: Izraelci na poušti bez vody (pondělí)
- L 4: Ježíš na poušti se satanem (úterý)
- 1Pt 1,6–9: Pronásledování křesťanů (středa)
- Ř 8,28: Křesťané v každé době (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

DO ZASLÍBENÉ ZEMĚ „SLEPOU ULIČKOU“

Když se farao přiblížil, Izraelci se rozhlédli a viděli, že Egypťané táhnou za nimi. Tu se Izraelci velmi polekali a úpěli k Hospodinu. (Ex 14,10)

Tak uviděl Izrael velikou moc, kterou osvědčil Hospodin na Egyptu. Lid se bál Hospodina a uvěřili Hospodinu i jeho služebníkovi Mojžíšovi. (Ex 14,31)

Osobní studium

Stalo se vám, že vás někdo zaskočil nebo na vás nachystal past? Někdy to může být hezké, jako když vejdete do místnosti, kde čekají vaši přátelé a volají „Překvapení! Šťastné narozeniny!“ Jindy to může být pořádný šok, dokonce velmi nepříjemný. Možná jste se stali terčem šikany ve škole či na pracovišti nebo se vás snažil podvést někdo z blízkých.

Ode dne, kdy Izraelité opustili Egypt, až do příchodu do zaslíbené země „Hospodin šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém, a tak je cestou vedl, v noci v sloupu ohnivém, a tak jim svítil, že mohli jít ve dne i v noci“ (Ex 13, 21). Na každé části jejich cesty je vedl sám Bůh. Ale podívejme se, kam je Hospodin

přivedl hned na začátku. Před nimi se rozprostíralo moře, po obou stranách se tyčily hory a v patách měli faraonovo vojsko.

Přečtěte si text Ex 14. Proč Bůh přivedl Izraelity na místo, kde byli vystaveni strachu a úzkosti?

Následování „sloupu“ nám nezaručuje, že budeme neustále šťastní. Můžeme být vystaveni i náročným situacím, protože růst ve spravedlnosti nás zavede na místa, která zkoušejí naše „Istivé“ srdce (Jr 17,9; ČSP). Zda opravdu následujeme Boha, nepoznáme podle toho, že neprožíváme zkoušky nebo bolest, ale spíše podle toho, že jsme otevřeni pro Boží pokyny a podřizujeme naši mysl a srdce jeho vedení.

Uvažuj o textu Ex 14,31. Co se Izraelité naučili ze zkušenosti u Rudého moře?

Aplikace

Proč je někdy tak těžké důvěřovat Bohu, i když známe jeho úžasná zaslíbení? Vyprávěj o nějaké obtížné situaci, ve které tě Pán vedl, aby tě naučil důvěřovat mu.

HOŘKÉ VODY

¹Celá pospolitost synů Izraele táhla z pouště Sínu od stanoviště ke stanovišti podle Hospodino-
va rozkazu. Utábořili se v Refidimu, ale lid neměl vodu k pití. ²Tu se lid dostal do sváru s Moj-
žíšem a naléhali: „Dejte nám vodu, chceme pít!“ Mojžíš se jich zeptal: „Proč se se mnou přete?
Proč pokoušíte Hospodina?“ ³Lid tam žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Vyčítali: „Proto jsi
nás vyvedl z Egypta, abys nás, naše syny a stáda umořil žízni?“ ⁴Mojžíš úpěl k Hospodinu: „Jak
se mám vůči tomuto lidu zachovat? Taktak že mě neukamenují.“ ⁵Hospodin Mojžíšovi řekl: „Vyjdi
před lid. Vezmi s sebou některé z izraelských starších. Také hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, si vezmi
do ruky a jdi. ⁶Já tam budu stát před tebou na skále na Chorébu. Udeříš do skály a vyjde z ní
voda, aby lid mohl pít.“ Mojžíš to udělal před očima izraelských starších. ⁷To místo pojmenoval
Massa a Meriba (to je Pokušení a Svár) podle sváru Izraelců a proto, že pokoušeli Hospodina
pochybováním: „Je mezi námi Hospodin, nebo není?“ (Ex 17,1–7)

Osobní studium

Možná od Boha nedostaneme všechno, co bychom chtěli. Nemůžeme však očekávat, že alespoň dostaneme všechno, co potřebujeme? Ne to, co si myslíme, že potřebujeme, ale co skutečně potřebujeme?

Pokud něco Izraelité na poušti opravdu potřebovali, byla to voda. Hned poté, co Bůh v oblaku převedl Izraelity Rudým mořem, následovali ho tři dny horkou, vyprahlou pouští. Na poušti, kde je dostatek vody kritickou záležitostí, bylo zoufalství Izraelitů

pochopitelné. Kdy dostanou vodu, kterou tak moc potřebují?

Kam je Bůh v takové situaci vedl? Došli do Mary, kde konečně voda byla. Museli být nadšeni. Ale když ochutnali, hned vodu vyplivli, protože byla hořká. „Tu lid proti Mojžíšovi reptal: ‚Co budeme pít?‘“ (Ex 15,24).

Potom, o několik dní později, to Bůh udělal znovu. Tentokrát se však sloup zastavil tam, kde voda nebyla vůbec (Ex 17,1).

Uvažuj o textech Ex 15,22–27 a Ex 17,1–7. Co o sobě Bůh zjevil Izraeli v Maře a v Refidimu? Co se z toho můžeme naučit?

Aplikace

Jakou otázku si kladli Izraelité v Refidimu (Ex 17,7)? Ptal ses tak někdy i ty? Pokud ano, proč? Jak ses cítil a co ses naučil, když jsi našel odpověď? Je možné, že chceme znát odpověď na tuto otázku opakovaně? Proč?

VELKÝ SPOR NA POUŠTI

'Plný Ducha svatého vrátil se Ježíš od Jordánu; Duch ho vodil po poušti 2čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel. V těch dnech nic nejedl, a když se skončily, vyhladověl. 3Ďábel mu řekl: „Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kamení, ať je z něho chléb.“ 4Ježíš mu odpověděl: „Je psáno: Člověk nebude živ jenom chlebem.“ (L 4,1-4)

Osobní studium

Přečtěte si text L 4,1-13. Co se z této zprávy můžeš naučit o tom, jak překonávat pokušení a nepoddát se hříchu?

Odolat pokušení může být náročné, protože pokušení prožíváme často v té oblasti, kde jsme nejzranitelnější. A navíc, pokušení se nezřídka objeví právě tehdy, když jsme oslabeni.

Text Lukáš 4 začíná příběhem o Ježíšově pokušení satanem. Upozorňuje nás na některé složité otázky. Na první pohled se zdá, že Duch svatý vede Ježíše do pokušení. Bůh nás však nikdy nepokouší (Jk 1,13). Jak jsme si již ukázali, Bůh nás může vést do zkoušek (ne pokušení!), které mohou zlepšit a očistit náš charakter. V L 4 je pozoruhodné, že Duch svatý nás může přivést do zkoušek, které nás vystaví satanovým útokům. Když prožíváme tíživá pokušení, můžeme si někdy myslet, že jsme Boha nenásledo-

vali správně, a proto máme těžkosti. To však nemusí být pravda. „Často se stává, že v těžkých situacích pochybujeme o Božím vedení. Ale právě Boží Duch zavedl Ježíše na poušť, aby jej satan pokoušel. Přijde-li na nás z Boží vůle nějaká zkouška, je to jen pro naše dobro. Ježíš nezneužíval Božích zaslíbení. Sám se nikdy nevystavoval pokušení, ale když na něho dolehlo, nepropadal zoufalství. Stejně bychom se měli chovat i my.“ (DA 128, TV 77)

Když procházíme ohněm zkoušek, někdy se spíše popálíme, než očistíme. Proto je velmi potěšující vědět, že i když v pokušení padneme, máme naději, protože Ježíš stál pevně. Dobrou zprávou je, že Ježíš nesl náš hřích, zaplatil trest za to, že jsme neodolali pokušení, které na nás přišlo (ať už šlo o cokoli). Ježíš obstál v takovém ohni zkoušky, jakému nebyl a nebude nikdo z nás vystaven. Proto nás Bůh nikdy neodvrhne a neopustí. Naději má i největší hříšník (1Tm 1,15).

Aplikace

Jakým pokušením čelíš zrovna teď? Modli se a pros Boha, aby tě naučil, jak žít podle Ježíšova příkladu. Pamatuji, že nemusíme podlehnout pokušení! Pamatuji také, že pokud podlehneme, máme věrného a laskavého Spasitele.

TRVALÉ DĚDICTVÍ

⁶Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, ⁷aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. ⁸Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, ⁹a tak docházíte cíle víry, spasení duší. (1Pt 1,6–9)

Osobní studium

Uvažuj podrobně o textu 1Pt 1,6.7. Co Petr říká o naší motivaci vytrvat ve zkouškách?

Petr píše lidem, kteří zápasili s obtížemi a často se cítili nesmírně osamělí. Psal „vyvoleným, kteří přebývají jako cizinci v diaspoře v Pontu, Galacii, Kappadokii, Asii a Bithynii“ (1Pt 1,1). Tuto oblast dnes známe jako západní Turecko. O několik veršů později Petr říká, že ví o „zármutku rozmanitých zkoušek“ (1Pt 1,6).

Co má Petr na mysli, když říká, že žijí jako „cizinci v diaspoře“? Jak by to mohlo zhoršit jejich zkoušky a obtíže?

Být křesťanem bylo v těch dobách něco nového. Následovníků Krista bylo málo. Na různých místech, kde se nacházeli, byli výraznou menšinou. Často byli nepochopení, v horším případě pronásledováni. Petr je

však ujišťuje, že tyto zkoušky nejsou náhodné ani nesmyslné (1Pt 1,6.7). Ti, kteří vytrvají v „rozmanitých zkouškách“, prokážou pravost své víry.

Uvažuj o textu 1Pt 1,6–9. Jaké ujištění Petr dává věřícím, kteří se nacházejí uprostřed zkoušek? Co tato naděje znamená pro tebe?

Ať už utrpení a zkoušky, kterými procházel věřící, byly jakékoli, nedalo se to porovnat s věčností, která je čeká, až se Kristus vrátí. Petrova slova k nim jsou Božími slovy k nám, ať už čelíme čemukoli. Ať jsou naše zkoušky jakkoli těžké nebo bolestivé, nikdy nesmíme ztratit ze zřetele cíl: věčný život v nebi a na nové zemi – bez bolesti, utrpení a smrti. Toto nádherné zaslíbení je zaručeno Ježíšovou smrtí. Proto je důležité, abychom neztratili víru v něj. Uprostřed zkoušek prosme Boha, aby nás očistil od všeho, co naší víře stojí v cestě.

Aplikace

Jakými zkouškami procházíš právě teď? V čem potřebuješ od Boha největší pomoc, abys zvládl obtíže, kterým čelíš? Co je pro tebe v takových situacích nejdůležitější?

ZKOUŠKA OHNĚM

Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. (Ř 8,28)

Osobní studium

Alex měl velmi problematické mládí: drogy, násilí, nějaký čas strávil dokonce ve vězení. Ale pak, díky laskavosti místního člena sboru (jehož Alex původně okradl), se Alex dozvěděl o Bohu a odevzdal své srdce Ježíši. Přestože měl stále své problémy a zápasy a přestože některé věci z jeho minulosti neustále přetrvávaly, Alex byl v Ježíši novým člověkem. Miloval Boha a snažil se svou lásku projevit zachováváním Božích přikázání (1J 5,1.2). V jednu chvíli Alex pocítil, že by se měl stát kazatelem. Všechno tomu nasvědčovalo. Bez pochybností odpovéděl na Boží volání.

Na vysoké škole mu to šlo zpočátku dobře. Potom se však postupně začaly jeho jistoty rozpadat. Přišel o zdroj peněz, blízký přítel se obrátil proti němu a vznesl proti němu falešná obvinění, která poškodila jeho pověst. Navíc byl skoro stále nemocný. Nikdo nevěděl proč, ale výrazně to ovlivnilo jeho studium. Báł se, že bude muset úplně

odejít ze školy. Kromě toho bojoval s nelibým pokušením znovu začít užívat drogy, které si mohl snadno obstarat. V jednom momentě se to dokonce stalo. Alex nemohl pochopit, proč se to všechno děje, zvláště když si byl jistý, že ho na tuto cestu nasměroval Hospodin. Mýlil se? Pokud ano, byla celá jeho zkušenost s Bohem obrovskou chybou? Pochybnosti měl dokonce i o samotných základech své víry.

Představ si, že by uprostřed takové krize za tebou Alex přišel a požádal tě o radu. Co bys mu řekl? Jaké jsou tvoje vlastní zkušenosti, které by někomu, jako byl Alex, mohly pomoci? Jaké biblické verše bys použil? Jak mohou být v takové situaci užitečné následující verše?

Př 3

Jr 29,13

Ř 8,28

2K 12,9

Žd 13,5

Aplikace

Téměř všichni, kdo následují Boha, procházejí krizemi, během nichž jsou v pokušení pochybovat o jeho vedení. V takových situacích je důležité držet se zaslíbení, připomínat si, jak nás vedl v minulosti, a modlit se za víru a vytrvalost. Pán se nás nikdy nevzdá. Otázka pro nás zní: Jak nepodlehnout pokušení vzdát to?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si 25. kapitolu „Odchod z Egypta“ a 26. kapitolu „Putování pouští“ z knihy *Na úsvitu dějin* (PP 281–302; NUD 132–141) a 12. kapitolu „Zápas v poušti“ z knihy *Touha věků* (DA 114–123; TV 68–75).

„Hospodin odpradávná vedl svůj lid do Refidimu a může se rozhodnout vést tam i nás, aby vyzkoušel naši věrnost. Ne vždy nás přivede na příjemná místa. Pokud by tomu tak bylo, ve vlastní soběstačnosti bychom zapomněli, že nám pomáhá. Touží se nám zjevit a odhalit nám bohaté zdroje, které máme k dispozici. Dovoluje, aby na nás dopadly zkoušky a zklamání, abychom si uvědomili svoji bezmocnost a naučili se ho volat o pomoc. Může způsobit, že z tvrdé skály vytrysknou chladivé proudy vody. Dokud nebudeme stát tváří v tvář Bohu a dokud si neuvědomíme, jak nás vnímá Bůh, nikdy nepochopíme, kolik břemen za nás nesl a co všechno by byl ochoten vzít na sebe, kdybychom mu to s dětskou důvěrou odevzdali.“ (RH, 7. dubna 1903)

Otázky k rozhovoru

1. *O pokušení často mluvíme jako o osobní věci, kterou samozřejmě také je. Existují však i nějaká společná pokušení, před kterými bychom se měli mít na pozoru jako sbor nebo jako církev? Pokud ano, jaká?*
2. *Zeptejte se těch, kteří jsou ochotni mluvit o některém z „nepříjemných míst“, kam se dostali. Proč bylo nepříjemné? Pokud by se vrátil čas a prožívali by stejné zkoušky znovu, bylo by něco jinak?*
3. *Všichni rozumíme tomu, že Bůh dovoluje, aby nás očistily a zušlechtily prožité zkoušky. Jak ale rozumíme situaci, kdy se zdá, že zkoušky nemají žádný význam – například někdo zemře při automobilové nehodě.*
4. *Jako třída si najděte čas na společnou modlitbu jeden za druhého, aby vám Bůh dával sílu zůstat ve zkouškách věrný.*
5. *Víte o někom, kdo čelil zkouškám a ztratil směr? Pokud ano, co konkrétně byste mohli udělat, abyste takovému člověku pomohli?*

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

Tvář Zlatníka

Texty na tento týden

Mt 5,16; 1K 4,9; Ef 3,10; Jb 23,1–10; Mt 25,1–12; Da 12,1–10; Ef 4,11–16

Základní verš

„Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně.“ (2 K 3,18)

Při svém pobytu v Indii vzala misionářka Amy Carmichaelová skupinku dětí do tradičního zlatnictví. Uprostřed ohně tam na žhavých uhlících dřevěného uhlí ležela zakřivená střešní taška. Na ní se ohřívala směs soli, tamarindu a cihlového prachu. Do této směsi zlatník vložil surové zlato. Když oheň směs rozehřál, zlato se vyčistilo. Zlatník je z ohně kleštěmi vyndal, prohlédl, a jestliže se mu zdálo, že není ještě dostatečně čisté, vložil ho do ohně znovu s novou směsí. Pokaždé, když dal zlato opět do ohně, zvýšil teplotu. Děti chtěly vědět, jak zlatník pozná, že už je zlato dost čisté. Odpověděl: „Když v něm vidím svou tvář.“ (CARMICHAELOVÁ, Amy, *Learning of God*. Fort Washington, PA: Christian Literature Crusade, 1989, s. 50)

Bůh nás chce očistit, zušlechtit jako zlato, abychom odráželi jeho obraz. To je nádherný cíl. Je pozoruhodné, že charakter podobný Kristovu se v nás rozvíjí právě tehdy, když procházíme životními zkouškami.

Osnova lekce

Bůh dokáže i těžké a smutné situace (které nejsou jeho dílem) využít k tomu, aby z nich „vytěžil“ maximum pro nás a pro proměnu našeho charakteru k jeho obrazu. V kontextu velkého sporu dobra a zla je to velké svědectví o moci Boží lásky.

- Ř 8,29: Boží touha: obnova jeho obrazu v hříšných lidech (neděle)
- Jb 23,1–10: Svědectví Jóbova charakteru (pondělí)
- Mt 25,34–40: Charakter Ježíšových následovníků (úterý)
- Da 12,4–10: Charakter Božích dětí v době konce (středa)
- Ef 4,11–16: Boží obraz odrážený společenstvím (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

PODOBNÍ JEHO OBRAZU

Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími. (Ř 8,29)

Osobní studium

Na počátku nás Bůh stvořil ke svému obrazu (Gn 1,27), ale jeho stvoření je narušeno hříchem. Tato zkáza je viditelná všude. Všichni jsme byli hříchem poznamenáni (Ř 3,10–19). Bůh nám však touží vrátit to, o co jsme vinou hříchu přišli. Právě do tohoto kontextu zapadá náš úvodní verš. Odhaluje Boží plán, že ti, kdo podřídí svůj život Duchu svatému, mohou přijmout „podobu jeho Syna“ (Ř 8,29).

Obnova má v sobě i další rozměr. „V člověku má být obnoven Boží obraz. Při zdo-konalování lidské povahy jde o Boží čest i o čest Kristovu.“ (DA 671; TV 429.430)

Jak rozumíš uvedenému citátu? Uvažuj o něm v kontextu následujících veršů.

Jb 1

Mt 5,16

1K 4,9

Ef 3,10

Jako křesťané nesmíme zapomenout, že jsme uprostřed kosmického dramatu. Všude kolem nás se odehrává spor mezi Kristem a satanem. Boj má mnoho podob a projevuje se různě. A ačkoli je toho mnoho skrytého, můžeme pochopit, že jako Kristovi následovníci máme v tomto dramatu úkol a svými životy můžeme vzdávat Kristu čest.

Aplikace

Představ si, že jsi na hřišti velkého stadionu. Na tribuně na jedné straně sedí nebeské bytosti věrné Pánu a na druhé straně jsou bytosti, které se s Luciferem postavily proti Bohu. Pokud by se tvůj život za posledních čtyřadvacet hodin odehrával na tomto hřišti, která strana by ti více tleskala? Co naznačuje tvoje odpověď?

VÍRA UPROSTŘED ZKOUŠEK

Jób na to odpověděl: ²„Také dnes zní moje lkání vzpurně, vzdychám pod rukou, která mě tíží. ³Kéž bych věděl, kde ho najdu. Vydal bych se k jeho sídlu, ⁴předložil bych mu svou pří a plno důkazů by podala má ústa. ⁵Chtěl bych vědět, jakými slovy by odpověděl, porozumět tomu, co mi řekne. ⁶Ukáže svou velkou moc, až povede spor se mnou? Nikoli, jistě by mi dopřál sluchu. ⁷Jako přímý bych se před ním obhajoval, navždy unikl bych svému soudci. ⁸Půjdu-li vpřed, není nikde, jestliže zpět, též ho nepostřehnu, ⁹jestliže něco učiní vlevo, neužrím ho, skryje-li se vpravo, neuvidím to. ¹⁰Zato on zná moji cestu; ať mě zkouší, vyjdu jako zlato. (Jb 23,1–10)

Osobní studium

Je určitě strašně být uprostřed bitvy, nebo dokonce války. Situace je ještě horší, pokud nepřítel nevidíme a netušíme, z které strany nás napadne. Jako křesťané prožíváme něco podobného. Víme, že síly Božího nepřítele jsou nablízku, a můžeme je cítit v našich životech. A přece musíme ve víře kráčet vpřed. Potřebujeme důvěřovat tomu, který je „Neviditelný“ (Žd 11,27).

Uvažuj o textu Jb 23,1–10. Co bylo podstatou Jóbova zápasu? Co nemohl vidět? Co mu pomáhalo věřit i přes všechno trápení, kterému byl vystaven?

I uprostřed strašných zkoušek Jób důvěřoval Bohu. Navzdory všemu špatnému byl Jób odhodlán vydržet. A jedna z myšlenek, které mu pomohly vytrvat, byla touha být jako zlato. Ne nějaká zlatá medaile. Jób se díval do budoucnosti a uvědomoval si, že pokud se bude držet Boha, vyjde z tohoto zápasu lepší, čistší – jako ryzí zlato. Z příběhu nevíme, kolik toho Jób věděl o událostech

v zákulisí. Bez ohledu na to, kolik toho bylo před ním skryto, pokorně a trpělivě snášel „očisťující oheň“.

Bojíš se ohně? Máš obavu, že ti ublíží zkouška ohněm? Možná, podobně jako v případě Jóba, si neumíš vysvětlit své utrpení. Může jít o potíže s přizpůsobením se nové práci nebo novému domovu. Může jít o nutnost snášet špatné zacházení v zaměstnání, ve škole, nebo dokonce ve vlastní rodině. Může se jednat o nemoc nebo finanční ztrátu. I když je to těžké pochopit, Bůh může použít tyto zkoušky, aby nás zušlechtil a očistil a aby nechal zazářit svému obrazu v našem charakteru.

Jób chtěl, aby byl jeho charakter čistý jako zlato. Tato touha mu pomáhalo, dávala mu sílu vše vydržet. Upřel zrak na Boha, a tak překonával obtíže a tragédie, které mu přišly do života. Silným svědectvím o jeho povaze je i to, že uprostřed vši bolesti a utrpení dokázal pochopit, že prožívá očistný proces. I když tomu nerozuměl, věděl, že prožitá zkouška ho mohou zdokonalit.

Aplikace

Jak podle tvé zkušenosti zkoušky zušlechťují a očisťují? Jakými jinými způsoby (kromě zkoušek a bolesti) by se mohl tvůj charakter změnit, abys více odrážel Boží lásku, trpělivost a milost?

JEŽÍŠOVA POSLEDNÍ SLOVA

³⁴Tehdy řekne král těm po pravici: „Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. ³⁵Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, ³⁶byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.“ ³⁷Tu mu ti spravedliví odpovědí: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtili jsme tě, nebo žíznivého, a dali jsme ti pít? ³⁸Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? ³⁹Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?“ ⁴⁰Král odpoví a řekne jim: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Mt 25,34–40)

Osobní studium

Ježíš byl v Jeruzalémě a připravoval se na smrt. Podle Matoušova evangelia bylo to poslední, co před Velkou nocí svým učedníkům vyprávěl, podobenství o deseti pannách a o ovcích a kozlech. V nich objasnil, jak bychom měli žít. Tyto příběhy objasňují, jak bychom měli žít během čekání na Ježíšův příchod. V souvislosti se stále zřejmějšími znameními „poslední doby“ je dnes jejich význam důležitější než kdykoli předtím.

V podobenství o deseti pannách (Mt 25,1–12) považují mnozí komentátoři olej za symbol Ducha svatého. Tento olej je však také obrazem našeho charakteru, tedy výsledku naší ochoty nechávat se měnit mocí Božího působení.

Uvažuj o podobenství zaznamenaném v Mt 25,1–12. Jak se mění význam příběhu v závislosti na tom, zda olej vnímáme jako symbol Ducha svatého nebo obraz charakteru? Jaké důsledky má pro nás tento příběh v obou těchto výkladech?

Duch svatý
Charakter

Uvažuj o podobenství o ovcích a kozlech v Mt 25,31–46. Jaká kritéria používá král při jejich oddělování?

Všimněme si, že král odděluje ovce a kozy na základě jejich skutků, jejich charakteru. I když Ježíš zde neučí spasení ze skutků, můžeme vidět, jak důležitý je rozvoj charakteru v plánu spasení a jak ti, kdo jsou skutečně Kristem spaseni, zrcadlí spasení svým životem i charakterem.

Aplikace

Říká se, že „charakter je to, jak se člověk chová potmě“. Jaký jsi člověk, když se nikdo nedívá? Co ti tvá odpověď říká o změnách, které musíš ve svém životě udělat?

MOUDROST

⁴ „A ty, Danieli, udržuj ta slova v tajnosti a zapečet tuto knihu až do doby konce. Mnozí budou zmateně pobíhat, ale poznání se rozmnoží.“ ⁵ Já, Daniel, jsem viděl toto: Hle, povstali dva další muži, jeden na tomto břehu veletoku, druhý na onom břehu veletoku, ⁶ a ten se otázal muže oblečeného ve lněném oděvu, který byl nad vodami veletoku: „Kdy nastane konec těch podivuhodných věcí?“ ⁷ I slyšel jsem muže oblečeného ve lněném oděvu, který byl nad vodami veletoku. Zvedl svou pravici i levici k nebi a přísahal při Živém navěky, že k času a časům a k polovině, až se dovrší roztržštění moci svatého lidu, dovrší se i všechno toto. ⁸ Slyšel jsem, ale neporozuměl jsem. Řekl jsem: „Můj pane, jaké bude zakončení toho všeho?“ ⁹ Řekl: „Jdi, Danieli, tajuplná a zapečetěná budou ta slova až do doby konce.“ ¹⁰ Mnozí se vytríbí, zbělí a budou vyzkoušeni. Svěvolníci budou jednat svévolně; žádný svěvolník se nepoučí, ale prozíraví se poučí.“ (Da 12,4–10)

Osobní studium

Včera jsme uvažovali o důležitosti charakteru pro ty, kteří očekávají Kristův příchod. Dnes se zaměříme na to, jak je důležitý pro lidi, kteří se živí dočkají druhého příchodu Ježíše Krista.

Uvažuj o textu Da 12,1–10. Jaký je kontext těchto veršů? Co tyto verše říkají o charakteru Božího lidu v době konce? Jaké vlastnosti má Boží lid na rozdíl od bezbožných? (Viz také Zj 22,11.)

Danielovi bylo řečeno, že těsně před Kristovým příchodem nastane čas soužení, jaké nebylo nikdy v dějinách Země. Text Da 12,3.10 charakterizuje prozíravé a svévolné lidi v tomto období. Všimněme si, že svévolní „budou jednat svévolně“ (Da 12,10). O prozíravých naopak píše: „budou zářit jako záře oblohy, a ti, kteří mnohým dopomáhají k spravedlnosti, jako hvězdy“

(Da 12,3), protože „se vytríbí, zbělí a budou vyzkoušeni“ (Da 12,10). A to i přesto, že to bude „doba soužení, jaké nebylo od vzniku národa až do této doby“ (Da 12,1). Kromě toho jsou obě skupiny charakterizovány tím, jak porozumí tomu, co se děje: svévolní nebudou chápat a nepoučí se, ale prozíraví „se poučí“ (Da 12,10).

Budou rozumět čemu? Matematice, chemii nebo teologii? V knize Přísloví čteme, že „počátek poznání je bázeň před Hospodinem“ (Př 1,7). Možná v tomto kontextu jsou „prozíraví“ proto moudří, neboť rozumějí posledním událostem, době soužení a tomu, co přichází. Nejsou zaskočení. Ze svého studia Písma vědí, co se bude dít. A co je nejdůležitější – vědí dost na to, aby je doba soužení a problémů pročistila a zušlechtila. Na druhé straně hříšníci – svévolníci – budou stále tvrdohlavější ve své vzpouře, a tak budou rozmnožovat svou zkaženost.

Aplikace

O textu Da 12 jsme uvažovali v kontextu posledních dnů tohoto světa. Jaké principy obsažené v těchto verších nám mohou pomoci lépe pochopit proces očistování a zušlechťování – ne někdy v budoucnosti, ale právě teď, dnes?

CHARAKTER A SPOLEČENSTVÍ

¹¹A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, ¹²aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, ¹³až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. ¹⁴Pak už nebudeme nedospělí, nebudeme zmitáni a unášeni závanem kdejakého učení – lidskou falší, chytráctvím a lstivým sváděním k bludu. ¹⁵Budme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. On je hlava, ¹⁶z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno. (Ef 4,11–16)

Osobní studium

Ve známé písni dua Simon & Garfunkel se zpívá „Jsem skála, jsem ostrov...“ Cítili jste se někdy podobně osamoceni, nebo jste dokonce chtěli zůstat sami a mít od ostatních klid? Možná jste dokonce slyšeli lidi říkat: „Moje cesta s Bohem je moje soukromá záležitost. Není to něco, o čem bych chtěl mluvit.“

Uvažuj o tom, o co Pavlovi v úvodních verších jde. Jakou úlohu přisuzuje společenství věřících?

Když Pavel píše Efezským, popisuje církev jako tělo. Ježíš je hlavou a jeho lid tvoří zbytek těla. Podíváme-li se na Ef 4,13, všimneme si cíle života v takovém společenství – aby „všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství“. A právě proto potřebujeme jeden druhého!

Za určitých okolností je zřejmě možné být křesťanem zcela sám. Bylo tomu tak po staletí u mnoha lidí, kteří zároveň prožívali pronásledování nebo výsměch. Dá se dokonce mluvit o tom, že někdy je přímo nezbytné, aby člověk zůstal sám a chránil tak sebe i ostatní. Víra takových lidí může být právem svědectvím o Boží moci. Apoštol Pavel však klade důraz na něco jiného: „zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti“ dosahujeme tehdy, když spolupracujeme s ostatními věřícími ve vzájemném společenství víry.

Co se podle Pavla v úvodních verších musí stát, než se v našem křesťanském společenství zjeví Kristova plnost?

V čem se liší svědectví společenství, které odhaluje Kristovu plnost, od svědectví jednotlivce? Jaké to má důsledky v kontextu velkého sporu? Viz text Ef 3,10.

Aplikace

Je snadné být milým, když jsi sám nebo mezi cizími lidmi. Mnohem těžší je být laskavý k lidem, které buď opravdu dobře znáš, nebo jsou ti dokonce nesympatičtí. Pokud i takovým lidem neustále prokazuješ ochotu a laskavost, poskytuješ tím krásné svědectví o tom, jaký je Bůh.

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si 29. kapitolu „Vstříc ženichovi“ z knihy *Perly moudrosti* (COL 405–421; PM 208–216) a 39. kapitolu „Doba soužení“ z knihy *Velké drama věků* (GC 613–634; VDV 397–409).

„Budování charakteru je nejdůležitější úkol, který byl člověku svěřen. Nikdy dříve nebylo zapotřebí studovat toto téma usilovněji než dnes. Nikdy dříve nemuseli lidé řešit tak závažné otázky. Nikdy dříve nemuseli mladí lidé čelit tak velkým nebezpečím jako v této době.“ (Ed 225; Vých 145)

„V tomto podobenství nerozumné panny prosí o olej, ale jejich žádost není vyslyšena. Je to symbol těch, kteří se nepřipravili – nebudovali svůj charakter, aby mohli obstát v době krize. Je to něco podobného, jako kdyby zašli k sousedům a řekli: Dejte nám váš charakter, jinak zahyneme. Rozumné družičky nemohly poskytnout svůj olej těm nerozumným, kterým dohořivaly lampy. Charakter je nepřenositelný. Nedá se koupit ani prodat. Je možné jej jen získat. Pán dal každému zkušební lhůtu, v níž má každý příležitost získat spravedlivý charakter. Není však možné, aby jeden člověk přenechal charakter někomu jinému – protože je to charakter, který se formoval v těžkých zkušenostech, kdy se učil od velkého Učitele trpělivosti a posiloval svoji víru, kterou dokáže odstranit hory nemožností.“ (YI 16. 1. 1896)

Otázky k rozhovoru

1. Co znamená „budovat charakter“? Jak je to možné dělat? Jak se to projevuje ve tvém osobním životě a v životě vašeho sborového společenství?
2. Ve čtvrtek jsme se učili o důležité úloze společenství v životě křesťana. Funguje váš místní sbor jako Kristovo tělo? Jak se vašemu společenství daří představovat Kristův charakter? Co můžete v této oblasti zlepšit?
3. Ve třídě si promluvte o otázce, proč je budování charakteru důležité, i když jsme spášení jedině vírou v Ježíše. Pokud nás zachraňuje Kristova spravedlnost a jeho dokonalý charakter, proč potom potřebujeme rozvíjet svůj charakter?
4. Helen Kellerová, která v raném dětství ztratila zrak i sluch, napsala: „Charakter se nedá budovat v tichu a klidu. Jen ve zkouškách a utrpení se může posílit duše, zaostřit zrak, probudit touhu a dosáhnout úspěchu.“ (Leadership, sv. 17, č. 4) Souhlasíte s tím? Uvažujte o vztahu mezi charakterem, utrpením a velkým sporem mezi dobrem a zlem.

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

V ohni zkoušky

Texty na tento týden

Gn 22; Oz 2,1–12; Jb 1,6–2,10; 2K 11,23–29; Iz 43,1–7

Základní verš

„Ale Hospodinovu vůli bylo zkrušit ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu. Spatří potomstvo, bude dlouho živ a zdárně vykoná vůli Hospodinovu.“ (Iz 53,10)

Když umírala manželka známého křesťanského spisovatele C. S. Lewise, napsal: „Je však nesmírně snadné říci, že když nám Bůh v době největší nouze připadá vzdálený, je to tak proto, že je vzdálený opravdu – že totiž neexistuje. Ale proč se nám tedy zdá tak blízký tehdy, když – abych to řekl přímo – o něj nestojíme?“ (LEWIS, C. S., *Svědectví o zármutku*. Návrat domů, Praha 1995, s. 7)

Když se nám stane nějaké neštěstí, někteří z nás Boha zcela odmítnou. Jiní, jako například Lewis, mohou cítit pokušení změnit svůj pohled na Boha a myslet si o něm něco špatného. Otázkou je, kolik zkoušek na nás Bůh dopouští. Jakým ohněm, jakou výhní je Bůh připraven vést svůj lid, aby uskutečnil svůj záměr zformovat nás, abychom „přijali podobu jeho Syna“ (Ř 8,29)?

Osнова lekce

Tato lekce se dotýká otázky, proč Bůh riskuje, že se k němu v krizi otočíme zády? Podíváme se na čtyři biblické příklady, kdy Bůh v tom, co na lidi dopustil, šel „na hranu“, a přesto tyto situace posílily důvěru lidí k němu.

- Gn 22,1–3: Abraham (neděle)
- Oz 2,3–14: Ozeáš (pondělí)
- Jb 1,20–22: Jób (úterý)
- 2K 1,8.9: Pavel (středa)
- Iz 43,1–7: Boží zaslíbení pro ty, kteří procházejí zkouškami (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

ABRAHAMOVA ZKOUŠKA OHNĚM

'Po těch událostech chtěl Bůh Abrahama vyzkoušet. Řekl mu: „Abrahame!“ Ten odvětil: „Tu jsem.“²A Bůh řekl: „Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do země Mórija a tam ho obětuj jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím!“³Za časného jitra osedlal tedy Abraham osla, vzal s sebou dva své služebníky a svého syna Izáka, našťípál dříví k zápalné oběti a vydal se k místu, o němž mu Bůh pověděl. (Gn 22,1–3)

Osobní studium

Přečti si Gn 22. kapitolu. Z ničeho nic a bez vysvětlení Bůh najednou volá Abrahama, aby obětoval svého vlastního syna jako zápalnou oběť. Nikdo z nás si nedokáže představit, jak se musel Abraham cítit. Byla to naprosto nepřijatelná, přímo odporná myšlenka. Jak by mohl svatý Bůh žádat, aby někdo obětoval vlastní dítě? I kdyby Abraham i jen připustil, že Bůh něco takového může požadovat, co potom Boží zaslíbení o dědicství? Bez syna by se přece nic z toho nemohlo uskutečnit.

Proč Bůh vyzval Abrahama, aby přinesl takovou neslýchanou oběť? Pokud Bůh ví všechno – a tedy zná i Abrahamovo srdce –, jaký smysl měla taková zkouška?

Boží žádost a její načasování nebyly náhodné. Skutečně to bylo vypočteno tak, aby vyvolalo tu nejhlubší možnou úzkost, protože „Bůh nechal Abrahama projít nejtěžší zkouškou v době, kdy byl obtížen břemenem let a toužil po odpočinku.“ (PP 147; NUD 64) Šlo o zkoušku nějakého šíleného, despotického božstva? Vůbec ne! „Úzkost,

kterou během ponurých dnů této hrozné zkoušky Abraham prožil, dopustil Bůh proto, aby mohl patriarcha pochopit něco z velké oběti, kterou přinese Bůh pro vykoupení lidstva.“ (PP 154; NUD 68)

Šlo jen o zkoušku. Zpětně víme, že Bůh nikdy neměl v úmyslu, aby Abraham zabil svého syna. Toto poznání zdůrazňuje něco velmi důležitého o způsobu, jakým Bůh někdy jedná. Může nás vyzvat k něčemu, co ale ve skutečnosti nechce, abychom udělali. Může nás požádat, abychom šli někam, kam nás nikdy nemá v úmyslu dovést. To, co je pro Boha důležité, není pouze výsledek, ale to, co se naučíme, když se v průběhu našeho rozhodování a jednání měníme.

Ježíš pravděpodobně myslel na Abrahamovu zkušenost, když židovským vůdcům řekl: „Váš otec Abraham zajásal, že spatří můj den; spatřil jej a zaradoval se“ (J 8,56). Abraham by toto vše nepochopil, kdyby Boží pokyny odmítl s tím, že pocházejí od satana. Klíčem k tomu, aby Abraham ve zkoušce obstál, změnil se a naučil se díky ní něco nového o sobě a o Bohu, bylo to, že poznal Boží hlas.

Aplikace

Jak znáš Boží hlas? Jak víš, kdy k tobě promlouvá Bůh? Jakými způsoby ti Bůh dává znát svou vůli?

TVRDOHLAVÝ IZRAEL

³Řekněte svým bratřím: „Lide můj,“ svým sestrám: „Omilostněná.“ *“Ved’te spor proti své matce, ved’te spor, vždyť ona není mou ženou a já nejsem jejím mužem. Ať odstraní ze své tváře znamení smilství, zprostřed svých řader znak cizoložství!⁵ Jinak ji svléknu do naha, vystavím ji, jak byla v den svého zrození. Učiním z ní poušť, obrátím ji v suchopár, umořím ji žizní. [...] ¹⁰Nechce pochopit, že já jsem jí dával obilí, mošt i čerstvý olej, že jsem ji zahrnoval stříbrem a zlatem – a oni to dávali Baalovi. ¹¹Proto vezmu své obilí zpět v jeho době, i mošt v příhodný čas; strhnu z ní svou vlnu i svůj len, jež měly přikrývat její nahotu. ¹²Tehdy odkryjí její hanbu před zraky jejích milenců. Žádný ji nevytrhne z mé ruky. ¹³Všemu jejímu veselí učiním přítrž, jejím svátkům, novoluním i dnům odpočinku, všem jejím slavnostem. ¹⁴Zpustoším její révu i fíkovník, o nichž říká: „To je má odměna, kterou mi dali moji milenci.“ Proměním je v divočinu, bude je požírat plní zvěř. (Oz 2,3–5.10–14)*

Osobní studium

Příběh o Ozeášovi nás může naučit několik důležitých věcí. Ozeášova situace byla pozoruhodná. Jeho manželka Gomera od něj odešla a měla děti s jinými muži. Přestože mu byla nevěrná, Bůh vyzývá Ozeáše, aby ji přijal zpět a znovu jí naplno projevil svou lásku. Tento příběh je myšlen jako podobenství o Bohu a Izraeli. Izrael opustil Boha a duchovně se oddal pohanským bohům. Hospodin jej však přesto miloval a toužil mu projevat svou lásku. Způsob, jakým se o to snažil, byl opravdu neuvěřitelný.

Uvažuj o textu Oz 2,3–14. Jaké metody Bůh použil, aby přitáhl Izrael zpět k sobě? Jak se z toho měl Izrael poučit? Co měl pochopit o vztahu Boha ke svému lidu? (Oz 2,4.5; Oz 2,7–9; Oz 2,10.11; Oz 2,12)

Tento příběh ukazuje dva důležité problémy související s tím, jak vnímáme Boha, když nás vede k pokání.

Hrozí nebezpečí, že nerozpoznáme Boží jednání v našem životě. Když Izraelité pro-

šli těžkými a bolestivými zkušenostmi, mohlo být pro ně obtížné poznat, že Bůh dělá všechno pro jejich záchranu. Když naši cestu zahradí hloží nebo narazíme na neproniknutelnou zeď (Oz 2,8), budeme zřejmě jen velmi těžko přijímat názor, že za tím vším stojí Bůh. Když se ocitneme v situaci, kdy nemáme naplněné ani naše základní potřeby nebo jsme veřejně zahanbeni či potupeni (Oz 2,11.12) – mohl by i za tím stát náš nebeský Otec? Pravda je taková, že ať prožíváme cokoli, Bůh se vždy snaží, aby nás ve své velké lásce přivedl k pokání.

Hrozí nebezpečí, že Boží jednání nepochopíme správně. Můžeme sice rozpoznat, že věc působí Bůh, ale nebudeme s jeho jednáním spokojeni. Budeme mít vlastní představy, co a jak by měl Bůh dělat. Když se cítíme zraněni a zahanbeni, je snadné obviňovat Boha za to, že je krutý, že nezasáhl nebo že se o nás nezajímá. Bůh však dělá všechno pro to, aby nás obnovil díky své smlouvě lásky.

Aplikace

Uvažuj o textu Oz 2,16–25. Co prozrazuje tato pasáž o Bohu? Požádej Ducha svatého, aby ti ukázal, zda jsi v nějaké oblasti svého života před Bohem utíkal. Pokud tě Duch usvědčí, že tomu tak bylo, proč čekat na nové zkoušky? Odevzdej svůj život znovu cele Bohu.

UCTÍVÁNÍ JAKO CESTA Z UTRPENÍ

²⁰Tu Jób povstal, roztrhl svou řízu a oholil si hlavu. Potom padl k zemi, klaněl se ²¹a pravil: „Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal; jméno Hospodinovo buď požehnáno.“ ²²Při tom všem se Jób nijak neprohřešil a neřekl proti Bohu nic nepatřičného. (Jb 1,20–22)

Osobní studium

Přečti si text Jb 1,6–2,10. Co bylo příčinou Jóbova utrpení?

V příběhu Jóba je něco překvapivého. Před Boha přicházejí synové Boží a spolu s nimi i satan. Bůh se ptá satana, kde byl, a on odpovídá: „Procházel jsem zemi křížem krázem“ (Jb 1,7). Potom Bůh klade další otázku: „Zdalipak sis všiml mého služebníka Jóba?“ (Jb 1,8). To, co nás může překvapit, není otázka samotná, ale to, kdo ji klade. Není to satan, kdo poukazuje na Jóba jako na předmět zkoumání. Je to Bůh. Bůh přesně ví, co bude následovat, a proto upozorňuje satana na Jóba. Ten zatím na zemi vůbec netuší, jak strašná bude jeho zkouška ohněm. A přestože je naprosto jasné, že Jóbovi způsobuje utrpení satan, a ne Bůh, je také zřejmé, že je to Bůh, kdo dává satanovi výslovné povolení, aby zničil Jóbův majetek, děti i zdraví. Pokud Bůh dovoluje, aby Jób trpěl, jaký je rozdíl v tom, zda utrpení způsobuje Bůh nebo satan? Jak může být Bůh spravedlivý a svatý, když dovoluje satanovi,

aby způsobil Jóbovi tak nesnesitelnou bolest? Je tato situace nějakým mimořádným případem, nebo je charakteristická pro způsob, jak se Bůh k nám chová i dnes?

Jak Jób podle úvodních veršů reaguje na zkoušky, které na něj dolehly? (Jb 1,20–22)

Na podobné utrpení lze reagovat dvěma způsoby. Můžeme se rozzlobit a zatrpknout, obrátit se zády k Bohu, o kterém jsme nabyli přesvědčení, že je krutý nebo že neexistuje. Nebo se můžeme k Bohu přimknout víc než kdykoli předtím. Jób se s tím, co prožívá, vyrovnává tak, že zůstává v Boží přítomnosti a uctívá ho.

Ve verších Jb 1,20.21 vidíme tři aspekty uctívání, které mohou pomoci člověku v nesnázích. Za prvé, Jób akceptuje svou bezmocnost a uznává, že nemá na nic nárok: „Z života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím“ (Jb 1,21). Za druhé, Jób uznává, že Bůh je svrchovaný a má nad jeho životem kontrolu: „Hospodin dal, Hospodin vzal“ (Jb 1,21). Za třetí, Jób na závěr znovu potvrzuje svou víru v Boží spravedlnost: „Jméno Hospodinovo buď požehnáno“ (Jb 1,21).

Aplikace

Procházíš právě teď zkouškami? Zkus se inspirovat postojem Jóba. Jak by ti to mohlo pomoci?

NADĚJE JAKO CESTA Z UTRPENÍ

⁸Chtěli bychom, bratři, abyste věděli o soužení, které nás potkalo v Asii. Dolehlo na nás nadmíru těžce, nad naši sílu, až jsme se dokonce vzdali naděje, že to přežijeme; ⁹už jsme se sami smířili s rozsudkem smrti – to proto, abychom nespolehali na sebe, ale na Boha, který křísí mrtvé. (2K 1,8.9)

Osobní studium

Pavel jako Boží vyvolený apoštol trpěl víc než většina lidí. Nenechal se však zlomit. V jeho životě můžeme pozorovat, jak postupně rostl v chvále Boha. Přečti si, jak on sám píše v 2K 11,23–29 o nesnázích, se kterými musel zápasit. Potom si přečti text 2K 1,3–11.

V 2K 1,4 Pavel píše, že díky tomu, že nás Bůh potěšuje, můžeme i my „těšit ty, kteří jsou v jakékoli tísní, tou útěchou, jaké se nám samým dostává od Boha“. Může se tedy stát, že právě utrpení je jedním ze způsobů, jak nás Bůh povolává do služby druhým? Jak tomu rozumíš? Jak bychom na to mohli být lépe připraveni?

Bůh chce naším prostřednictvím pomáhat lidem, kteří prožívají bolest a utrpení. Někdy to může znamenat, že nejprve sami prožijeme nějaká zranění a zkoušky. Potom totiž umíme nabídnout nejen nic neříkající fráze, které často způsobí ještě větší utrpení, ale můžeme vydat svědectví o vlastní zkušenosti, jak se nám Bůh stal útěchou a nadějí.

Tento princip se projevil také v Ježíšově službě (Žd 4,15).

Paulův intenzivní popis vlastních útrap v nás nemá vyvolat lítost. Má nás povzbudit, má nám ukázat, že i když jsme úplně na dně, Otec s námi soucítí a sklání se k nám, aby nás potěšil. Můžeme si zoufat, může se nás dokonce dotknout smrt, ale nemusíme se bát. Bůh nás učí spoléhat se na něj. Můžeme mu důvěřovat, protože náš Bůh „křísí mrtvé“ (2K 1,9).

Pavel se ve své službě zaměřoval především na hlásání evangelia. Svůj vlastní život vložil do Božích rukou a věřil, že on má moc zachránit ho i v budoucnosti. V 2K 1,10.11 zmiňuje tři důležité věci, které mu pomáhají zůstat pevným:

1. Zkušenosti s Bohem: „On nás vytrhl, vysvobodil ze samého náručí smrti...“ (2K 1,10).
2. Rozhodnutí upřít svou pozornost na Pána: „... v něho jsme složili svou naději, že nás vždy znovu vysvobodí...“ (2K 1,10).
3. Přímluvné modlitby spoluvěřících: „... když i vy nám budete nápomocni svými modlitbami...“ (2K 1,11).

Aplikace

Co se můžeš od Pavla naučit, abys uprostřed vlastních problémů nepropadl sebelítosti?

KDYŽ JDE DO TUHÉHO

'Nyní toto praví Hospodin, tvůj stvořitel, Jákobe, tvůrce tvůj, Izraeli: „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. ²Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí. ³Neboť já Hospodin jsem tvůj Bůh, Svatý Izraele, tvůj spasitel. Jako výkupné jsem dal za tebe Egypt, Kúš a Sebu dal jsem místo tebe. ⁴Protože jsi v očích mých tak drahý, vzácný, protože jsem si tě zamiloval, dám za tebe mnohé lidi a národy za tvůj život. ⁵Neboj se, já budu s tebou. Tvé potomstvo přivedu od východu, shromáždím tě od západu. ⁶Severu poručím: ‚Vydej!‘ a jihu: ‚Nezadržuj!‘ Přiveď mé syny zdaleka a mé dcery od končin země, ⁷každého, kdo se nazývá mým jménem a koho jsem stvořil ke své slávě, koho jsem vytvořil a učinil.“ (Iz 43,1-7)

Osobní studium

Doposud jsme uvažovali o různých příkladech zkoušek, které Bůh umí využít k tomu, aby nás očistil a my abychom byli podobnější Kristu. Při pohledu na tyto příklady však mohou někteří dojít k závěru, že Bůh je přísný a tvrdý dozorce, který na nás klade nespílitelné úkoly. Někteří pak mohou říci: „Víme, že Bůh chce pro nás něco dobrého, ale tyto příklady nesevřdí o jeho péči a lásce. Naopak, Bůh se tak jeví spíše jako tyran. Má svůj cíl, ale způsobuje nám tím těžkosti a problémy. A nejhorší je, že my s tím nemůžeme nic udělat.“

Pravdou je, že dokud žijeme na této hříchem naplněné zemi, nevidíme za oponu a příliš nerozumíme událostem, které se kolem nás odehrávají. V nebesích pochopíme mnohem více (1K 4,5; 13,12). Do té doby budeme muset žít v napětí a vírou přijímat, že Bůh je přítomen a pečuje o nás, i když okolnosti se často vyvíjejí velmi bolestivě. Izajáš velmi dobře znal toto napětí.

Uvažuj o úvodních verších Iz 43,1-7. V 2. verši Bůh říká, že jeho lid bude muset

procházet ohněm a vodou. Jedná se o obraz extrémních nebezpečí. Zčásti zřejmě připomínají přechod přes Rudé moře a Jordán. Obě události – byť děsivé – otevřely cestu novému životu. Mohli bychom očekávat, že Bůh slíbí svému lidu ochranu před nebezpečím a že ho povede snadnou cestou. Ale podobně jako pastýř v Žalmu 23 mluví spíše o tom, že když přijdou těžké časy, Boží lid nebude zdrcen, neboť Bůh bude s ním.

Opět uvažuj o textu Iz 43,1-7. Zapiš si, jak Bůh ujišťuje svůj lid o své péči a povzbuzuje jej ve chvílích ohrožení „vodou i ohněm“. Jaký obraz Boha to vyvolává ve tvé mysli? Na jaká zaslíbení se můžeš spoléhat?

To, co jsme se naučili o Božích zkouškách, bychom mohli shrnout třemi způsoby. Za prvé, extrémní zkoušky, které na nás Bůh dopustí, nemají zničit nás, ale hřích v nás. Za druhé, zkoušky nás nemají udělat nešťastnými, ale mají nás očistit, abychom byli podobní Kristu. Za třetí, Bůh se o nás stále stará po všech stránkách. Nikdy nás nenechá samotné. Ať se s námi bude dít cokoli, Bůh bude s námi.

Aplikace

Přemýšlej o následujících verších: Ž 103,13,14; Mt 28,20; 1K 10,13; 1Pt 1,7. Polož si v souvislosti s nimi dvě otázky: Co se z nich můžu naučit o Božím charakteru? Jaká je moje zkušenost s tím, co je popsáno v těchto textech?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si 13. kapitolu „Nejtěžší zkouška“ z knihy *Na úsvitu dějin* (PP 145–155; NUD 63–68).

„Právě v žáru pece se struska odděluje od ryzího zlata křesťanského charakteru. Bůh vychovává své služebníky dobře uváženými prověřujícími zkouškami. Vidí, že někteří mají schopnosti, které mohou být použity k rozšíření jeho díla. Ve své prozřetelnosti je přivádí do situací, které prověřují jejich charakter, a odhaluje jim jejich slabosti, o nichž nevěděli. Dává jim příležitost k nápravě jejich nedostatků. Ukazuje jim jejich vlastní slabost a učí je spoléhat na něho. Tak jsou vychováváni, cvičeni, ukázněváni a připravováni k tomu, aby mohli splnit velké poslání, kvůli němuž jim byly jejich schopnosti dány. Nebeští andělé se s nimi mohou spojit v díle, které má být vykonáno na zemi.“ (PP 129.130; NUD 54)

Otázky k rozhovoru

1. *Požádejte někoho, aby ve třídě sobotní školy vyprávěl o zkoušce, kterou sám prožil a která ho stála hodně sil. Co se můžete naučit ze zkušeností tohoto člověka, jeho vítězství a pádů?*
2. *Uvažujte o posledních dvaceti čtyřech hodinách Kristova života před jeho ukřižováním. Jakým zkouškám čelil? Jak v nich obstál? Jaké poučení si můžete vzít z jeho příkladu a uplatnit je, když jste sami uprostřed zkoušky ohněm?*
3. *Diskutujte o myšlence z tohoto týdne, že prostřednictvím vlastního utrpení můžeme lépe sloužit druhým, kteří trpí. Bez ohledu na to, zda se jedná o pravdivé tvrzení, nebo ne, na jaké problémy můžeme narazit při tomto konceptu?*
4. *Ellen G. Whiteová napsala: „Bůh nás ve své prozřetelnosti vede i zkouškami. Přijměme kříž i trpký nápoj, protože víme, že nám ho u rtů drží náš Otec. Důvěřujme Bohu nejen tehdy, když je vše zalité sluncem, ale i ve tmě. Věřme, že nám dá všechno, co je pro naše dobro. [...] Budeme-li přemýšlet o lásce, kterou nám ukázal na Golgotě, můžeme dokonce i ve tmě utrpení pozvednout své srdce a svůj hlas k písni díky.“ (5T 316) Je to dobrá rada, ale může být těžké se jí řídit. Jak si můžeme navzájem pomoci, aby naše víra rostla a umožnila nám to? Proč je důležité důvěřovat Bohu i ve špatných časech?*

Praktický závěr

- *Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?*

Podněty k modlitbám

- *Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.*
- *Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?*
- *Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.*

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

_____	_____
_____	_____
_____	_____

Boj ze všech sil

Texty na tento týden

J 16,5–15; Ko 1,28.29; 1Pt 1,13; Mt 5,29; Gn 32

Základní verš

„Jeho zvěstujeme, když se vši moudrostí napomínáme a učíme všechny lidi, abychom je mohli přivést před Boha jako dokonalé v Kristu. O to se snažím a zápasím tak, jak on ve mně působí svou silou.“ (Ko 1,28.29)

V diskusním pořadu v televizi se sešli muž a žena. Oba prožili obrovskou tragédii – zabili jim dítě. Syn ženy byl zavražděn před dvaceti lety a její zatrpkllost a hněv se během let nezmenšovaly. Muž se projevoval zcela odlišně. Jeho dceru před několika lety zavraždili teroristé. On ale mluvil o odpuštění vrahům a o tom, jak Bůh utěšil jeho utrpení. Přestože jeho původní bolest byla obrovská, tento muž se stal příkladem, jak Bůh může přinést uzdravení i do nejtemnějších chvil našeho života.

Jak mohou dva lidé reagovat tak rozdílně? Jak dochází v životě křesťana k duchovní změně, která umožňuje jednotlivci prostřednictvím životních zkoušek dozrát – namísto toho, aby ho bolest a trápení zcela zničily?

Osnova lekce

Problémy a těžkosti se nevyhýbají nikomu. Jak se k nim ale máme postavit? V této lekci budeme uvažovat nejen o tom, co pro nás v takových chvílích dělá Bůh, ale co očekává od každého z nás.

- J 16,5–15: Působení Ducha svatého a naše rozhodování (neděle)
- Ko 1,28.29: Boží jednání a naše aktivní snaha (pondělí)
- 1Pt 1,13–16: Emoce a naše vůle (úterý)
- Mt 5,29.30: Nutnost jednat (středa)
- Gn 32,23–31: Vytrvalost navzdory nesnázím (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

DUCH PRAVDY

⁵Nyní však odcházím k tomu, který mě poslal, a nikdo z vás se mě neptá: Kam jdeš? ⁶Ale že jsem k vám tak mluvil, zármutek naplnil vaše srdce. ⁷Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. ⁸On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: ⁹Hřích v tom, že ve mne nevěří; ¹⁰spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespátříte; ¹¹soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen. ¹²Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli. ¹³Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. ¹⁴On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. ¹⁵Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. (J 16,5-15)

Osobní studium

Už ses někdy modlil: „Bože, prosím, udělej ze mě dobrého člověka!“ a téměř nic se nezměnilo? Jak je možné, že se ačkoli se modlíme, aby v nás velká Boží proměňující síla udělala změnu, naše životy jako by zůstaly stejné? Víme, že Bůh má neomezené možnosti, které nám ochotně a zdarma nabízí. A my je opravdu chceme využít. Přesto se zdá, že naše životy se nemění způsobem, který by odpovídal Božím záměrům.

Proč tomu tak je? Jeden důvod je znepokojivě jednoduchý: I když má Duch svatý neomezenou moc nás měnit, je možné, že to Bohu prostě nedovolíme. Prostě se špatně rozhodneme.

Uvažuj o textu J 16,5-15. Ježíš v těchto verších nazývá Ducha svatého „Duchem pravdy“ (J 16,13). Co z těchto slov vyplývá o povaze díla, které pro nás Duch svatý dělá?

Duch svatý nám může ukázat pravdu o naší hříšnosti, ale nemůže nás přimět k pokání. Může nám zjevit ty největší prav-

dy o Bohu, ale nemůže nás přimět, abychom jim věřili nebo se jimi řídili. Pokud by nás Bůh k něčemu nutil, ztratili bychom svou svobodnou vůli. Satan by pak mohl právem vinit Boha, že manipuluje s naší myslí, a tedy že podvádí. Když v nebesích vypukl velký spor, náš Otec nepřinutil satana ani žádného z andělů, aby uvěřili v jeho dobrotu a spravedlnost, ani nedonutil padlé anděly činit pokání. I v rajské zahradě, kdy šlo o hodně, Bůh sice velmi jasně řekl pravdu o stromu uprostřed zahrady, ale nezabránil Evě a Adamovi uplatnit jejich svobodnou vůli neposlechnout. Bůh dnes s námi jedná stejně. Proto Duch svatý představí pravdu o Bohu a hříchu a potom říká: „Co teď uděláš ve světle toho, co jsem ti zjevil?“

Je to stejné, když prožíváme zkoušky ohněm. Někdy přichází zkouška právě proto, že jsme Boha neuposlechli nebo nelitovali svých hříchů. Aby náš Otec mohl v takových případech aktivně jednat, musíme se vědomě rozhodnout otevřít dveře pokání a poslušnosti. Tehdy do nás může vstoupit Boží proměňující moc.

Aplikace

Z čeho tě v poslední době „Duch pravdy“ usvědčil? Rozhodl ses svobodně, že budeš poslouchat jeho hlas?

DOKONALÍ V KRISTU

²⁸Jeho zvěstujeme, když se vši moudrostí napomínáme a učíme všechny lidi, abychom je mohli přivést před Boha jako dokonalé v Kristu. ²⁹O to se snažím a zápasím tak, jak on ve mně působí svou silou. (Ko 1,28.29)

Osobní studium

Jaký je tvůj největší životní úspěch? Je pravděpodobné, že jsi ho nezískal jen tím, že ses ráno zvedl z postele. Pokud chceme v životě dosáhnout něčeho hodnotného, vyžaduje to čas a námahu. Podobné je to i s rozhodnutím stát se Ježíšovým učedníkem.

Uvažuj o úvodním textu (Ko 1,28.29). Přestože Pavel popisuje, že v něm působí Bůh, ukazuje také na důležitost lidské snahy. Jak tyto dvě skutečnosti spolu souvisí? Uvažuj o této myšlence v kontextu veršů Dt 4,4; L 13,24; 1K 9,25 a Žd 12,4.

Ve verši Ko 1,29 je velmi zajímavý pohled na to, jak Pavel vidí svůj vztah s Bohem. Říká: „O to se snažím a zápasím tak, jak on ve mně působí svou silou.“

Sloveso přeložené jako „snažím se“ znamená „unavit se“, „pracovat do vyčerpání“. Používalo se zejména k popisu tréninku sportovců. Následující sloveso přeložené jako „zápasit“ může v některých jaz-
 yčích znamenat i „trápit se“ nebo „mučit se“.

Před námi je tedy obraz sportovce, který se snaží ze všech sil zvítězit. V apoštolově popisu však nastává zvrát, protože Pavel se nenamáhal ve vlastní síle, ale díky moci Boží. V souvislosti s Pavlovou službou můžeme tedy konstatovat, že ji vykonával obětavě a s velkým osobním nasazením, protože v něm působil Bůh svou silou. Tato kombinace funguje naprosto stejně i v našem úsilí o rozvoj Kristova charakteru v nás.

Je důležité si to uvědomovat zvláště proto, že žijeme ve světě, v němž chceme dosahovat stále více – ale se stále menším úsilím. Tento přístup se vplížil i do křesťanství. Někteří křesťanští evangelisté slibují, že stačí jen věřit, Duch svatý na nás sestoupí s úžasnou nadpřirozenou silou a vykoná v nás velké zázraky. Je to však jen nebezpečná polopravda. Může vést lidi k závěru, že stačí jen pohodlně sedět a čekat, až na nás sestoupí Boží moc!

Aplikace

Jaká je tvá zkušenost s tím druhem úsilí, o kterém mluvil Pavel? S čím ve svém životě zápasíš? Jak se můžeš naučit odevzdat se do Boží vůle?

VŮLE VEDENÁ SPRÁVNÝMI HODNOTAMI

¹³Odhodlaně se tedy připravte ve své mysli, buďte střízliví a celou svou naději upněte k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista. ¹⁴Jako poslušné děti nedejte se opanovat žádostmi, které vás ovládaly předtím, v době vaší nevědomosti; ¹⁵ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života. ¹⁶Vždyť je psáno: „Svatí buďte, neboť já jsem svatý.“ (1Pt 1,13–16)

Osobní studium

Největšími nepřáteli naší vůle jsou naše vlastní pocity. V současné kultuře jsme stále více vystaveni obrázkům a hudbě, které přímo působí na naše smysly, a aniž bychom si to uvědomovali, probouzejí v nás nejrůznější emoce – hněv, strach nebo žádostivost. Naše mysl se často soustředí na otázky typu: *Na jaké jídlo mám dnes chuť? Co by se mi tak dnes chtělo dělat? Jaký pocit mám z nových bot?* Pocity se staly nedílnou součástí našeho rozhodování. Nejsou nutně špatné, ale také nejsou tím nejdůležitějším. Velmi často mají jen málo společného s tím, co je správné nebo dobré. Ve skutečnosti nás naše pocity mohou klamat („nejúskočnější ze všeho je srdce...“ [Jr 17,9]) a mohou vytvářet falešný obraz reality. To nás může nutit dělat špatná rozhodnutí a vystavovat nás tak zkouškám, do kterých se dostáváme vlastní vinou.

Které biblické postavy se rozhodovaly spíše na základě pocitů než na základě Božího slova? Jaké to mělo následky? Čti například Gn 3,6; 2S 11,2–4 a Ga 2,11.12.

Co podle úvodního textu (1Pt 1,13–16) znepokojovalo Petra a co chtěl, aby jeho čtenáři udělali?

Petr pochopil, že kormidlem, které ovládá naše tělo, je mysl. Ztratíme-li kontrolu nad vlastní myslí, budou nás ovládat nejrůznější pocity, které se nám dostanou do cesty.

Představ si, že jdeš po úzké cestě k Pastýřovu domu. Na cestě je mnoho křižovatek a odboček do různých směrů. Některé z těchto cest směřují na místa, která bychom rozhodně nechtěli navštívit. Jiné vypadají lákavě, vzbuzují naše touhy a emoce. Pokud se však pustíme po kterékoli z nich, sejdem ze správné cesty a půjdeme cestou, ze které může být mimořádně obtížné se vrátit.

Aplikace

Máš před sebou nějaká důležitá rozhodnutí? Upřímně se zeptej: Jak mohu poznat, jestli svá rozhodnutí nezakládám na Božím slově, ale spíše na pocitech, emocích a touhách, které s ním mohou být v rozporu?

RADIKÁLNÍ ZÁVAZEK

²⁹Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrví je a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla. ³⁰A jestliže tě svádí tvá pravá ruka, utni ji a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby se celé tvé tělo dostalo do pekla. (Mt 5,29.30)

Osobní studium

Uvažuj o úvodním textu (Mt 5,29.30). Považuješ Ježíšova slova za radikální? Proč?

Radikální kroky jsou nezbytné ne proto, že by se Bůh snažil udělat náš život nesnesitelným, ale proto, že jsme se my a naše kultura tak velmi vzdálili od Božích záměrů. Lidé často překvapeně otevírají oči a kladou si otázku: *Jak jsem mohl odejít od Boha tak daleko?* Odpověď je vždy stejná: od Boha neodcházíme najednou, ale vždy postupně, krok za krokem.

Znovu uvažuj o úvodním textu. Ježíš mluví v kontextu sexuálního hříchu. Tyto principy však můžeme aplikovat na náš postoj ke všem hříchům. A samozřejmě, vztahují se i na náš růst v Kristu obecně.

Co důležitého nám Ježíš říká v Mt 5,29.30? Opravdu Ježíš chce, abychom sami sebe zmrzačili?

Ježíš nás určitě nevyzývá, abychom si fyzicky ubližovali! Spíš nás volá, abychom velmi rozhodně a vážně přistupovali k tomu, jak uvažujeme a jednáme. Všimněme si, že verše neříkají, že se máme modlit a že Bůh okamžitě odstraní hříšné sklony z našich životů. Někdy to Bůh může laskavě udělat za nás, ale často nás volá, abychom udělali radikální rozhodnutí vzdát se něčeho, nebo naopak začít dělat něco, do čeho se nám vůbec nechce. Může to pro nás být těžká zkouška! Čím častěji se však budeme správně rozhodovat, tím budeme silnější a tím slabší bude síla pokušení v našich životech.

Aplikace

Je-li kolem nás mnoho hlučných rozptýlení, Bůh někdy používá zkoušky, aby upoutal naši pozornost. Právě ve zkouškách si uvědomujeme, jak daleko jsme se od Boha vzdálili. Zkouška může být Boží výzvou, abychom učinili radikální rozhodnutí vrátit se k záměrům, které má s námi náš Otec. Před jakým rozhodnutím stojíš v těchto dnech? Co ti může pomoci správně se rozhodnout?

DŮLEŽITOST VYTRVALOSTI

²³A té noci vstal, vzal obě své ženy i obě své služky a jedenáct svých synů a přebrodil se přes Jabok. ²⁴Vzal je a převedl je přes potok se vším, co měl. ²⁵Pak zůstal Jákob sám a tu s ním kdosi zápolil, dokud nezvešla jitřenka. ²⁶Když viděl, že Jákoba nepřemůže, poranil mu při zápolení kyčelní kloub, takže se mu vykloubil. ²⁷Neznámý řekl: „Pusť mě, vzešla jitřenka.“ Jákob však odvětil: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“ ²⁸Otázal se: „Jak se jmenuješ?“ Odpověděl: „Jákob.“ ²⁹Tu řekl: „Nebudou tě už jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbrž Izrael (to je Zápasí Bůh), neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstál.“ ³⁰A Jákob ho žádal: „Pověz mi přece své jméno!“ Ale on odvětil: „Proč se ptáš na mé jméno?“ A požehnal mu tam. ³¹I pojmenoval Jákob to místo Peniel (to je Tvář Boží), neboť řekl: „Viděl jsem Boha tváří v tvář a byl mi zachován život.“ (Gn 32,23–31)

Osobní studium

Přečti si příběh o Jákobově zápasu s Bohem (Gn 32). Co tento příběh říká o vytrvalosti i ve chvíli, kdy je nám těžko a máme strach? (Než odpovíš, uvažuj o celém kontextu Jákobovy situace.)

Často víme, co je správné, a svou vůli uplatňujeme tak, abychom jednali správně. Když jsme však pod tlakem, může být velmi obtížné držet se Boha a jeho zaslíbení. Je to proto, že jsme slabí a bojíme se. Jednou z důležitých silných stránek křesťana je proto vytrvalost – tedy schopnost kráčet vpřed i přesto, že se cítí slabý a nejraději by vše vzdal.

Jedním z největších příkladů vytrvalosti v Bibli je Jákob. Před mnoha lety oklamal svého otce a bratra Ezaua, aby se zmocnil prvorozenství (Gn 27). Od té doby ze strachu před Ezauovou pomstou stále utíkal. I když dostal nádherná zaslíbení o Božím vedení a požehnaní ve svém snu o žebříku sahají-

cím do nebe (Gn 28), stále se bál. Jákob zoufale toužil po ujištění, že ho Bůh přijal a že zaslíbení, která před lety obdržel, jsou stále platná. Během zápasu u potoka Jabok mu záhadný cizinec vykloubil kyčelní kloub. Od té chvíle už nemohl v boji pokračovat, protože bolest byla nesnesitelná. Právě tehdy musel prožít změnu svého nasměrování. Přestal bojovat a začal se více spoléhat na Hospodina. Jákob se z celé síly držel neznámého a žádal o požehnaní. Držel se ho tak silně a vytrvale, až mu neznámý musel říct: „Pusť mě, vzešla jitřenka“ (Gn 32,27).

Jákob požehnaní dostal, protože byl vytrvalý navzdory bolesti, kterou při zápasu prožíval. S námi to může být podobné. I nám může Bůh „vykloubit kyčelní kloub“ (Gn 32,26) a pak nás vyzvat, abychom se ho drželi i přes naši bolest. Bůh dovolil, aby následky přetrvaly – Jákob kulhal i při setkání se svým bratrem. Mohl tedy vypadat slabý a zranitelný, ale jeho nitro bylo silnější než kdykoli předtím.

Aplikace

Jaká praktická rozhodnutí můžeš udělat (v otázce svých přátel, životního stylu, zdravotních návyků, duchovního života nebo toho, co sleduješ v televizi či na internetu), abys vytrval v životě s Bohem i uprostřed trápení a pokušení?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si 18. kapitolu „Jákobův noční zápas“ z knihy *Na úsvitu dějin* (PP 195–203; NUD 89–92) a kapitolu „Úplné odevzdání“ z knihy *Cesta k vnitřnímu pokoji* (SC 43–48; CVP 55–60).

„Vůli, která je tak důležitá pro charakter člověka, začal po pádu ovládat satan. Od té doby působí v člověku tak, aby toužil a jednal podle vlastního potěšení, až po své úplné zničení a svou záhubu.“ (5T 515)

„Bůh však lidem nedá Boží světlo, když jsou spokojeni s temnotou a chtějí v ní zůstat. Aby člověk mohl přijmout Boží pomoc, musí si uvědomit svou slabost a nedostatečnost. Musí svou mysl připravit na velkou změnu, která se v něm má odehrát. Musí se upřímně a vytrvale modlit a usilovat o dobro.“ (PP 248; NUD 118)

Otázky k rozhovoru

1. *Jak moc si uvědomujete, že po pádu začal vůli člověka ovládat satan? Jak nám zaměření se na Ježíšův charakter může pomoci lépe pochopit naši vlastní zkaženost a velikost Boží milosti?*
2. *Přečtěte si příběh o Ježíši v Getsemane (Mt 26,36–42). Jaké byly Ježíšovy pocity a touhy v protikladu s Boží vůlí? Co se můžeme z tohoto příkladu naučit?*
3. *Jako třída si promluvte o různých okolních vlivech, které mohou narušit naši obranu a učinit nás zranitelnějšími vůči satanovým útokům. Co můžeme udělat, abychom pomohli ostatním členům sboru uvědomit si tato nebezpečí? Jak můžeme pomoci těm, kdo v této oblasti potřebují mimořádnou podporu?*
4. *Znáte ve svém sboru někoho, kdo prožívá vnitřní zápasy, už dlouho ve společenství nebyl a možná se chystá vzdát se své víry, nebo to už dokonce udělal? Co můžete jako společenství udělat, abyste tohoto člověka povzbudili a pomohli mu neodvrátit se od Ježíše? Jakými praktickými kroky mu můžete pomoci?*

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

_____	_____
_____	_____
_____	_____

Nezničitelná naděje

Texty na tento týden

Abk 1,1–4; Jb 38–41; Iz 41,8–14; Jr 29,1.10; Žd 12,1–13

Základní verš

„A nejen to: chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“ (Ř 5,3–5)

Když jsme ve společenství věřících, je snadné mluvit a zpívat o naději. Ale když prožíváme zkoušky, není jednoduché žít naději. Když na nás dolehnou potíže a problémy, máme tendenci zpochybňovat všechno, zejména Boží moudrost.

C. S. Lewis v knize *Lev, čarodějnice a skříň* píše o bájném lvu, se kterým se mají setkat hlavní postavy. Na otázku, zda se mají bát setkání s ním a zda budou v bezpečí, jim pan Bobr odpovídá: „Kdo tu mluvil o tom, jestli je nebezpečný? To víš, že je. Ale je ušlechtilý.“ (LEWIS, C. S., *Lev, čarodějnice a skříň*. Praha: Orbis Pictus, [1990], s. 51)

Přestože Hospodinu vždy nerozumíme a neumíme předvídat, co udělá, neznamena to, že je Bůh proti nám. Znamená to jen, že neznáme všechny okolnosti. My si však myslíme, že chceme-li prožívat klid, důvěru a naději, Bůh pro nás musí být srozumitelný a předvídatelný. Představujeme si, že jen tak s ním budeme „v bezpečí“. Pokud si to opravdu myslíme, budeme prožívat zklamání.

Osnova lekce

Při studiu této lekce budeme uvažovat o tom, jak nám může naše pochopení Božího charakteru pomoci udržet si naději i v době zkoušek a obtíží. Příklady pěti biblických postav nám ukážou, v čem tito lidé nacházeli naději uprostřed problémů.

- Abk 2–3: Abakukova naděje (neděle)
- Jb 42,1–6: Jóbova naděje (pondělí)
- Iz 41,8–14: Izajášova naděje (úterý)
- Jr 29,4–10: Jeremjášova naděje (středa)
- Žd 12,5–13: Pavlova naděje (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

CELKOVÝ OBRAZ

²Hospodin mi odpověděl, řekl: „Zapiš to vidění, zaznamenej je na tabulky, aby si je čtenář mohl snadno přečíst. ³Vidění už ukazuje k určitému času, míří neomylně k cíli; prodlévá-li, vyčkej, neboť přijde zcela jistě, zadržet se nedá.“ (Abk 2,2.3)

¹⁶Uslyšel jsem o tom a celý se třesu, chci se ozvat a rty se mi chvějí; jako by kostižer zachvátil mé kosti, podlamují se pode mnou nohy. Budu však klidně očekávat den souzení, až přitáhnou a přepadnou lid. ¹⁷I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, ¹⁸já budu jásosem oslavovat Hospodina, jásat k chvále Boha, který je má spása. ¹⁹Panovník Hospodin je moje síla. Učinil mé nohy hbité jako nohy laně, po posvátných návrších mi dává šlapat. Pro předního zpěváka za doprovodu strunných nástrojů. (Abk 3,16–19)

Osobní studium

Když prožíváme těžkosti nebo zklamání, je velmi snadné nabýt dojmu, že to, co se děje nám, je to jediné, na čem záleží. Existuje však i něco mnohem většího než naše malé „já“ (viz Zj 12,7; Ř 8,22).

Uvažuj o textu Abk 1,1–4. Co trápilo Abakuka? Jak řešil situaci, kterou viděl kolem sebe?

Možná bychom čekali, že Bůh řekne něco jako: „To je opravdu hrozné, Abakuku. Hned se do toho pustím a pomůžu ti.“ Ale Boží odpověď je opačná. Hospodin Abakukovi říká, že situace se bude ještě zhoršovat (viz Abk 1,5–11).

Obyvatelé Izraele byli odvedeni do asyrského zajetí a Bůh oznamuje, že přijde ještě něco horšího: Babylóňané odvedou obyvatele Judska. Abakuk znovu volá k Hospodinu a čeká na jeho odpověď (Abk 1,12–17).

Uvažuj o verších Abk 2,2.3. Jakým způsobem prorok představuje naději ve zprávě o předpověděném zničení Babylóna?

Abk 2 je Božím zaslíbením, že zničí Babylón. Text Žd 10,37 cituje Abk 2,3 a naznačuje mesiášské naplnění tohoto zaslíbení v budoucnosti. Stejnou jistotou, jakou bylo slíbené zničení Babylóna, je pro nás zničení „velikého Babylóna“ (Zj 18,2).

Abakuk byl uvězněn mezi velkou hříšností, která byla kolem, a Božím příslibem, že přijde něco ještě mnohem horšího. Ale právě v této zdánlivě bezvýchodné situaci se ocitáme uprostřed dějin spasení. Kolem nás je velké zlo, ale Bible předpovídá, že bude ještě hůř. Co pomohlo Abakukovi udržet si naději? Klíčové pro něj bylo, že měl možnost „nahlédnout za oponu“ a spatřit „celý obraz“. Proto se ve třetí kapitole může modlit neuvěřitelnou modlitbu chvály za to, co Hospodin vykoná v budoucnosti.

Aplikace

Uvažuj ještě jednou o textu Abk 3,16–19. Co naplňovalo Abakuka naději? Jakou naději má Boží lid, když očekává naplnění posledních proroctví? Jak si můžeš tuto naději přivlastnit, abys ji mohl prožívat ve svém každodenním životě?

JAKÝ JE NÁŠ OTEC

‘Jób na to Hospodinu odpověděl: ‘Uznávám, že všechno můžeš a že žádný záměr tobě není neproveditelný. ‘Kdo smí nerozvážně zatemňovat úrdek Boží? Ano, hlásal jsem, čemu jsem nerozuměl. Jsou to věci pro mě příliš divuplné, které neznám. ‘Rač mě vyslyšet a nech mě mluvit; budu se tě ptát a poučíš mě. ‘Jen z doslechu o tobě jsem slýchal, teď však jsem tě spatřil vlastním okem. ‘Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu.’ (Jb 42,1–6)

Osobní studium

Evangelista Oswald Chambers napsal: „Ptal ses někdy Boha, co chce dělat? Nikdy ti to neřekne. Bůh ti neřekne, co bude dělat – namísto toho ti zjeví sám sebe.“ (CHAMBERS, Oswald, *To nejlepší pro jeho slávu*. Praha: Návrat domů, 1996, 2. ledna)

Jak rozumíš myšlenku Oswalda Chamberse?

Kniha Jób začíná velkou osobní tragédií. Jób ztratí všechno kromě vlastního života a manželky, která uprostřed bolesti řekne: „Zlořech Bohu a zemřel!“ (Jb 2,9). Následuje diskuse, ve které se jeho přátelé snaží přijít na to, proč se to všechno Jóbovi vlastně stalo. Během všech těchto diskusí Bůh mlčí.

Až v 38. kapitole se Jóbovi zjeví Bůh a řekne: „Kdo to zatemňuje úrdek Boží neváženými slovy?“ (Jb 38,2). A Bůh klade Jóbovi asi šedesát ohromujících otázek. Podívej se na ně v textu Jb 38 a 39.

Po poslední otázce se Jób zmožil jen na následující odpověď: „Co ti odpovím, když jsem tak bezvýznamný! Kladu si na ústa ruku.

Jednou jsem už promluvil a nevím co odpovédět, ba i podruhé, ale nemohu pokračovat“ (Jb 40,4.5). Bůh však ještě neskončil a dává mu další otázky.

Uvažuj o poslední Jóbově odpovědi (Jb 42,1–6). Co se Bůh snažil Jóbovi říct a jak to na něj zapůsobilo?

V celém textu nenacházíme ani jednu Boží odpověď na přemýšlení a otázky Jóbových přátel. Bůh však vykresluje obraz své nesrovnatelné velikosti, jak se zjevuje v úžasném díle stvoření. Jób po takovém „zjevení“ nepotřeboval žádné další odpovědi. Touhu po vysvětlení zastínil ohromující obraz Boží velikoleposti.

Příběh Jóba odhaluje zvláštní paradox. Naděje a povzbuzení mohou pramenit i z uvědomění si, že toho víme jen velmi málo. Instinktivně se totiž snažíme najít útěchu hledáním odpovědi a poznání. Přirozeně se pak cítíme zklamání, když nenacházíme odpovědi na své palčivé otázky. Někdy nás však Bůh upozorní na naši nevědomost, abychom si uvědomili, že lidská naděje může najít jistotu pouze v Bytosti, která je mnohem větší než my.

Aplikace

Odehrává se i nyní ve tvém životě nebo okolí něco, čemu nerozumíš? Pokud ano, zaměř se na Boha a jeho charakter. Jak ti může přinést naději skutečnost, že musíš vytrvat v tom, co je prozatím nepochopitelné?

V BLÍZKOSTI NAŠEHO OTCE

⁸A ty, Izraeli, služebníku můj, Jákože, tebe jsem vyvolil, potomku Abrahama, mého přítele, ⁹tebe jsem vychvátil z končin země, zavola jsem tě z odlehlých míst, řekl jsem ti: „Ty jsi můj služebník, tebe jsem vyvolil, nezavrhl jsem tě.“ ¹⁰Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlíže se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomócí ti budu, budu tě podpírat pravící své spravedlnosti. ¹¹Hle, budou se stydět a hanbit všichni, kdo proti tobě planou hněvem, budou jak nic a zahynou odpůrci tvoji. ¹²Budeš je hledat, ale nenajdeš ty, kdo na tebe dorážejí; budou jak nic, naprostá nicota, ti, kdo proti tobě válčí. ¹³Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, držím tě za pravici, pravím ti: „Neboj se, já jsem tvá pomoc.“ ¹⁴Neboj se, červíčku Jákože, hrstko Izraelova lidu. Já jsem tvá pomoc, je výrok Hospodinův, tvůj vykupitel je Svatý Izraele. (Iz 41,8–14)

Osobní studium

Kdosi jednou řekl: „Když se zdá, že Bůh je daleko, kdo vlastně odešel ze svého místa?“ Když do života vstoupí problémy, předpokládáme, že nás Bůh opustil. Pravda je však taková, že nikam neodešel.

Židům se ve vyhnanství zdálo, že je Bůh daleko, že je opustil. Bůh je však prostřednictvím Izajáše ujišťuje o budoucím vysvobození. A přestože do Jeruzaléma se měli vrátit až o mnoho desetiletí později, Bůh chtěl, aby jeho lid věděl, že od nich neodešel a že mají stále důvod k naději.

Uvažuj o úvodním textu (Iz 41,8–14). Co mohlo vzbuzovat naději u lidí, kteří dychtivě očekávali budoucí vysvobození? Jak toto

zaslíbení pomáhá nám, kteří čekáme na konec našeho „vyhnanství“ na zemi?

Jeden z nejsilnějších obrazů v těchto verších najdeme ve 13. verši. Svrchovaný Bůh vesmíru říká: „Držím tě za pravici“, a proto se jeho lid se nemusí bát. Jedna věc je představit si Boha, který usměřňuje události na zemi ze svého trůnu, vzdáleného světelné roky od naší země. Ale něco úplně jiného je uvědomit si, že je dost blízko, aby držel svůj milovaný lid za ruku.

Když jsme pohlceni okolnostmi, zapomínáme, že Bůh je nám tak blízko. Ale když si uvědomíme, že on je Immanuel, „Bůh s námi“, je to něco úplně jiného. Jestli je Bůh s námi, pak se u nás plní i jeho záměry, platí pro nás jeho zaslíbení a jeho moc nás proměňuje.

Aplikace

V průběhu následujících dní si udělej malý pokus. Co nejčastěji si připomínej, že Bůh vesmíru je dost blízko, aby tě mohl držet za ruku a pomáhat ti. Jak toto vědomí ovlivní tvůj život?

PLÁNY NEBESKÉHO OTCE

‘Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele, všem přesídlencům, které jsem přestěhoval z Jeruzaléma do Babylónu: ⁵Stavějte domy a bydlejte v nich, vysazujte zahrady a jezte jejich plody. ⁶Berte si ženy, plodte syny a dcery. Berte ženy pro své syny, provdávejte své dcery za muže, ať rodí syny a dcery, rozmnožujte se tam, ať vás neubývá. ⁷Usilujte o pokoj toho města, do něhož jsem vás přestěhoval, modlete se za ně k Hospodinu, neboť v jeho pokoji i vy budete mít pokoj. ⁸Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Nedejte se podvádět svými proroky, kteří jsou uprostřed vás, ani svými věstci. Neposlouchejte své sny, které míváte. ⁹Prorokují vám klam v mém jménu, já jsem je neposlal, je výrok Hospodinův. ¹⁰Toto praví Hospodin: Až se vyplní sedmdesát let Babylónu, navštívím vás a splním na vás své dobré slovo, že vás přivedu zpět na toto místo. (Jr 29,4–10)

Osobní studium

Každý člověk potřebuje mít v životě nějakou naději. Ale kde ji hledat? Někdo nachází naději v úsměvu přítele. Jiný opírá svou naději o finanční jistotu nebo o stabilní manželství. Odkud čerpáš naději a odvahu ty?

Prorok Jeremjáš píše lidem, kteří o naději přišli ve vyhnanství. „U řek babylónských, tam jsme sedávali s pláčem ve vzpomínkách na Sijón“ (Ž 137,1). Ale i když měli zlomené srdce, Jeremjáš jim připomíná důvody, proč by se naděje neměli vzdát.

Jaké důvody pro naději jsou uvedeny v textu Jr 29,1–10?

V těchto verších se nacházejí tři důležité zdroje naděje, které stojí za to zdůraznit.

1. Bůh říká svému lidu, aby se nevzdával naděje, protože jeho situace není výsledkem náhody ani nepředvídaného zla. Bůh říká, že to on poslal Izraelity do vyhnanství (Jr 29,4). A přestože všude kolem viděli zlo, Judsko bylo stále v Božích rukou.
2. Bůh svému lidu připomíná, že by se neměl vzdávat naděje, protože on může jednat i uprostřed obtíží (Jr 29,7).
3. Bůh povzbuzuje lidi, aby se nevzdávali naděje, protože ve stanovené době ukončí jejich vyhnanství (Jr 29,10).

Když Bůh svému lidu vysvětloval, jak je vedl v minulosti, jak je vede v přítomnosti a že je v jeho rukou i jejich budoucnost, nádherným způsobem popsal svou něžnou a laskavou péči o svůj lid (viz Jr 29,11–14).

Aplikace

Přečtěte si text Jr 29,11–14. Tentokrát za každé zájmeno „vás“ nebo „vám“ doplň své jméno, jako by Bůh dával tato zaslíbení tobě osobně. Ať budou tvé problémy jakékoli, vždy si takovýmto způsobem můžeš připomenout Boží zaslíbení.

OTCOVA VÝCHOVA

⁵Což jste zapomněli na slova, jimiž vás Bůh povzbuzuje jako své syny: „Synu můj, podrobuj se kázni Páně a neklesej na mysli, když tě kárá.“ ⁶Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna.“ ⁷Podvolujte se jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho otec nevychovával? ⁸Jste-li bez takové výchovy, jaké se dostává všem synům, pak nejste synové, ale cizí děti. ⁹Naši tělesní otcové nás trestali, a přece jsme je měli v úctě; nemáme být mnohem víc poddáni tomu Otci, který dává Ducha a život? ¹⁰A to nás naši tělesní otcové vychovávali podle svého uvážení a jen pro krátký čas, kdežto nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli, k podílu na své svatosti. ¹¹Přísná výchova se ovšem v tu chvíli nikdy nezdá příjemná, nýbrž krušná, později však přináší ovoce pokoje a spravedlnost těm, kdo jí prošli. ¹²„Posilněte proto své zemdlené ruce i klesající kolena“ ¹³a „vykročte jistým krokem“, aby to, co je chromé, docela nezchromlo, ale naopak se uzdravilo. (Žd 12,5–13)

Osobní studium

Přemýšlej, jaká je hlavní myšlenka úvodního textu (Žd 12,5–13). Jaké je poselství těchto veršů pro nás dnes? Jak souvisí s tématem našeho studia?

Ve verších Žd 12,5–13 apoštol Pavel mluví o zkouškách v souvislosti s výchovou. V textu se vyskytuje slovo „výchova“ (řecky *paideia*) a jeho odvozeniny téměř v každém verši. Slova o výchově navazují na příklady mužů a žen víry, o kterých se mluví v 11. kapitole.

Právě víra pomáhala těmto lidem v různých náročných situacích. Ve 12. kapitole autor promlouvá k nám čtenářům a říká, že pokud ti před námi vytrvali ve víře – navzdory mnoha protivěnstvím – i my můžeme běžet a vytrvat ve víře. Pokud chceme uspět, potřebujeme zaměřit svůj pohled

na Ježíše (Žd 12,2), který může být našim příkladem v těžkých časech (Žd 12,3). Když čteme dvanáctou kapitolu, je to, jako bychom si nasadili ty správné brýle. Bez nich bychom měli zkreslený pohled na potíže a problémy, které nás potkávají. Pohled přes správnou optiku nám pomůže správným způsobem vnímat obtížné životní situace a utrpení. Svět kolem nás totiž utrpení a bolest odmítá, snaží se jim vyhýbat, ignorovat je nebo z nich obviňuje Boha. Správný pohled na zkoušky nám pomůže zaujmout k nim i správný postoj.

Přečti si text Žd 12,1–13 ve světle toho, co jsme si doposud řekli. Soustřed se na verše 5–13 a odpověz na tyto otázky:

- Co je základem Boží výchovy?
- Jak reaguješ na Boží výchovu?
- Co je cílem Boží výchovy?

Aplikace

Znovu uvažuj o textu Žd 12,1–13. Udělej si seznam všech důvodů k naději, se kterými se můžeš ztotožnit.

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si 35. kapitolu „Škola budoucnosti“ z knihy *Výchova* (Ed 301–309; Vých 176–180) a v knize *Život naplněný pokojem* text na stranách 253–254 (MH 470.471).

„Do života každého člověka přicházejí období silného zklamání a strachu – období, kdy je těžké uvěřit v Boží milosrdenství a kdy problémy tíží natolik, že si člověk přeje zemřít. V takových chvílích se mnozí odvracejí od Boha a stávají se otroky pochybností a nevíry. Kdybychom v těchto okamžicích pochopili záměry Boží prozřetelnosti, očima víry bychom uviděli anděly, kteří se snaží ochránit nás před námi samotnými a postavit nás na pevný základ. Tehdy by se v nás zrodila nová víra a nový život.“ (PK 162; OSU 62)

Otázky k rozhovoru

1. Ellen Whiteová říká, že „do života každého člověka přicházejí období silného zklamání a strachu“. Jak si ve vašem sboru všímáte druhých, když prožívají taková období? Jak se můžeme pro druhé stát zprostředkovateli naděje?
2. Uvažujte společně o aplikaci v části na úterý. Jakou změnu přineslo do vašeho života, když jste si vědomě připomínali Boží blízkost?
3. Přečtěte si v knize *Jób kapitoly 38–41*. Jak tyto texty představují Boha? Co vám v životě dává naději a povzbudí vás?
4. Naděje, která nás mění, přichází z nebe. To znamená, že se můžeme modlit i za to, abychom byli jeden pro druhého povzbuzením. Modlete se za ty, kteří ztrácejí naději, aby jim ji Bůh obnovil. Co můžete udělat pro ty, kdo prožívají těžké zkoušky a jejich naděje ochabuje?

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

_____	_____
_____	_____
_____	_____

Vidět Neviditelného

Texty na tento týden

Ř 8,28–39; J 14,1–14; Ef 1,18–23; Iz 40,27–31

Základní verš

„Věřil, a proto vyšel z Egypta a nedal se zastrašit královým hněvem; zůstal pevný, jako by Neviditelného viděl.“ (Žd 11,27)

Definice víry v listu Židům nemusí být po prvním přečtení jasná. „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme“ (Žd 11,1). Jak si můžeme být jisti tím, co nevidíme? Ale právě to vysvětluje základní verš: „zůstal pevný, jako by Neviditelného viděl“.

Ještě větší výzvou může být pochopení, že jsme vyzváni vidět „Neviditelného“ nejen tehdy, když se nám daří, ale zejména tehdy, když se nám všechno hroutí. Tehdy však potřebujeme víru, která je založena na pravdě o Bohu a jeho království. Na pravdě o dobrotě našeho nebeského Otce, moci Ježíšova jména, moci vzkříšení a pravdě o Božím milosrdenství – to vše jsou základní pilíře, které nám pomohou zůstat silnými, když přijdou zkoušky a pokoušení všechno zpochybnit.

Osnova lekce

V této lekci si znovu připomeneme, že není vždy snadné důvěřovat Bohu, kterého nevidíme. Přesto nás i v těžkých chvílích může posílit vědomí toho, jaký je náš Bůh. Všimneme si proto pěti biblických pasáží, které nám připomenou pět povzbudivých pravd o Bohu.

- Ř 8,31–35: Boží dobrota a štědrost (neděle)
- J 14,11–14: Možnost prosit Otce „v Ježíšově jménu“ (pondělí)
- Ef 1,15–23: Vzkříšení Krista a naděje pro nás (úterý)
- 1Pt 5,7: Možnost odevzdat naše trápení Bohu (středa)
- Iz 40,27–31: Boží přítomnost, i když ji nevnímáme (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

ŠTĚDROST NAŠEHO NEBESKÉHO OTCE

³¹Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? ³²On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno? ³³Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! ³⁴Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! ³⁵Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? (Ř 8,31–35)

Osobní studium

Každého už zřejmě někdy napadla myšlenka: *Kdyby byl Bůh dobrý, určitě by pro mě udělal to nebo ono!* Někdy také přemýšlíme, jestli nás Bůh má skutečně rád. Vždyť kdyby nás opravdu měl rád, náš život by musel vypadat jinak. Nebo to tak není?

Existují dva důvody, které nás nejčastěji vedou k pochybnostem o Boží dobrotě. (1) Hoříme touhou po něčem, o čem jsme přesvědčeni, že je to pro nás dobré. Představa, že Bůh by chtěl něco úplně jiného, nám připadá absurdní. (2) Naše zkušenost je v rozporu s tím, čemu věříme. Pokud něco dobře vypadá, pokud se při něčem cítíme příjemně, pokud něco výborně chutná nebo působí dobrým dojmem, pak to přece musí být dobré. A když nemůžeme dosáhnout naplnění našich tužeb, zlobíme se na Boha.

Právě tehdy, když jsme v pokušení pochybovat o Bohu a jeho lásce, vstupuje do děje naše víra.

Uvažuj o textu Ř 8,28–39. Apoštol Pavel mluví o Boží dobrotě k nám. Co může podle těchto veršů ochránit naši mysl před pochybnostmi o Boží dobrotě?

Ve verši 32 je obsažena důležitá pravda, jejíž přijetí nás může chránit před pochybnostmi vyvolanými těžkostmi, ve kterých jsme se ocitli. „On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu s ním nedaroval všechno?“ (Ř 8,32). Jak nás vůbec může napadnout myšlenka, že Bůh, který poslal Ježíše, aby za nás zemřel, se změnil a stal zlým a lakomým?

Pravdu o Boží štědrosti vůči nám dokazuje je smrt Ježíše Krista. Právě to musí mít silnější vliv na naši mysl než všechny pochybnosti, které se v nás rodí v době zkoušek.

Aplikace

Kdy má pravda o Boží dobrotě na tebe silnější vliv než tvé pochybnosti? Proč tomu tak je? Zkus strávit nějaký čas přemýšlením o tom, že Bůh dovolil, aby Ježíš zemřel místo tebe. Obdivuhodná Boží štědrost se různými způsoby projevuje i dnes v životě každého z nás. Jaký význam to má pro tvou víru?

V JEŽÍŠOVĚ JMÉNU

¹¹Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně; ne-li, věřte aspoň pro ty skutky! ¹²Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které já činím, a ještě větší, neboť já jdu k Otci.

¹³A začali budete prosit ve jménu mém, učiním to, aby byl Otec oslaven v Synu. ¹⁴Budete-li mne o něco prosit ve jménu mém, já to učiním. (J 14,11–14)

Osobní studium

Ježíš neměl zůstat s učedníky na zemi navždy. Ten, kdo byl učedníkům oporou a povzbuzoval je, měl odejít do nebe. Učedníci se cítili bezmocní a zmatení, Ježíš jim však dal pozoruhodné zaslíbení.

Uvažuj o textu J 14,1–14. Podle veršů 13 a 14 Ježíš slíbil, že pro nás udělá „vše“, o co budeme prosit v jeho jménu. Právě proto téměř vždy na konci našich modliteb dodáváme: „Ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.“

Co tím obvykle myslíš, když se modlíš tato slova? A co měl na mysli Ježíš, když nás vyzval, abychom se tak modlili? Proč to vlastně Ježíš říkal?

Když se modlíme „ve jménu Ježíše Krista“, můžeme si být jisti, že celá nebesa jednájí v náš prospěch. Nemusíme vidět anděly, kteří jsou okolo nás, ale Bůh je posílá v Ježíšově jménu, aby splnili naše prosby.

Možná někdy, po upřímné modlitbě „v Ježíšově jménu“, otevřeme oči a čekáme, že se všechno kolem nás změní. Většinou se však nic mimořádného neděje.

Boží moc se totiž může projevit dramatickým způsobem, jako když Ježíš utišil bouři. Ale může přijít i docela potichu, nepozorovaně, jako když Bůh pomáhal Ježíši v Getsemane. Možná se neděje nic dramatického, ale to neznamená, že Bůh nic nedělá.

Aplikace

Ještě jednou si přečti text J 14,1–14. Při čtení si představ, že to Ježíš říká přímo tobě. V čem jsou pro tebe Ježíšova zaslíbení zdrojem naděje a povzbuzení? Polož si otázku: Co je v mém životě překážkou, aby se tato zaslíbení naplnila? Co potřebuji změnit?

MOC VZKŘÍŠENÍ

¹⁵Proto i já, když jsem uslyšel o vaší víře v Pána Ježíše a lásce ke všem bratřím, ¹⁶nepřestávám za vás děkovat a stále na vás pamatuji ve svých modlitbách. ¹⁷Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali ¹⁸a osvětleným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu ¹⁹a jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme. ²⁰Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích, ²¹vysoce nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou zývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. ²²„Všechno podrobil pod jeho nohy“ a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve, ²³která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest. (Ef 1,15–23)

Osobní studium

Vzkříšení je odpovědí na lidskou bezmocnost. Když přemýšlíme o Ježíšově životě, jeho smrti a vzkříšení, často myslíme na to, že díky jeho smrti jsme se stali před Bohem spravedlivými. A je to samozřejmě pravda.

Vzkříšení však dodává našemu spase ní další význam. Za prvé, vzkříšení Ježíše Krista nám ukazuje, že jednoho dne budeme vzkříšení i my. Za druhé, díky vzkříšení Ježíš nyní sedí po pravici Otce a má moc a autoritu. Moc, která se projevila vzkříšením Krista, je stejná moc, kterou Bůh dává i nám dnes.

V úvodním textu (Ef 1,15–23) apoštol Pavel mluví o Boží moci, kterou Bůh prokázal

vzkříšením Krista. Co se zde o Boží moci vzkřísit dozvídáme? Jakou naději nacházíš v těchto verších pro sebe? Které zaslíbení uvedené v těchto verších je pro tebe nejdůležitější?

Apoštol se modlí, aby Efezané pochopili skutečnosti, kterým lze správně porozumět jen s Boží pomocí: (1) naději, že se člověk může změnit a žít věčně, vždyť k tomu nás Ježíš povolal; (2) Boží moc, kterou chce Otec použít v náš prospěch. Pavel popisuje, jakou úžasnou mocí nás chce Bůh obdařit. Je to tatáž moc, která vzkřísila Ježíše k životu a vrátila ho na místo po Otcově pravici.

To ale není všechno. Po vzkříšení Ježíš přijal moc vládnout a dát svým následovníkům vše, co potřebují – po celou věčnost.

Aplikace

Udělej si seznam oblastí, ve kterých právě teď nejvíc potřebuješ moc vzkříšeného Krista. Potom se modli, aby v nich Kristova moc působila. Co můžeš ty sám dělat ve svém životě lépe? Která rozhodnutí umožní, že Boží moc bude moci působit ve tvém životě naplno?

VŠECHNY STAROSTI PŘEDEJ BOHU

Všechnu „svou starost vložte na něj“, neboť mu na vás záleží. (1Pt 5,7)

Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil. (Ž 55,23)

³³Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.

³⁴Nedělejte si tedy starost o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost vlastního trápení. (Mt 6,33.34)

Osobní studium

Jemně ironický výrok říká: *Proč se modlit, když se můžeš trápit?* Tato věta nás usvědčuje, že si velmi často děláme starosti namísto toho, abychom přišli k Bohu a předložili mu všechno, co nás trápí.

Někdo jednou řekl, že když se nám život stále více zamotává, máme jít k Bohu a dovolit mu, aby rozvázal všechny uzly. Bůh nám touží pomoci a vrátit do našeho života klid a naději. My se však často snažíme zvládnout své problémy sami – a nezřídka přitom padneme vysílením. Proč nejdeme k Bohu dříve?

Uvažuj o úvodních textech (1Pt 5,7 a Ž 55,23). Co je pro tebe hlavním poselstvím těchto veršů? (Viz také Mt 6,25–34.)

Je to velmi jednoduchá myšlenka, která v sobě neskrývá žádné tajemství. „Vložit na něj“ znamená přesně to, co tento výraz říká – předat, odhodit, „svěřit jemu“ (B21), dát pryč..., aby nás to, co vyvolává bolest

a trápení, neničilo a neovládalo. Svá břemena však nemáme odhodit jen tak někde. Trápení a starosti se neztratí někde v prázdnotě. Dáváme je našemu nebeskému Otci, který slibuje, že se o ně postará. To je přesně to, co říká Ježíš v Mt 6,25–33.

Úzkost prožíváme z různých důvodů: stres v práci, nečekaná a neférová kritika, zdravotní nebo finanční problémy, pocit, že jsme nechtění nebo nemilovaní. Úzkost někdy způsobuje i pocit, že v Božích očích nejsme dostatečně dobří nebo že jsme udělali něco, co nám Bůh nemůže odpustit.

Ať už jsou příčiny našeho trápení a úzkosti jakékoli, často si své problémy necháváme pro sebe. Máme totiž pocit, že si s nimi poradíme nejlépe sami. Apoštol Petr nás však vyzývá a povzbuzuje, abychom si to znovu promysleli. Nemusíme se trápit, protože Bůh se o nás stará. Jsme však v jeho rukou i tehdy, když stojíme před rozvodem nebo se cítíme naprosto zbyteční? Bible říká, že Bůh má moc změnit jakoukoli situaci.

Aplikace

Co je příčinou starostí, které tě v současnosti trápí? Je něco z toho – ať už jde o cokoli – pro Boha neřešitelné? Náš největší problém je zřejmě to, že ačkoli věříme v Boží moc změnit okolnosti, které nám přinášejí bolest a starosti, nevěříme, že to vyřeší podle našich představ. Platí to i ve tvém případě? Pokud ano, jak to můžeš změnit?

ZŮSTAT VĚRNÝ, I KDYŽ BOHA NEVIDÍM

²⁷Proč říkáš, Jákobe, proč, Izraeli, mluvíš takto: „Má cesta je Hospodinu skryta, můj Bůh přehlíží mé právo?“²⁸Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdený, není zvenený, jeho rozumnost vystihnout nelze.²⁹On dává zemdenému sílu a dostatek odvahy bezmocnému.³⁰Mladíci jsou zemdení a unavení, jinoši se potácejí, klopýtají.³¹Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení. (Iz 40,27–31)

Osobní studium

Je nepříjemné žít s pocitem, že naše trápení a starosti nikoho nezajímají. Ale myslet si, že o tom neví ani Bůh nebo že mu na tom nezáleží, je mnohem bolestivější.

Judejcům v babylónském vyhnanství se zdálo, že se o ně Bůh přestal zajímat. Do vyhnanství se dostali pro své hříchy a měli pocit, že je Bůh definitivně opustil. Izajáš jim však přináší slova útěchy (Iz 40). Je to velmi povzbuzující text, ve kterém prorok mluví o Bohu něžným a láskyplným způsobem: „Jak pastýř pase své stádo, beránky svou paží shromáždí, v náručí je nosí, břeží ovečky šetrně vede“ (Iz 40,11). Když však jejich utrpení trvalo příliš dlouho, nařikali: *Kde jsi, Pane? Nemáme žádný důkaz, že vůbec jsi nebo že se o nás staráš!*

Uvažuj o úvodním textu (Iz 40,27–31). Jakým způsobem Izajáš popisuje Boha? Jak

jeho slova odpovídají na obavy Judy a Izraele zaznamenané ve verši 27?

V knize Ester se setkáváme s další skupinou lidí, kteří měli pocit, že Bůh na ně zapomněl nebo se o ně nezajímá. V této knize nenacházíme dokonce ani jednu přímou zmínku o Bohu. Přesto se v příběhu před námi odvíjí drama o tom, jak Bůh zasahuje a zachraňuje svůj lid před nezměnitelným a zničujícím královským zákonem. Tento příběh není jen popisem historických událostí, ale je symbolem budoucnosti, kdy bude Boží lid opět pronásledován a půjde mu o život (Zj 13,15).

V nesnázích a problémech můžeme být ve velkém pokušení dospět k názoru, že Bůh svůj lid určitě opustil. Nemusíme však mít strach. Stejný Bůh, který během dějin zachraňoval své vyvolené (jako například v příběhu Ester), zachrání svůj lid i v době poslední krize.

Aplikace

Četli jsme, jak Izajáš představil Hospodina vyhnancům. Jak bys ty představil Boha lidem, kteří mají pocit, že Bůh z jejich života zmizel a opustil je? Jak bys je učil dívat se očima víry, aby nebyli závislí na tom, jak vnímají svět svými lidskýma očima?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si 49. kapitulu „Ester“ z knihy *Od slávy k úpadku* (PK 598–606; OSU 225–228).

„Neřekl snad Bůh, že dá svého Ducha svatého těm, kdo ho o něj budou prosit? A není tento Duch naším opravdovým Průvodcem? Zdá se, že někteří lidé mají strach vzít Boha za slovo, jako by šlo o projev troufalosti. Prosí Hospodina, aby nás učil, ale bojí se věřit jeho zaslíbením a tomu, co nás o sobě naučil. Přicházíme-li k našemu nebeskému Otci v pokoře, s otevřenou myslí a s touhou poznávat, nemáme důvod pochybovat, že svá zaslíbení splní. Ani na chvíli nesmíme zapochybovat a tím ho potupit. Toužíme-li znát jeho vůli, naším úkolem je věřit, že nás povede a požehná nám v jednání podle jeho vůle. Možná si nedůvěřujeme a bojíme se, že si nesprávně vyložíme jeho učení. Modleme se tedy i o to a upřímně důvěřujeme, že Duch svatý nás povede, abychom správně pochopili jeho plány i působení jeho prozřetelnosti.“ (6MR 225)

Otázky k rozhovoru

1. *Uvažujte o skutečnostech, které vírou přijímáme navzdory tomu, že je nevidíme. Jak nám to může pomoci pochopit, co znamená „vidět Neviditelného“?*
2. *Uvažujte o posledním odstavci v části na středě. Kdy se dostáváte do podobné situace? Jak se můžeme naučit důvěřovat Bohu, že jeho způsob řešení je nejlepší – dokonce i tehdy, když jeho řešení nejsou podle našich představ?*
3. *„Víra se stává silnější, zápasí-li s pochybnostmi a nepřátelskými vlivy. Zkušenost získaná v takových zkouškách je cennější než ty nejdražší šperky.“ (3T 555) Jak mohou pochybnosti posílit naši víru? Jakou s tím máte zkušenost?*
4. *Většina z nás zná lidi, kteří se ocitli ve složitých situacích, jež z našeho pohledu skončily velmi špatně. Stalo se to, co jsme nechtěli a co jsme považovali za nejhorší – navzdory modlitbám a našemu úsilí. Jak tomu rozumíte v kontextu tématu, které studujeme?*

Praktický závěr

- *Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?*

Podněty k modlitbám

- *Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.*
- *Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?*
- *Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.*

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

_____	_____
_____	_____
_____	_____

Život naplněný chválou

Texty na tento týden

Fp 4,4-7; Joz 5,13-6,20; Ž 145; Sk 16,16-34; 2Pa 20,1-30

Základní verš

„Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!“ (Fp 4,4)

Když se cítíme šťastní, je snadné radostně zpívat a slavit Hospodina. Když se nám však nedaří, když procházíme údolím stínů a když jsou doléhající zkoušky těžší, než dokážeme unést, tehdy je náročné jen dýchat, natož zpívat radostí. A přece právě tehdy potřebujeme – více než kdy jindy – chválit Boha, protože chvála nám pomáhá udržet si víru.

Chvála může ovlivnit i ty nejtemnější okolnosti. Pravděpodobně nezmění, co se děje kolem nás, má však moc změnit nás samotné i lidi kolem. Může nám dát sílu čelit obtížným situacím.

Chvála je víra, která něco dělá. Ne vždy je to pro nás přirozené. Ale když se oslava Boha stane součástí našeho života, má moc změnit nás a dát nám sílu vítězit.

Osnova lekce

Jednou z nejpřekvapivějších reakcí na problémy je radost (navzdory okolnostem), a také vděčnost a chválení Boha. V této lekci se ve světle příběhů pěti biblických postav zaměříme na to, co taková chvála znamená, jaké pro ni můžeme mít důvody a co může v našem životě změnit.

- Fp 4,4-7: Pavel – chválení Boha uprostřed trápení (neděle)
- Joz 6,1-5: Jozue – chválení Boha před hradbami Jericha (pondělí)
- Ž 145,1-10: David – důvody k chválení Boha (úterý)
- Sk 16,24-31: Pavel, Sílas a žalářník – chválení jako svědectví (středa)
- 2Pa 20,18-22: Jóšafat – chválení Boha tváří v tvář nepříteli (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

PODSTATA CHVÁLY

“Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!⁵ Vaše mírnost at je známa všem lidem. Pán je blízko.⁶ Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.⁷ A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude strážit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. (Fp 4,4–7)

Osobní studium

Velkého ruského spisovatele Fjodora Michajloviče Dostojevského odsoudili k smrti, ale až těsně před popravou jeho rozsudek změnili. Mnoho let pak strávil ve vězení. Ve vzpomínkách napsal: „Věřte až do konce. Věřte, i kdyby už všichni ostatní věřit přestali a zůstali byste úplně sami, kdo ještě věří. I tehdy přineste svůj obětní dar a ve své osamocenosti chvalte Boha.“

Ukázali jsme si už, že apoštol Pavel prožíval trpká protivenství a pronásledování. Nakonec skončil v římském vězení. Nebyl však sklíčený. Naopak, právě tehdy horlivě psal, aby povzbudil věřící ve Filipech.

Uvažuj o úvodním textu (Fp 4,4–7). Co vedlo Pavla k napsání těchto slov? Kde nacházel motivaci? Jak můžeme podle jeho slov získat „Boží pokoj“?

Když se nám všechno daří, je snadné prožívat radost. Pavel nás však vyzývá, abychom se radovali vždy. Může se nám to

zdat zvláštní, někdy možná až nepatřičné. Pokud však budeme tuto Pavlovu radu brát doslova, vyplynou nám z ní dvě skutečnosti.

(1) Máme-li se vždy radovat, znamená to, že se máme radovat i tehdy, když nám k tomu okolnosti nedávají žádný důvod. (2) Máme-li se vždy radovat, znamená to, že se potřebujeme naučit radovat i přesto, že naše pocity mají k radosti hodně daleko.

Co tedy Pavel myslí? Apoštol nás vyzývá chválit Boha i tehdy, když se nám to zdá nepřirozené, někdy dokonce nevhodné, ba přímo nepřístojné. Ukážeme si, že právě pro takovou dobu zaznívá výzva chválit Boha. Chvála je totiž čin víry. Naše víra má vycházet z pravdy o Bohu, nikoli z okolností, které nám přicházejí do života. S chválou je to podobně. Boha nechválíme proto, že zrovna máme nějaký příjemný pocit, ale proto, že známe jeho lásku a jeho zaslíbení. Je pozoruhodné, že právě taková víra formuje naše myšlenky, pocity a okolnosti.

Aplikace

Jakou pravdu o Bohu Pavel vyjadřuje v dnešním textu? Co mu dávalo sílu radovat se i ve vězení? Udělej si krátký seznam toho, co považuješ za „pravdu o Bohu“. Potom vyjádři svou chválu Bohu za ty pravdy, které se tě nyní nejvíce dotýkají. Jakou máš zkušenost s tím, že chvála Boha a radost v Bohu mění náš pohled na naše životní okolnosti?

CHVÁLA BOŘÍ HRADBY

¹Jericho se před Izraelci důkladně uzavřelo; nikdo nevycházel ani nevcházel. ²Ale Hospodin řekl Jozuovi: „Hled, vydal jsem ti do rukou Jericho i jeho krále s udatnými bohatýry. ³Vy všichni bojovníci obejdete město vždy jednou kolem. To budeš dělat po šest dní. ⁴Sedm kněží ponese před schránou sedm polnic z beraních rohů. Sedmého dne obejdete město sedmkrát a kněží zatroubí na polnice. ⁵Až zazní táhlý tón z beraního rohu, jakmile uslyšíte zvuk polnice, vyrazí všechen lid mohutný válečný pokřik. Hradby města se zhroutí a lid vstoupí do města, každý tam, kde právě bude.“ (Joz 6,1-5)

Osobní studium

Možná znáte kreslený vtip o člověku, který natíral podlahu v místnosti tak nemoudře, že se ocitl v koutě a ven se mohl dostat jedině tak, že půjde po čerstvém nátěru. Nezbyvá mu tedy nic jiného, jen si sednout a trpělivě počkat, dokud barva neuschne.

Někdy jako by se i naše víra dostala do bezvýchodné situace, kdy ani netušíme, kam by měl směřovat náš další krok. V takové chvíli máme dvě možnosti: odmítneme Boha, víru a vše, čemu jsme uvěřili, nebo nás naše důvěra Kristu dovede k víře v to, co se zdá nemožné.

Také Izraelci se ocitli ve zdánlivě bezvýchodné situaci. Po čtyřicetiletém putování pouští Bůh přivedl svůj lid na hranici zaslíbené země. Nebyla to však prázdná, mírumilovná země, která by je vítala s otevřenou náručí. Izraelci stáli před jedním z nejlépe

opevněných měst v celé oblasti. Potom dostali pokyn: šest dní obcházet Jericho – mlčky, beze slova. Sedmý den jim Bůh přikázal, aby spustili bojový pokřik a hlasitě troubili – a to, že poslechli, jim přineslo vítězství.

Přečti si text Joz 5,13–6,20. Jak rozumíš tomuto příběhu? Čemu se Bůh podle tebe snažil naučit izraelský národ?

Hlasitý bojový pokřik nezpůsobil vibrace, kvůli kterým by se zřítily hradby. Když Bůh přikázal Izraelcům „křičet“, byl to křik, o kterém píše David v Žalmu 66: „Hlahol Bohu, celá země! Pějte žalmy k slávě jeho jména, jeho chválu šířte chvalozpěvem“ (Ž 66,1,2). Tento křik byl oslavou a chválou. Po šesti dnech obcházení a pozorování pevných zdí Jericha museli dospět k názoru, že oni sami nemají šanci je rozbořit.

Jak ti tato myšlenka pomáhá pochopit význam verše Žd 11,30?

Aplikace

Když chce Bůh udělat v našem životě změnu, může se stát, že se ocitneme před hradbami Jericha. Možná se potřebujeme naučit, že vítězství nedosáhneme ve vlastní síle a pomocí promyšlených plánů a strategií. Všechno, co potřebujeme, má původ mimo nás. A tak bez ohledu na to, co stojí před námi a jak nepřekonatelné se nám to může zdát, chvalme Boha – zdroj všeho, co potřebujeme. To je živá víra.

ŽIVOT NAPLNĚNÝ CHVÁLOU

¹Chvalo zpěv Davidův. ²Po všechny dny ti chci dobrořečit a tvé jméno chválit navěky a navždy. ³Veliký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný, jeho velikost nelze vyzpytovat. ⁴Všechna pokolení chválí tvoje skutky zpěvem, hlásají tvé bohatýrské činy. ⁵Tvoje velebnost je důstojná a slavná, chci přemýšlet o tvých divuplných dílech. ⁶Všichni budou mluvit o tvých mocných, bázeň vzbu-
zujících skutcích, i já budu vypravovat o tvé velikosti. ⁷Budou šířit vše, co připomíná tvoji velkou
dobrotivost, budou jásat, jak jsi spravedlivý. ⁸Hospodin je milostivý, plný slitování, shovívavý
a nesmírně milosrdný. ⁹Hospodin je ke všem dobrotivý, nade vším, co učinil, se slitovává. ¹⁰Kéž ti
vzdají chválu, Hospodine, veškeré tvé skutky, kéž ti tvoji věrní dobrořečí. (Ž 145,1-10)

Osobní studium

Chválení Boha nám možná není zcela přirozené ani tehdy, když se nám v životě daří. O to komplikovanější se nám může zdát, když přijdou do našeho života potíže. Bible nás však vyzývá, abychom Boha chválili. Když se to naučíme, nebudeme již chválení Boha považovat za aktivitu určenou jen na sobotní den ve sborovém společenství. Chvála se stane způsobem našeho života. Chvála není nějaká naplánovaná aktivita, ale především životní styl.

Přečti si celý Ž 145. Jaké důvody pro oslavu Hospodina v něm uvádí David? Jak se jeho slova mohou stát i tvými slovy?

Významný anglický kazatel a evangelista Charles Haddon Spurgeon napsal knihu *The Practice of Praise* (*Jak chválit*). Ústředním textem celé knihy je verš Ž 145,7. Na jeho základě Spurgeon upozorňuje čtenáře na tři důležité skutečnosti, které nám mohou pomoci naučit se chválit Hospodina každý den.

1. *Boha chválíme, když se díváme kolem sebe.* Pokud jsme ke svému okolí nevší-
maví a nehledáme v něm Boží svrcho-
vanost a velkolepost, nebudeme mít dů-
vod ho chválit. Co hodného chvály vidíš
ve stvořeném světě? A za co pozoruhod-
ného v duchovním světě chceš Boha sla-
vit? Může to být krása Božího stvoření
nebo růst víry mladého křesťana?
2. *Boha chválíme, když si připomínáme, čeho
jsme byli svědky v minulosti.* Chceme-li žít
v atmosféře chvály, potřebujeme si připom-
ínat důvody, proč máme Boha chválit.
Jak si můžeme připomínat velké věci
o Bohu, abychom nezapomněli na jeho
dobrotu a pravdu o něm?
3. *Boha chválíme, když mluvíme o jeho di-
vech.* Chvála není něco, co se odehrává jen
v naší hlavě nebo v našem srdci (i když pro
introverty je právě to přirozené). Chvála
má vycházet i z našich úst, aby ji slyšeli
lidé kolem nás. Pokus se uvést důvody,
proč máme chválit Boha i svými slovy.
Jaký je účinek takové chvály?

Aplikace

Jak bys mohl uvedené rady aplikovat ve svém životě? Co můžeš udělat, aby sis vypěstoval zvyk chválit Boha?

CHVÁLA JAKO SVĚDECTVÍ

²⁴On je podle toho rozkazu zavřel do nejbezpečnější cely a pro jistotu jim dal nohy do klády. ²⁵Kolem půlnoci se Pavel a Silas modlili a zpěvem oslavovali Boha; ostatní vězňové je poslouchali.

²⁶Tu náhle nastalo veliké zemětřesení a celé vězení se otřásl až do základů. Rázem se otevřely všechny dveře a všem vězňům spadla pouta. ²⁷Když se žalářník probudil a uviděl, že jsou všechny dveře vězení otevřené, vytasil meč a chtěl se zabít, protože myslel, že mu vězňové uprchli. ²⁸Ale Pavel hlasitě vykřikl: „Nedělej to! Jsme tu všichni!“ ²⁹Tu žalářník rozkázal, aby mu přinesli světlo, vběhl dovnitř a pln strachu padl před Pavlem a Silasem na kolena. ³⁰Pak je vyvedl ven a řekl: „Bohové a páni, co mám dělat, abych byl zachráněn?“ ³¹Oni mu řekli: „Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě.“ (Sk 16,24–31)

Osobní studium

Z úvodních veršů se dozvídáme, jak úžasný vliv měla chvála na ty, kdo poslouchali. Z Pavla a Silase strhali šaty, zbičovali je a uvrhli do vězení. Nikdo je neošetřil, nikdo se nepostaral o jejich rány. Ve velkých bolestech a s nohama v kládě je strčili do tmavé cely. Pavel a Silas začali zpívat a modlit se, zatímco ostatní vězni seděli a poslouchali.

Když po zemětřesení dozorce zjistil, že Pavel, Silas ani nikdo z ostatních vězňů neutekl, „pln strachu padl před Pavlem a Silasem na kolena. Pak je vyvedl ven a řekl: „Bohové a páni, co mám dělat, abych byl zachráněn?““ (Sk 16,29.30).

Proč si žalářník právě po této události uvědomil, že i on potřebuje získat spasení? Jakou roli v tom sehrály Pavlovy a Silasovy modlitby? Jak Pavel a Silas ovlivnili ostatní

vězně? Jakou roli sehráli v záchraně žalářnickovy rodiny?

Je nesmírně obohacující vědět, že naše chvály mohou změnit osud lidí kolem nás. Kdyby Pavel a Silas seděli ve vězení, stěžovali si a naříkali (a že k tomu měli milion důvodů, je nepochybné), zřejmě by nikdo z jejich okolí nebyl v tu noc zachráněn pro věčnost.

Nevíme, co se později stalo se žalářníkem a jeho rodinou. Zkusme si je však představit při čtení slov, která Pavel napsal do Filip z římského vězení: „Neboť vám je z milosti dáno netoliko v Krista věřit, ale pro něho i trpět; vedete týž zápas, jaký jste u mne viděli a o jakém nyní slyšíte“ (Ep 1,29.30). Pokud si Pavlova slova přečetli a vzpomněli na to, jak jim jeho utrpení přineslo radost, v jejich srdci určitě musel zaznít chvalozpěv a nová výzva zůstat Bohu v každé chvíli věrní.

Aplikace

Koho bys mohl povzbudit nebo ovlivnit chválou, která vyjde z tvého srdce? Rozhodni se více chválit Pána Boha. Určitě to bude mít pozitivní vliv nejen na tebe, ale i na lidi ve tvém okolí. A to za to stojí, je to tak?

CHVÁLA JAKO VÍTEŽNÁ ZBRAŇ

¹⁸Nato Jóšafat padl na kolena tváří k zemi a všichni Judejci i obyvatelé Jeruzaléma padli před Hospodinem a klaněli se mu. ¹⁹Potom povstali lévijci z Kehatovců a Kórachovců, aby chválili Hospodina, Boha Izraele, hlasem velice mocným. ²⁰Za časného jitra vytáhli na tekójskou poušť. Když vycházeli, Jóšafat se postavil a řekl: „Slyšte mě, Judejci i obyvatelé Jeruzaléma! Věřte v Hospodina, svého Boha, a budete nepohybliví; věřte jeho prorokům a bude vás provázet zdar.“ ²¹Po poradě s lidem rozestavil před Hospodinem zpěváky, aby chválili jeho velebnou svatost. Šli před ozbrojenci a provolávali: „Chválu vzdejte Hospodinu, jeho milosrdenství je věčné.“ ²²V ten čas, kdy se dali do jásotu a chval, vyslal Hospodin zálohy proti Amónovcům a Moábcům i proti hoře Seíru, proti těm, kteří přitáhli na Judejce, a byli poraženi. (2Pa 20,18–22)

Osobní studium

Přečti si text 2Pa 20,1–30. Jóšafat pochopil, že chvála je mocná zbraň. Když dostal zprávu, že se blíží velké vojsko, nevydal rozkaz shromáždit muže do boje, ale on „se dotázal s bázní Hospodina“ (2Pa 20,3). Když se obyvatelé Judska shromáždili v Jeruzalémě a postili se, Jóšafat velmi jasně vyjádřil jejich situaci: „Nemáme sílu proti tomuto velikému množství, které táhne proti nám. Nevíme, co máme dělat, proto vzhlížíme k tobě“ (2Pa 20,12).

Jak reaguješ, když vidíš, že se na tebe rýjí pohroma? Co se na základě veršů 2Pa 20,3–12 můžeš naučit od Jóšafata o správném postoji v takové situaci?

Když Hospodinův Duch sestoupil na Jachziela, směle prohlásil: „Vy přitom bojovat

nemusíte. Postavte se, Judejci a obyvatelé Jeruzaléma, stůjte a uvidíte, jak vás Hospodin zachrání. Nebojte se a neděste se a zítřka proti nim vytáhněte! Hospodin bude s vámi“ (2Pa 20,17). Potom se poklonili před Hospodinem a „chválili Hospodina, Boha Izraele, hlasem velice mocným“ (2Pa 20,19). I když Bůh za ně bojoval, museli se i oni postavit proti nepříteli.

Nebyl to však obyčejný boj. Jóšafat ustanovil sbor, který zpíval Hospodinu chvály, zatímco vojáci kráčeli do boje. „V ten čas, kdy se dali do jásotu a chval, vyslal Hospodin zálohy proti Amónovcům a Moábcům i proti hoře Seíru, proti těm, kteří přitáhli na Judejce, a byli poraženi“ (2Pa 20,22). Dozvídáme se, že Bůh zasáhl právě ve chvíli, kdy projevíli svou víru v jeho slib a začali chválit „jeho velebnou svatost“ (2Pa 20,21).

Aplikace

Znovu uvažuj o textu 2Pa 20,1–30. Které duchovní principy z tohoto příběhu můžeme použít i v našem životě s Bohem – zejména v době zkoušek a problémů?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si 15. kapitolu „Král, který důvěřoval Bohu“ z knihy *Od slávy k úpadku* (PK 190–203; OSU 73–78) a 45. kapitolu „Pád Jericha“ z knihy *Na úsvitu dějin* (PP 487–498; NUD 232–237).

„Učme proto svá srdce i ústa velebit Boha za jeho nekonečnou lásku. Učme se důvěřovat a mít naději a těšme se ve světle, které září z golgotského kříže. Nikdy bychom neměli zapomínat, že jsme dětmi nebeského Krále, syny a dcerami Pána zástupů. Naši předností je, že můžeme klidně spočinout v Bohu.“ (MH 253; ŽNP 131)

„Chválím a vyvyšuji Pána a chci, abyste to dělali spolu se mnou. Chvalte Pána, i když upadáte do temnoty. Chvalte ho dokonce i v pokušení. Apoštol říká: Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! Vnese to snad do vašich rodin smutek a temnotu? Ne, právě naopak – sluneční paprsky. Načerpáte tak z trůnu slávy paprsky věčného světla a budete je šířit kolem sebe. Zapojte se do tohoto díla a šiřte toto světlo a život kolem sebe – nejen na své cestě životem, ale také na životní cestě těch, se kterými se setkáváte. Vaším cílem ať je učinit je lepšími, pozdvihnout je, poukázat jim na nebe a slávu a vést je k tomu, aby usilovali – víc než o cokoli pozemského – o věčné hodnoty, nesmrtelné dědictví a nepomíjitelné bohatství.“ (2T 593)

Otázky k rozhovoru

1. Jakou roli hrají společné chvály v životě věřícího člověka? Jak byste charakterizovali chvály během vaší sobotní bohoslužby? Jak vám pomáhají zachovat si věrnost a důvěru i ve zkouškách a potížích? V čem jsou povzbuzením? Pokud ne, co můžete udělat, aby se to změnilo?
2. Co znamená chválit Pána, „i když upadáte do temnoty“, nebo „dokonce i v pokušení“? Jak nám chvály mohou pomoci zvládnout náročné situace?
3. Podělte se o zkušenosti, které máte s vlivem chval na váš život a na vaši víru. Co se můžete naučit z vašich zkušeností?
4. Vyberte si jako třída jeden oslavný žalm a přečtěte si jej. Co vás naučil o chvále? Jaký vliv mají chvály na vaši víru?

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

_____	_____
_____	_____
_____	_____

Pokora a tichost ve zkouškách

Texty na tento týden

Ez 24,15–17; Ex 32,1–14; Mt 5,43–48; 1Pt 2,18–25; Ž 62,2–9

Základní verš

„Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“ (Mt 5,5)

Slovo přeložené jako „tichý“ znamená také „mírný“ nebo „poddajný“. Dnes se „tichost“ a „mírnost“ příliš nenosí, vyzdvihuje se spíše průbojnost a ráznost. V Písmu se s „tichostí“ setkáváme v souvislosti s Mojžíšem a potom v kázání na hoře. Být tichý nebo mírný znamená v Bibli „trpělivě a bez nenávisti snášet křivdu nebo újmu“. Podobné chování dnes není moderní, a tak není divu, že se o něčem takovém moc nemluví. Někdy se toto slovo v Bibli překládá také jako „pokorný“.

Tichost (ve významu mírnost a pokora) – trpělivé snášení křivdy bez nenávisti a odporu – je jednou z nejmýšlivějších a nejpůsobivějších charakteristik Ježíše Krista a jeho následovníků. Mírnost však neznamená bezmocnost. Naopak pokorný a tichý duch může být silnou zbraní těch, kdo prožívají bolest a utrpení. Zkoušky jsou vlastně velkou příležitostí, jak se naučit pokoře srdce. Když totiž máme ducha pokory a mírnosti, můžeme být dobrými svědky o Bohu.

Osnova lekce

Tato lekce zaměří naši pozornost na „tichost“ uprostřed problémů. V biblickém kontextu nejde o pasivitu ani slabost, ale schopnost přijmout i nepříjemné okolnosti s plnou důvěrou, že Bůh má vše ve svých rukou.

- Ez 24,21–24: Ezechielova ochota tiše přijmout bolest (neděle)
- Ex 32,9–14: Mojžíšova pokora a prosba o milost (pondělí)
- Mt 5,43–48: Ježíšova škola pokory (úterý)
- 1Pt 2,18–25: Ježíšův příklad tichosti a pokory (středa)
- Ž 62,2–9: Boží velikost – základ naší tichosti a důvěry (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

ROZLÁMANÝ CHLÉB A ROZLITÉ VÍNO

²¹Řekni izraelskému domu: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já znesvětim svou svatyni, pýchu vaší moci, žádost vašich očí a libost vaší duše. A vaši synové a vaše dcery, které zanecháte, padnou mečem. ²²Pak se zachováte tak, jak jsem se zachoval já. Nezahlíte si vous a nebudete jíst smuteční chléb, který vám lidé přinesou. ²³Na hlavách budete mít turbany a na nohou opánky, nebudete naříkat ani plakat; zahynete pro své nepravosti a jen budete vzdychat jeden přes druhého. ²⁴Ezechiel je vám předzvěstí. Zachováte se ve všem jako on. Až k tomu dojde, poznáte, že já jsem Panovník Hospodin. (Ez 24,21–24)

Osobní studium

Již zmiňovaný kazatel Oswald Chambers řekl, že se pro ostatní máme stát „rozlámaným chlebem a rozlitém vínem“. Co tím myslel?

V celém Písmu nacházíme příklady lidí, kteří se obětovali ve službě druhým. Když Mojžíš vedl lid do zaslíbené země, snášel nekonečné pomluvy a kritiku. Josef se po své strastiplné cestě do Egypta stal otrokem a musel okusit zradu i vězení. Proč? Životy lidí se právě prostřednictvím zkoušek staly svědectvím o Boží milosti a péči. Stejným způsobem může Bůh použít i nás. Když člověk čelí protivenstvím a zradě, může se cítit rozlobený nebo frustrovaný. Ale jak jsme zmínili už včera, díky mírnosti a pokoře můžeme podobné zkoušky zvládat „trpělivě a bez nenávisti“.

Přečti si text Ez 24,15–27. Co je popsáno v těchto verších? Proč Ezechiel procházel potížemi?

Hospodin řekl: „Tak se pro vás Ezechiel stane znamením. Uděláte vše, jako to udělal on. Až to přijde, poznáte, že já jsem Panovník Hospodin“ (Ez 24,24; ČSP). Prostřednictvím toho, co se dělo Ezechielovi, měl být lid Izraele ujištěn o pravdě, že Bůh je svrchovaným Pánem. Naplnění prorocství v Ezechielově životě mělo lidi přivést zpět k Bohu. To vše však jen díky tomu, že Ezechiel byl ochoten pokořit se a snést utrpení, které přišlo z Boží ruky. Mysleme na to, když obětavě a trpělivě sloužíme, a do našeho života přicházejí zkoušky. Bůh je může využít, aby díky našemu svědectví lidé poznali Boží povahu.

Aplikace

Dříve či později přijde do života každého z nás situace, která nás pokoří, „zlomí“. Jakou s tím máš zkušenost? Co ses naučil ze zkoušek, kterými jsi v minulosti prošel? Jak může Bůh použít tvé trápení nebo tvou bolest, aby pomohl jiným lidem?

PŘIMLOUVAT SE ZA MILOST

⁹Hospodin dále Mojžíšovi řekl: „Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé šije. ¹⁰Teď mě nech, ať proti nim vzplane můj hněv a skončuji s nimi; z tebe však udělám veliký národ.“ ¹¹Mojžíš však prosil Hospodina, svého Boha, o shovívavost: „Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a pevnou rukou z egyptské země? ¹²Proč mají Egypťané říkat: ‚Vyvedl je se zlým úmyslem, aby je v horách povraždil a nadobro je smetl z povrchu země.‘ Upušt od svého planoucího hněvu. Dej se pohnout k lítosti nad zlem, jež proti svému lidu zamýšlíš. ¹³Rozpomeň se na Abrahama, na Izáka a na Izraele, své služebníky, kterým jsi sám při sobě přísahal a vyhlásil: Rozmnožím vaše potomstvo jako nebeské hvězdy a celou tuto zemi, jak jsem řekl, dám vašemu potomstvu, aby ji navěky mělo v dědictví.“ ¹⁴A Hospodin se dal pohnout k lítosti nad zlem, o němž mluvil, že je dopustí na svůj lid. (Ex 32,9–14)

Osobní studium

Přečti si text Ex 32,1–14. Soustřeď se na Mojžíšovo jednání a uvažuj o jeho motivaci. Odkud bral inspiraci zastat se lidí?

Když lidé začali uctívat zlaté tele, Bůh rozhodl, že zašli příliš daleko, že je zničí a z Mojžíše udělá veliký národ. Mojžíš však tuto nabídku nepřijal. Prosil Hospodina, aby lidu prokázal milost. A Bůh se nad lidem smiloval.

Mojžíš mohl přijmout Boží rozhodnutí a dovolit, aby se z něho stal velký národ. Vidíme, že Boží návrh zničit tvrdohlavý lid a požehnat Mojžíše se pro Mojžíše stal zkouškou. Jeho reakce odhaluje, kolik slitování a soucitu měl se vzdorovitým lidem. Vidíme, že Mojžíš v této zkoušce obstál. Podobně jako Ježíš, i on prosil o milost pro hříšníky. Co z toho vyplývá? Bůh na nás někdy může dopustit zkoušku, abychom my, on i celý vesmír viděli, kolik soucitu a trpělivosti máme s tvrdohlavými a svévolnými lidmi.

Opět uvažuj o důvodech, které vedly Mojžíše k „přímlovné modlitbě“ za Izrael. Pokus se jeho motivaci shrnout vlastními slovy.

Náš dnešní text svědčí o tom, že vzdor a neposlušnost se mohou stát výzvou k prokázání milosti. Milost lidé nejvíce potřebují tehdy, když si ji nejméně zaslouží. Právě v té chvíli však může být pro nás mimořádně obtížné milost a odpuštění nabídnout. Když Mojžíšova sestra Marie kritizovala svého bratra, on volal k Hospodinu, aby ji uzdravil z malomocenství (Nu 12). Když se Bůh rozzlobil na Kórača a jeho stoupence a chtěl skoncovat se všemi, Mojžíš padl na tvář a prosil, aby netrestal celý národ. Když následující den Izraelci reptali proti Mojžíšovi kvůli smrti vzbouřenců a Bůh jim znovu hrozil trestem, Mojžíš opět padl na zem a naléhal na Árona, aby za ně rychle vykonal obřad smíření (Nu 17). Mojžíš ve své mírnosti a pokoře prosil o milost pro ty, kteří si to určitě nezasloužili.

Aplikace

Kdo z tvého okolí potřebuje právě teď nejvíc milosti? Jak mu můžeš – mírně a v pokoře – projevít Boží milost?

MILOVAT TY, KTEŘÍ NÁM UBLIŽUJÍ

⁴³Slyšeli jste, že bylo řečeno: „Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřitele svého.“ ⁴⁴Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, ⁴⁵abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. ⁴⁶Budete-li milovat ty, kdo milují vás, jaká vás čeká odměna? Což i celníci nečiní totéž? ⁴⁷A jestliže zdravíte jenom své bratry, co činíte zvláštního? Což i pohané nečiní totéž? ⁴⁸Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec. (Mt 5,43–48)

Osobní studium

Kdosi řekl: „Milovat své nepřátele neznamená, že budeme milovat špínu, ve které je zahrabaná perla. Znamená to, že milujeme perlu, která leží v prachu. [...] Bůh nás nemiluje proto, že jsme milí a sympatičtí. Takovými se stáváme proto, že nás miluje.“

Když se podíváš na své „nepřátele“, co obvykle vidíš – perlu, nebo špínu kolem ní? Proč? A je nějaký rozdíl, když se díváš na své „přátele“? V čem?

Uvažuj nyní o dnešním úvodním textu (Mt 5,43–48). Ježíš nás vyzývá, abychom milovali a modlili se za naše nepřátele. Jaký příklad z přírody Ježíš uvádí na vysvětlení, proč máme milovat i své nepřátele? Co nás tím chce naučit?

Ve verši Mt 5,45 Ježíš mluví o svém nebeském Otci, aby nám dal příklad, jak se máme chovat k těm, kteří nás trápí a jsou příčinou

našich těžkých zkoušek. Ježíš říká, že jeho Otec posílá déšť na spravedlivé i nespravedlivé. Pokud Bůh dává déšť i na nespravedlivé, jak bychom se k nim měli chovat my?

Ježíš nechce říci, že ke každému, kdo nám způsobuje bolest či nepříjemnosti, máme mít srdečný vztah. Milovat své nepřátele neznamená, že budeme vůči nim pocítovat sympatie, ale že jim prostřednictvím konkrétních činů projevíme zájem a ohleduplnost.

Ježíš končí tuto pasáž slovy, jejichž nepochopení vyvolává častou polemiku: „Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec“ (Mt 5,48). V kontextu celé statě je význam verše velmi jasný: *Ti, kdo chtějí být dokonalí, jako je dokonalý Bůh, mají prokazovat svým nepřítelům stejnou lásku, jakou prokazuje Bůh svým nepřítelům. Být dokonalým v Božích očích znamená milovat hříšníka – a to vyžaduje pokorné a tiché srdce, které může dát člověku jedině Bůh.*

Aplikace

Znovu uvažuj o definici mírnosti: „snášet křivdu trpělivě a bez nenávisti“. Co v sobě potřebuješ změnit, aby tě Bůh mohl obdarovat trpělivou pokorou i vůči tvým „nepřítelům“?

ZAVŘENÁ ÚSTA

¹⁸Služebníci, podřizujte se ve vši bázni pánům, nejen dobrým a mírným, nýbrž i tvrdým. ¹⁹V tom je totiž milost, když někdo pro svědomí odpovědné Bohu snáší bolest a trpí nevinně. ²⁰Jaká však sláva, jestliže budete trpělivě snášet rány za to, že hřešíte? Ale budete-li trpělivě snášet souzení, ač jednáte dobře, to je milost před Bohem. ²¹K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. ²²On „hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest“. ²³Když mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě. ²⁴On „na svém těle vzal naše hříchy“ na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. ²⁵„Jeho rány vás uzdravily.“ Vždyť jste „bloudili jako ovce“, ale nyní jste byli obráceni k pastýři a strážci svých duší. (1Pt 2,18–25)

Osobní studium

Nejlepší vzor pokory a mírnosti máme v Ježíši. Asi nikdo z nás si neumí zcela představit význam Ježíšových slov: „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a najdete odpočívání svým duším“ (Mt 11,29).

V úvodním textu (1Pt 2,18–25) dává apoštol Petr zajímavé rady. Říká, jak Ježíš reagoval na zlé a nespravedlivé zacházení. Petr radí otrokům, aby následovali Ježíšův příklad a „šli v jeho šlépějích“ (v. 21). Kterým zásadám pokory a tichosti ve zkouškách se můžeme naučit z Ježíšova příkladu?

Je děsivé pozorovat, jak někdo nespravedlivě jedná s jiným člověkem. A jak moc bolí, když se něco takového děje nám! Za normálních okolností máme velmi silný cit pro spravedlnost. V takové chvíli máme podvědomě silnou touhu zasáhnout a prosadit to, co považujeme za spravedlivé.

Často je to ovšem příliš komplikované. Je to vlastně téměř nemožné, neosvojíme-li si jednu nesmírně důležitou pravdu: v každé nespravedlivé situaci potřebujeme věřit, že náš nebeský Otec je svrchovaným vládcem, o všem ví a za všech okolností dělá pro nás to nejlepší – taková je jeho vůle pro nás. Znamená to také, že máme být ochotni přijmout možnost, že podobně jako Ježíš nebudeme ani my vždy uchráněni před nespravedlností. Pamatujme však, že náš nebeský Otec je stále s námi a vede nás.

Petrova rada vycházející z Ježíšova vzoru nás může překvapit. Zdá se totiž, že pokorně snášet křivdu a útlak může být větším svědectvím o Bohu, než když chceme ze všech sil prosadit spravedlnost (tedy to, co je správné). Když Kaifáš a Pilát kladli Ježíšovi otázky, Ježíš toho mohl říct hodně k objasnění situace a pro záchranu vlastního života. Věděl však, že by to nemělo význam. Mlčení bylo svědectvím o jeho tichosti a pokoře.

Aplikace

Jak se vyrovnáváš se situacemi, ve kterých se s tebou zachází nečestně? Jak se v životě můžeš řídit podle principů, o kterých jsme dnes mluvili?

NAŠE SKÁLA A ÚTOČIŠTĚ

²Jen v Bohu se ztiší duše má, od něho vzejde mi spása. ³Jen on je má skála, má spása, můj nedobytný hrad, mnou nikdy nic neotřese. ⁴Jak dlouho budete napadat člověka? Zabitím hrozíte všichni jak stěna nahnutá, jako zeď podkopaná. ⁵Stále se radí, jak strhnout ho z výše, ve lhaní zálibu našli, žehnají ústy, zlořečí v nitru. ⁶Jen zmlkni před Bohem, duše má, vždyť on mi naději vlévá. ⁷Jen on je má skála, má spása, můj nedobytný hrad, mnou nic neotřese. ⁸Má spása a sláva je v Bohu, on je má mocná skála, v Bohu mám útočiště. ⁹Lide, v každý čas v něho doufej, vylévej před ním své srdce! Bůh je naše útočiště. (Ž 62,2–9)

Osobní studium

Často je to tak, že nejpyšnější, arogantní a ctižádostiví jsou lidé, kteří z nějakého důvodu trpí pocitem méněcennosti. Jejich arogance a pýcha – a úplný nedostatek pokory – jsou pláštěm, kterým možná nevědomky zakrývají svou vnitřní prázdnotu. I oni však potřebují prožívat pocit bezpečí, přijetí a vlastní hodnoty – a to zejména tehdy, když přijdou potíže a trápení. Skutečnou jistotu a opravdové vědomí přijetí a vlastní hodnoty nám však může darovat jen Bůh. Pokora a tichost nejsou projevem slabosti. Spíše naopak, často jsou tím nejmocnějším projevem srdce, které je pevně zakotveno na Skále.

Uvažuj o dnešním textu (Ž 62,2–9). Co podle tebe Davida inspirovalo k napsání tohoto žalmu? Co chtěl David zdůraznit? Jaké duchovní principy nacházíš ve verších to-

hoto žalmu? Jak je můžeš uplatnit ve svém životě?

„Lidé se bez příčiny stanou našimi nepřáteli. Pohnutky Božího lidu bude nesprávně vykládat nejen svět, ale i vlastní bratři. Boží služebníci budou prožívat těžké chvíle. Lidé udělají z komára velblouda, budou úmyslně zveličovat, aby ospravedlnili své sobecké a nespravedlivé obvinění. [...] Vinou falešných obvinění bude Boží lid zahalený do černého roucha nečestnosti, protože okolnosti – které nemůže ovlivnit – vnesou zmatek do toho, co dělají. Bude se o nich mluvit jako o nedůvěryhodných lidech. A budou to dělat i členové církve. Boží služebníci se musí vyzbrojit myslí Ježíše Krista. Nesmí se domnívat, že uniknou urážkám a nepochopení. Nazvou je snílky a fanatiky. Ať se však nenechají zastrašit ani znechutit. Bůh ve své prozřetelnosti vše řídí a koná své dílo ke slávě svého jména.“ (UL 177)

Aplikace

Jak se ti daří čelit potupě a uštěpačným útokům? Co můžeš udělat, aby ses více přimkl k Pánu, který tě tak moc miluje, že zemřel za tvé hříchy? Ježíš ti chce pomoci získat zdravé vědomí tvé hodnoty. To tě ochrání před znevažováním a podceňováním od druhých lidí.

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si text na stranách 243 a 244 z knihy *Život naplněný pokojem* (MH 453.454) a 31. kapitulu „Kázání na hoře“ z knihy *Touha věků* (DA 298–314; TV 187–198).

„Kdybychom si přivlastnili Kristovu tichost, měli bychom mnohem méně problémů. S Kristovou pokorou bychom se dokázali povznést nad urážky, překážky a nepříjemnosti, se kterými se denně setkáváme. Přestaly by nás zmalomyslnovat. Nejpresvědčivějším důkazem ušlechtilosti křesťana je sebeovládání. Člověk, který pod tlakem nadávek a hrubosti nedokáže zachovat klid a spoléhat se na Boha, připravuje Boha o možnost zjevit v něm svoji dokonalou povahu. Pokorné srdce je silou, která Kristovým následovníkům pomáhá vítězit a svědčí o jejich spojení s nebesy.“ (DA 301; TV 189)

Otázky k rozhovoru

1. *Jak nám pokora pomáhá povznést se nad urážky a hněv? Co je podle vás nejdůležitější charakteristikou pokory, která nám to umožňuje?*
2. *Jak se společnost, ve které žiješ, dívá na pokoru a tichost? Uznává je? Opovrhuje jimi? Pociťujete vy osobně nějaký tlak v této oblasti? Které postoje společnosti ti brání rozvíjet pokoru a tichost?*
3. *Znáte mezi současníky vzory tichosti a pokory? Pokud ano, koho? Jak se v jejich životě tyto vlastnosti projevují? Co se od nich můžeme naučit?*
4. *Proč si lidé často pletou tichost a pokoru se slabostí?*
5. *Četli jsme, že pro Davida byl Bůh útočištěm. Jak se to projevovalo v jeho životě? V čem můžeme být jako sbor a církev útočištěm pro ty, kdo ho potřebují? Jaký druh pomoci poskytuje váš sbor? Jak k tomu můžete přispět?*

Praktický závěr

- *Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?*

Podněty k modlitbám

- *Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.*
- *Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?*
- *Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.*

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

_____	_____
_____	_____
_____	_____

Trpělivé čekání

Texty na tento týden

Ř 15,4.5; Ř 5,3–5; 1S 26; Ž 37,1–11

Základní verš

„Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání. Proti tomu se zákon neobrací.“ (Ga 5,22.23)

Vědci provedli zajímavý experiment se čtyřletými dětmi známý jako *bonbónový test* („The Marshmallow Test“). Před každé dítě položili bonbón s tím, že pokud ho nesní hned, ale chvíli počká, než si dospělý něco vyřídí a vrátí se, dostane ještě jeden. Některé děti si daly bonbón do pusy hned, jiné dokázaly chvíli čekat, některé vydržely až do návratu dospělého.

Vědci sledovali tyto děti až do dospívání. Ukázalo se, že ty, co dokázaly počkat až do příchodu dospělého, byly lepšími studenty, lépe se dokázaly přizpůsobovat druhým a byly spolehlivější než ty, které počkat nedokázaly. Zdá se, že trpělivost má obrovský vliv na život člověka. Není divu, že nám Bůh radí rozvíjet tuto vlastnost, ba co víc, tato vlastnost je ovocem působení jeho Ducha.

Osnova lekce

V této lekci budeme mluvit o jedné z nejtěžších zkoušek v životě – o schopnosti trpělivého čekání s důvěrou v Boží vedení a lásku.

- Ř 15,4.5: Bůh trpělivosti a naše netrpělivost (neděle)
- Ř 5,6; Ga 4,4: Bůh jednající „v pravý čas“ (pondělí)
- 1S 26,7–11: Davidovo trpělivé čekání na Boží pomoc (úterý)
- 1Kr 19,1–9: Eliášova netrpělivost (středa)
- Ž 37,1–11: Davidův žalm o trpělivosti (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

BŮH TRPĚLIVOSTI

“Všecko, co je tam psáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z trpělivosti a z povzbuzení, které nám dává Písmo, čerpali naději. ⁵Bůh trpělivosti a povzbuzení ať vám dá, abyste jedni i druzí stejně smýšleli po příkladu Krista Ježíše... (Ř 15,4-5)

Ztiš se před Hospodínem a čekej na něj. Nevzrušuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo strojí pikle. (Ž 37,7)

³A nejen to: chlubíme se i utrpením, vždyť víme, že z utrpení roste vytrvalost, “z vytrvalosti osvědčenost a z osvědčenosti naděje. ⁵A naděje neklame, neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. (Ř 5,3-5)

Osobní studium

Jak rozumíš úvodnímu textu (Ř 15,4-5)?
K čemu nás povzbuzuje apoštol Pavel?

Naše netrpělivost se projevuje nejvíce tehdy, když něco moc chceme nebo když jsme dostali od někoho slib, ale dosud ho nesplnil. Často se uklidníme, až když dostaneme, co jsme očekávali. V životě to však chodí tak, že na většinu věcí je třeba čekat. Z čekání jsme často podráždění a netrpěliví. V takovou chvíli je téměř nemožné prožívat mír a důvěřovat Bohu.

Když se v Ž 37 mluví o čekání, text nám radí, abychom čekali tiše a bez rozčilování (Ž 31,7). Naučit se být trpělivým není snadné a někdy je právě to podstatou naší zkoušky.

Uvažuj o následujících verších. Co říkají o trpělivosti?

Ž 27,14

Ž 37,7

Ř 5,3-5?

Během čekání máme dvě možnosti. Buď se zaměříme na to, na co čekáme, nebo na Toho, kdo má všechno ve svých rukou. Při čekání nejde ani tak o to, jak dlouho čekáme, ale jaký je náš postoj během čekání. Pokud Bohu věříme, když jsme svůj život předali do jeho rukou, a pokud jsme mu podřídili svou vůli, pak mu můžeme důvěřovat, že udělá to, co je pro nás nejlepší, a že to udělá tehdy, když to bude pro nás nejlepší. A důvěřovat mu budeme, přestože to někdy není vůbec jednoduché.

Aplikace

Na co v životě už hodně dlouho čekáš? Jak přijmout to, že Bůh má svůj čas a svůj žebříček priorit? Modli se, aby ses ve všem uměl spolehnout na Boha a jeho vůli.

V BOŽÍM ČASE

Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Bůh určil, zemřel Kristus za bezbožné. (Ř 5,6)

Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu... (Ga 4,4)

Osobní studium

Uvažuj o úvodních textech (Ř 5,6 a Ga 4,4). Co tyto verše říkají o Božím načasování?

V uvedených verších apoštol Pavel říká, že Ježíš přišel za nás zemřít nejen v přesně určeném čase, ale i v té nejvhodnější době. Bere to jako fakt, nijak nevysvětluje, proč to byl právě tento čas. Můžeme si položit otázku: Proč Ježíš čekal tisíce let, než přišel na zemi vyřešit problém hříchu? Nechápal snad vesmír už dávno předtím, že hřích je ničující? Dnes se možná ptáme, proč Ježíš odkládá svůj druhý příchod. Nebo v bolesti klademe otázku: Proč, Bože, tak dlouho neodpovídáš na mou modlitbu?

Zamysli se nad proroctvím o sedmdesáti týdnech z Da 9,24–27, které mluví o Mesiáši.

Jak dlouhé bylo toto prorocké období? Co nás to učí o trpělivosti? Proč se musíme naučit, že Boží načasování událostí je jiné než naše představy?

Je mnoho důvodů, proč v duchovní oblasti opakovaně na něco čekáme. (1) Díky čekání můžeme svou pozornost přeorientovat z „věcí“ zpět na Boha. (2) Čekání nám pomůže lépe pochopit naše pohnutky a touhy. (3) Čekání posiluje trpělivost a vytrvalost. (4) Čekání otevírá dveře rozvoji mnoha duchovních ctností, jako jsou například víra, trpělivost či pokora. (5) Čekání umožňuje Bohu odhalit nám více z pozadí velkého sporu. (6) Může se stát, že neodhalíme příčiny dlouhého čekání a naučíme se žít vírou. Znáš ještě jiný důvod, proč čekání může být užitečné?

Aplikace

Z Písma víme, že Bůh jedná podle svého časového plánu. Můžeš proto důvěřovat, že i ve tvém případě Bůh udělá to, co je pro tebe dobré a ve správný čas? Zároveň si polož otázku: Nedělám něco, co možná oddaluje vyslyšení mé modlitby?

DAVID VZOREM ČEKÁNÍ

⁷Tak vnikl David s Abíšajem v noci mezi lid, a hle, Saul leží, spí v ležení a jeho kopí je zabodnuto do země v hlavách lože; Abnér a lid leželi kolem něho. ⁸Abíšaj řekl Davidovi: „Bůh ti dnes vydal do rukou tvého nepřitele. Teď dovol, ať ho jedinou ranou přirazím kopím k zemi, druhé rány nebude třeba.“ ⁹David však Abíšajovi řekl: „Neodpravuj ho! Vždyť kdo vztáhne ruku na Hospodinova pomazaného a zůstane bez trestu?“ ¹⁰David dále řekl: „Jakože živ je Hospodin, jistě jej Hospodin zasáhne; buď nadejde jeho den, kdy zemře, anebo odejde do boje a bude smeten. ¹¹Chraň mě však Hospodin, abych vztáhl ruku na Hospodinova pomazaného. Vezmi tady to kopí, které má v hlavách, i džbánek na vodu a odejděme.“ (1S 26,7–11)

Osobní studium

V 1S 16,1–13 čteme o tom, jak prorok Samuel pomazal chlapce Davida za krále. Cesta z otcova pole na trůn do Jeruzaléma mu však trvala velmi dlouho. Během tohoto období se mnohokrát ocitl v těžkých zkouškách.

Nejprve mladého Davida volali ke králi, aby svou hudbou uklidnil Saulova neklidného ducha (1S 16). Později, když zabil Goliáše, stal se z něho izraelský národní hrdina (1S 17). Pak následovalo dlouhé období, kdy David utíkal a musel se skrývat, aby si zachránil holý život. Saul i jeho syn Jonatan věděli, že David bude dalším králem (1S 23,17; 24,21). David však nedělal nic, aby urychlil naplnění Božího záměru. Spíše se nám může zdát, že dělá pravý opak. Když se Saul snažil Davida zabít, ten mu (ačkoli měl možnost jednou provždy se Saula zbavit)

jen odřízl cíp z královského pláště, a ještě si to pak vyčítal (1S 24,5–7). Přestože se ho Saul znovu pokusil zabít, David odmítl usmrtit Saula, přestože se mu k tomu naskytl další příležitost (1S 26,7–11).

Proč podle úvodního textu (1S 26,1–11) David odmítl zabít Saula? Co se z toho můžeš naučit o tom, jak Bůh uskutečňuje své plány v našem životě?

Přečti si text 1S 26,12–25. David odmítl zabít krále. Jak to Saula ovlivnilo? Jaké výhody může přinést čekání na Boha?

Dlouhou cestu Davida na trůn můžeme shrnout do stručné věty: *Neber si sám, co ti Bůh ještě nedal.* Boží dary vždy dostáváme z jeho ruky a v jeho čase. Někdy možná musíme čekat velmi dlouho. Fazole vyklíčí za několik dní, ale mohutný dub roste desetiletí. Když však přijde silný vítr, potom jej nevyvrátí.

Aplikace

David měl mnoho důvodů pro to, aby Saula zabil. Davidovo jednání však svědčilo o skutečné víře v Boha. Co se z tohoto příkladu můžeš naučit ty o tvém čekání?

ELIJÁŠ A PROBLÉM SPĚCHU

¹Achab oznámil Jezábele vše, co udělal Elijáš, že pobil všechny Baalovy proroky mečem. ²Jezábel poslala k Elijášovi posla se slovy: „Ať bohové udělají, co chtějí! Zítřka v tento čas naložím s tebou, jako ty jsi naložil s nimi!“ ³Když to Elijáš zjistil, vstal a odešel, aby si zachránil život. Přišel do Beer-šeby v Judsku a tam zanechal svého mládence. ⁴Sám šel den cesty pouští, až přišel k jednomu trnitému keři a usedl pod ním; přál si umřít. Řekl: „Už dost, Hospodine, vezmi si můj život, vždyť nejsem lepší než moji otcové.“ ⁵Pak pod tím keřem uleh a usnul. Tu se ho dotkl anděl a řekl mu: „Vstaň a jez!“ ⁶Vzhlédl, a hle, v hlavách podpopelný chléb, pečený na žhavých kamelech, a láhev vody. Pojedl, napil se a opět uleh. ⁷Hospodinův anděl se ho však dotkl podruhé a řekl: „Vstaň a jez, máš před sebou dlouhou cestu!“ ⁸Vstal, pojedl, napil se a šel v síle onoho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorébu. ⁹Tam vešel do jeskyně a v ní přenocoval. Tu k němu zaznělo slovo Hospodinovo. Bůh mu řekl: „Co tu chceš, Elijáši?“ (1Kr 19,1–9)

Osobní studium

Rozhodující zápas na hoře Karmel skončil (1Kr 18). Z nebe sestoupil oheň, všichni uznali pravého Boha a falešní proroci byli usmrčeni. Ukázalo se, že Hospodin je pravým Bohem. Předpokládali bychom, že po takové zkušenosti Elijáš získal novou duchovní sílu. Náhle se však doslechl něco, co ho tak vylekalo, že si přál jediné – zemřít. Zbytek tohoto příběhu je popsán v 1Kr 19,1–9. Poslední verš končí zvláštními slovy: „Bůh mu řekl: „Co tu chceš, Elijáši?““ (1Kr 19,9). Elijáš se totiž ve strachu dal na útěk a zřejmě se ocitl na nesprávném místě.

Po mocném Božím přiznání na hoře Karmel by Elijáš měl být plný víry a odvahy. On však utíká ze strachu o vlastní život. Co se můžeme z jeho příběhu naučit?

Z Eliášovy zkušenosti vyplývá mnoho různých poučení. Jedním z nejdůležitějších je, že když spěcháme, velmi snadno se můžeme ocitnout na nesprávném místě. Elijáše přemohl jeho strach, který ho přinutil uprchnout na poušť. Tam si přál, aby se

nikdy nenarodil. Jsou však i jiné okolnosti, pro které usilujeme uniknout před Božími plány.

Co způsobilo, že postavy v uvedených textech chtěly utéct před Boží vůlí?

Gn 16,4–6

Nu 20,10–12

Sd 14,1–3

Mt 20,20,21

L 9,52–56

Sk 9,1

Snadno se může stát, že nedočkavost, přání, hněv, touha, nedostatek víry nebo zdánlivá „horlivost“ pro Pána způsobí, že se ženeme na místo nebo do okolností, kde bychom vůbec neměli být. Nikdo z nás není vůči tomuto nebezpečí odolný. Řešení spočívá v tom, že si budeme budovat víru, která důvěřuje Boží dobrotě a milosti. On nás miluje a chce pro nás to nejlepší. Víra je dar. Musíme se však o něj starat, rozvíjet jej a úzkostlivě chránit.

Aplikace

Co všechno můžeš udělat pro to, aby se tvoje víra rozvíjela a sílila? A jak ji můžeš ty sám chránit?

NAUČIT SE RADOVAT V HOSPODINU

¹Davidův. Nevzrušuj se kvůli zlovolníkům, nezávíď těm, kdo jednají podle. ²Uvadají rychle jako tráva, jak zelené býlí zvadnou. ³Doufej v Hospodina, konej dobro, v zemi přebývej a zachovávej věrnost. ⁴Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce. ⁵Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat. ⁶Dá, že tvoje spravedlnost zazáří jak světlo, jako polední jas tvoje právo. ⁷Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj. Nevzrušuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo strojí pikle. ⁸Odlož hněv a zanech rozhořčení, nevzrušuj se, ať se nedo-
pustíš zlého, ⁹neboť zlovolníci budou vymýceni, ale kdo naději skládá v Hospodina, obdrží zemi. ¹⁰Ještě maličko a bude po svévolníkově, všimneš-li si jeho místa, bude prázdné. ¹¹Ale pokorní obdrží zemi a bude je blažit dokonalý pokoj. (Ž 37,1–11)

Osobní studium

V Ž 37,4 nacházíme nádherné zaslíbení. Představ si, že dostaneš to, po čem jsi vždy toužil. To, jestli budou touhy našeho srdce naplněny, závisí na tom, zda „hledáme blaho v Hospodinu“. Jak rozumíš této myšlence?

Uvažuj o úvodním textu (Ž 37,1–11). Kontext čtvrtého verše je možná překvapivý. David píše, že má kolem sebe lidi, kteří jednají proti němu i proti Bohu. Když lidé jednají proti nám, přirozenou reakcí je hněv nebo snaha se pomstít. Davidova reakce však byla úplně jiná.

Co radí David Božímu lidu v situaci, kdy je obklopen nepřáteli?

Ž 37,1

Ž 37,5

Ž 37,7

Ž 37,8

Znovu uvažuj o verši Ž 37,4. Co znamená „hledat blaho v Hospodinu“ (ČEP) nebo „těšit se v Hospodinu“ (BK) v kontextu předchozích veršů?

David různými způsoby opakuje: důvěřuj Hospodinu. Spolehni se na něj, on bude jednat. Neznepokojuj se, protože Hospodin je tvým Bohem a dělá všechno pro tvé dobro – i v této chvíli. Nemusíš se trápit, nemusíš brát věci do vlastních rukou. Tvůj Otec na nebi o tobě ví. Důvěřuj mu. Vlož celou svou důvěru do jeho rukou.

David píše o radosti v Hospodinu. Hledat blaho a těšit se v Bohu znamená bezmezně mu ve všem důvěřovat. Náš pokoj nemůže narušit vůbec nic, protože Bůh je tady a jedná. Můžeme ho chválit, dokonce se radovat, protože našeho Boha nemůže nikdo oklamat. Když se naučíme takto žít, dostaneme to, po čem touží naše srdce. Dostaneme to, co nám chce náš milující Otec dát. A stane se to v době, která je nejvhodnější pro nás i pro jeho království.

Aplikace

Jak se můžeme naučit „hledat blaho v Hospodinu“? Modlí se a pros o Boží vedení, aby ses uměl ve svém životě takto radovat.

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si 62. kapitolu „Pomazání Davida“ z knihy *Na úsvitu dějin* (PP 637–642; NUD 311–313).

V Božích plánech pro náš život mohou být i dlouhá období zkoušek a čekání. Někdy i samotné čekání můžeme vnímat jako náročnou zkoušku. Trpěliví dokážeme být tehdy, když se soustředíme na Boha a budeme důvěřovat, že jedná v náš prospěch. K trpělivému čekání existuje mnoho důvodů, ale všechny souvisí s naplněním plánu, který má Bůh s námi a se svým královstvím. Spěcháme-li, můžeme hodně ztratit. Pokud však budeme Bohu důvěřovat a radovat se v něm, můžeme mnoho získat.

„Každá zkouška je odvážená a vyměřená Pánem Ježíšem Kristem. Díky milosti, kterou Bůh člověku dává, nejsou zkoušky nad síly člověka.“ (12MR 81)

„Nejistím, jaký záměr sleduje Bůh tím, že trpím, ale on ví, co je nejlepší, proto mu svěřím svou duši, tělo i ducha jako svému věrnému Stvořiteli. ... vím, komu jsem uvěřil. Jsem přesvědčen, že on má moc chránit, co mi svěřil, až do onoho dne“ (2Tm 1,12). Snažíme-li se, abychom měli více víry, více lásky, větší trpělivost a důvěru v našeho nebeského Otce, pak i když budeme procházet různými konflikty života, budeme cítit více pokoje a štěstí. Bůh nemá radost z toho, jsme-li ustaraní a trápíme se, jako bychom nebyli v Ježíšově náruči. Je třeba se naučit trpělivě čekat a sledovat situaci. Myslíme si, že nemáme-li pocit, že jsme na správné cestě, musíme hledat nějaké znamení. Směr naší cesty však není otázkou pocitů, ale víry.“ (2SM 242)

Otázky k rozhovoru

1. Co znamená, že všechny zkoušky Ježíš Kristus „odvážil a vyměřil“? Jak nám to může pomoci v našem čekání?
2. Podělte se ve třídě o své zkušenosti s „trpělivým čekáním“. Z čeho jste měli strach? Z čeho jste měli radost? Jak jste to zvládli? Co jste se naučili? Na jaká zaslíbení jste spoléhali?
3. Mnoho lidí je vystaveno „zkoušce čekání“. Jak jim můžete pomoci, než nastane čas, kdy se Bůh rozhodne projevit?
4. Jakou roli hraje modlitba v posilování trpělivosti? Za koho se můžete modlit, aby byl ve své situaci trpělivější?

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

_____	_____
_____	_____
_____	_____

Poučení od pšeničného zrna

Texty na tento týden

Fp 2,5–9; Ř 12,1.2; 1S 2,12–3,18; 1S 13,1–14; Za 4,1–14

Základní verš

„Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrna nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.“ (J 12,24)

Ježíšův obraz o osudu pšeničného zrna je okouzující a výstižnou analogií podřízení se Boží vůli. Nejprve čteme, že zrna padne do země. Když vypadne ze stébla, neumí ovlivnit, kam a jak dopadne. Nemůže se rozhodnout, do jaké země padne a co bude v jeho okolí. Potom zrna čeká v zemi a vůbec netuší, co mu přinese budoucnost – vždyť je jen obyčejným pšeničným zrnem. Nakonec zanikne. Může z něho vyrůst stéblo a později klas, ale jen pod podmínkou, že se vzdá bezpečí a pohodlí, vzdá se toho, čím je. Aby se zrna změnilo v rostlinu, která přinese úrodu, musí „zemřít“ – vzdát se toho, čím bylo a čím je.

Osnova lekce

Hlavním tématem této lekce bude přijetí Boží vůle a podřízení se jí s důvěrou, i když jí plně nerozumíme. Povšimneme si pozitivních biblických příkladů (Ježíš, Samuel, Pavel), ale také situací, kdy to lidé nezvládli (např. Saul).

- Fp 2,5–9: Ježíš jako vrcholný příklad pokory, tichosti a důvěry (neděle)
- Ř 12,1.2: Pozvání přinést Bohu vlastní život jako oběť (pondělí)
- 1S 3,6–10: Samuelův příklad ochoty podřít se Bohu (úterý)
- 1S 13,8–14: Saulova neochota podřít se (středa)
- Za 4,1–7: Zacharjášovo pozvání k důvěře (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

ODEVZDAT SE DO SLUŽBY

⁵*Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: ⁶Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, ⁷nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka ⁸se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. ⁹Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno... (Fp 2,5–9)*

Osobní studium

Vlastními slovy shrň hlavní poselství úvodního textu (Fp 2,5–9). Co z toho považuješ za nejdůležitější?

Současná společnost nutí lidi k tomu, aby se asertivně domáhali svých práv. Na rozdíl od některých období v minulosti, kdy se od lidí vyžadovalo, aby raději „drželi ústa a krok“, je to samozřejmě změna k lepšímu. Je dobré, když vládne spravedlnost a každému se dostává, na co má nárok. Ježíšův příklad je však s takovým postojem v kontrastu.

Zdá se, že Bůh od nás někdy může žádat, abychom se dobrovolně vzdali svých práv a nároků ve prospěch vyššího principu. Tak můžeme sloužit nebeskému Otci způsobem, který bude mít přesah až do věčnosti. Vzdát se toho, co nám náleží, může být někdy nepříjemné, nepohodlné a může se to pro nás stát náročnou zkouškou.

Podívejme se na Ježíšovu zkušenost (Fp 2,5–8). Uvedené verše mluví o několika krocích, v nichž se Ježíš podřídil Otcově vůli. Apoštol nejprve svým čtenářům adreseje výzvu: „Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši“ (Fp 2,5).

Vzdal se své rovnosti s Otcem a přišel na zem jako člověk (Fp 2,6.7).

Nepřišel jako významná a oslavovaná osobnost, ale jako služebník ostatních lidí (Fp 2,7).

„V poslušnosti podstoupil i smrt.“ Nezemřel však nějakým obdivuhodným či vznešeným způsobem. Pavel připomíná, že Kristus „v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži“ (Fp 2,8).

Ve kterých oblastech života je pro tebe Ježíšův příklad vzorem? Pokud právo a rovnost respektujeme a považujeme je za dobré, jak bys vysvětlil, že někdy je potřeba se jich vzdát? Uvažuj o těchto myšlenkách v kontextu verše Fp 2,9. Jak ti tento text pomáhá pochopit logiku podřízení se Boží vůli?

Aplikace

Polož si otázku: Dožadují se práv, která by mi pak bránila podřídít se Ježíšově vůli a sloužit mé rodině, mému sboru a lidem z mého okolí? Jsem ochoten snášet nepohodlí a potíže proto, aby moje služba druhým byla efektivnější?

ZEMŘÍT SÁM SOBĚ

¹Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. ²A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. (Ř 12,1.2)

Osobní studium

Mnozí křesťané se upřímně snaží poznávat Boží vůli. Říkají: „Bohu jsem ochoten obětovat úplně všechno, jen potřebuji znát jeho vůli pro svůj život.“ I kdybychom Bohu dali takový slib, můžeme stále cítit nejistotu v tom, co je vlastně jeho vůle. S tím, proč tomu tak je, nám mohou pomoci verše Ř 12,1.2. Apoštol Pavel říká, jak můžeme poznávat Boží vůli. Připomíná nám důležitou skutečnost: Chceme-li vědět, jaká je Boží vůle, máme se nejprve obětovat!

Pavel píše, že Boží vůli poznáme, když:

1. Pochopíme smysl milosrdenství, které nám Bůh projevuje (Ř 12,1).
2. Sami sebe obětujeme jako živou, svatou oběť Bohu (Ř 12,1).
3. Dovolíme Bohu, aby obnovil způsob našeho uvažování (Ř 12,2).

Jen obnovená mysl může pochopit Boží vůli. Nestačilo, že Kristus za nás trpěl – on musel i zemřít. Obnova nastává tehdy, když umírá naše sobecké „já“.

Pros Ducha svatého, aby ti ukázal oblasti, na kterých si zakládáš a nejsi ochoten se v nich podřídit Bohu. Čeho se potřebuješ vzdát, aby ses stal „živou obětí“ Bohu?

Bůh často dovolí, aby do našeho života přišly zkoušky, které nás upozorní, že v nás stále přetrvávají sobecké pohnutky. Jinými slovy, že jsme nezemřeli sami sobě. Potíže nám pomáhají nejen postavit se tváří v tvář našemu hříchu, ale také nám připomínají, že Ježíš se pro nás vzdal života. Elisabeth Elliotová napsala: „Podřídit Bohu nejhlubší touhy našeho srdce dokážeme jen natolik, nakolik jsme se přiblížili ke kříži. [...] Záleží na naší vlastní zkušenosti s křížem, i když ten náš je nesrovnatelně menší než kříž našeho Spasitele. Je to však příležitost začít ho poznávat a mít s ním společenství i v utrpení. Každé naše utrpení nás totiž povolává k tomuto společenství.“ (ELLIOTOVÁ, E., *Quest for Love*. Grand Rapids, MI: Fleming H. Revell, 1996, s. 182)

Aplikace

Přečti si znovu s modlitbou dnešní text (Ř 12,1.2) a přemýšlej, čeho se potřebuješ vzdát, aby ses stal „živou obětí“. Jak ti takové uvažování pomáhá vcítit se do Ježíšova utrpení na kříži? Jak ti to pomáhá lépe pochopit druhé lidi, kteří procházejí utrpením?

OCHOTA POSLOUCHAT

⁶Ale Hospodin zavolal Samuela znovu. Samuel vstal, šel k Élímu a řekl: „Tu jsem, volal jsi mě.“ On však řekl: „Nevolal jsem, můj synu, lehni si zase.“⁷Samuel ještě Hospodina neznal a Hospodino slovo mu ještě nebylo zjeveno. ⁸A znovu, potřetí, zavolal Hospodin Samuela. On vstal, šel k Élímu a řekl: „Tu jsem, volal jsi mě.“ Tu Élí pochopil, že mládence volá Hospodin. ⁹I řekl Élí Samuelovi: „Jdi si lehnout; jestliže tě zavolá, řekneš: Mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší.“ Samuel si tedy šel lehnout na své místo. ¹⁰A Hospodin přišel, stanul a zavolal jako předtím: „Samueli, Samueli!“ Samuel odpověděl: „Mluv, tvůj služebník slyší.“ (1S 3,6–10)

Osobní studium

Kdy se ti naposledy stalo, že jsi slyšel tichý hlas Ducha svatého, ale nebral jsi ho na vědomí? Máš zkušenost, že kvůli takovému postoji vstoupily do tvého života problémy a ty sis pomyslel: Ach, proč jsem jen neposlechl?

Úvod První knihy Samuelovy popisuje příběh jednoho proroka, jeho dvou bezbožných synů, kteří ignorovali Hospodina, a malého chlapce Samuela, který naopak Hospodina poslouchal. Navzdory přísným Božím varováním synové Élího svůj způsob života nezměnili.

Přečti si text 1S 2,12–3,18. Jaký kontrast můžeme vidět mezi těmi, kdo poslouchají Hospodina, a těmi, kdo na jeho slova neodbají?

Synové Élího měli úplně jiné zájmy než Hospodina a jeho službu. A přestože Bůh Élího napomenul a ten svým synům domlouval, zdá se, že nebyl důsledný. Jeho synové očividně nebyli ochotni podřídit se Boží vůli. Při porovnání s nimi působí Samuel jako jejich jasný protiklad.

Charles Stanley píše, jak je důležité být otevřený vůči Božímu hlasu. Nazývá to „přeřadit do neutrálu“. Poznává: „Když Duch svatý mluví, jeho cílem není jen předat informace, ale očekává odpověď. Ví, kdy jsme tak zaměřeni na své vlastní zájmy, že by bylo ztrátou času navrhnout nám něco jiného. V takovém případě často mlčí. Čeká, až přeřadíme do neutrálu, abychom ho mohli slyšet a pak podle toho i žít.“ (STANLEY, Charles, *The Wonderful Spirit-Filled Life*. Nashville, TN: Thomas Nelson Publishers, 1992, s. 179.180)

Aplikace

Co má podle tebe autor na mysli, když mluví o „přeřazení do neutrálu“? Co ti brání, abys mohl slyšet Boží hlas a naslouchal mu? Co potřebuješ změnit, abys byl vnímavější k Božím radám a více je poslouchal?

POCIT NEZÁVISLOSTI

⁸Čekal sedm dní do chvíle, kterou určil Samuel, ale Samuel do Gilgálu nepřicházel a lid se od Saula rozprchával. ⁹Saul tedy řekl: „Přineste ke mně oběť zápalnou a pokojnou.“ A obětoval zápalnou oběť. ¹⁰Sotva skončil obětování zápalné oběti, přišel Samuel. Saul mu vyšel vstříc a pozdravil ho. ¹¹Samuel se ho otázal: „Cos to udělal?“ Saul odpověděl: „Když jsem viděl, že se lid ode mne rozprchává, neboť tys k určenému dni nepřicházel, a že se Pelištejci shromáždili v Mikmásu, ¹²řekl jsem si: Pelištejci teď sejdou proti mně do Gilgálu a já jsem si nenaklonil Hospodina. A tak jsem se opovážil zápalnou oběť obětovat sám.“ ¹³Samuel nato Saulovi řekl: „Počínal sis jako pomatenec. Nedbals příkazu, který ti dal Hospodin, tvůj Bůh. Tak by byl Hospodin upevnil tvé království nad Izraelem navěky. ¹⁴Teď však tvé království neobstojí. Hospodin si vyhledal muže podle svého srdce. Jemu Hospodin přikáže, aby byl vévodou nad jeho lidem, protože ty jsi nedbal toho, co ti Hospodin přikázal.“ (1S 13,8–14)

Osobní studium

Když Eva v zahradě Eden zhřešila, nebylo za tím jen zpochybnování Božího slova. Podstatou problému bylo její přesvědčení, že je dost chytrá, aby uměla rozhodnout, co je pro ni dobré a správné. Důvěřovala svému vlastnímu úsudku. Když před Božím slovem upřednostníme vlastní názory, mohou do našeho života vstoupit velmi vážné problémy.

I Saulův příběh popisuje kroky, které krále přivedly k přesvědčení, že Boha nepotřebuje. Takový postoj měl tragické vyvrcholení.

Samuel pomazal Saula za krále nad Izraelem (1S 10,1). Potom mu dal konkrétní pokyny (1S 10,8), které se však Saul rozhodl neposlechnout.

Přečti si text 1S 13,1–14. Co bylo příčinou Saulova pádu?

Saulovu cestu k soběstačnosti a nezávislosti lze popsat třemi kroky. Ani jeden z těchto kroků se nezdá sám o sobě tak špat-

ný. Přesto v sobě ukrývají zárodky tragédie, protože každý z kroků Saul vykonal na vlastní pěst, nezávisle na Bohu. Všimni si, jak probíhal Saulův pád:

1. Saul říká, že „viděl“, jak od něho všichni odcházejí, a prorok nepřichází (1S 13,11). Král se dostal pod tlak a vzniklou situaci hodnotil podle vlastních kritérií.
2. Od „viděl“ přechází Saul k tomu, že si „řekl“: „Pelištejci mne porazí, protože jsem si nenaklonil Hospodina...“ (1S 13,12). To, co očima viděl, zformovalo jeho postoj k celé situaci.
3. Od „řekl“ přechází Saul k tomu, že se „opovážil“ obětovat (1S 13,12). Způsob, jakým Saul uvažoval, ovlivnil jeho pocity a nakonec i jednání.

Podobný postoj máme všichni. Jsme závislí na našem zraku, spoléháme na něj. Co vidíme, ovlivňuje naše uvažování. Dalším přirozeným krokem je spoléhat se na vlastní pocity. A konečně naše pocity ovlivní i naše jednání.

Aplikace

Proč se Saul řídil vlastním úsudkem, i když mu v uších stále zněly jasné Boží příkazy? Víme-li o své zranitelnosti a o nedokonalosti našeho poznání, proč se přesto neustále spoléháme na sebe? Jak se naučit více důvěřovat Božím radám?

NÁHRADY

¹Potom mě posel, který se mnou mluvil, znovu vzbudil jako toho, kdo musí být probuzen ze spánku, ²a zeptal se mě: „Co vidíš?“ Odvětil jsem: „Hle, vidím svícen, celý ze zlata, a na něm nahoře mísa se sedmi kahany. Všechny kahany na něm mají nahoře po sedmi hubičkách. ³A nad ním dvě olivy, jedna z pravé strany a druhá z levé strany mísy.“ ⁴Nato jsem se zeptal posla, který se mnou mluvil: „Co to znamená, můj pane?“ ⁵Posel, který se mnou mluvil, mi odpověděl. Řekl mi: „Ty nevíš, co to znamená?“ Řekl jsem: „Nevím, můj pane.“ ⁶Nato mi řekl: „Toto je slovo Hospodínovo k Zerubábelovi: Ne mocí ani silou, nýbrž mým duchem, praví Hospodín zástupů. ⁷Čím jsi ty, veliká horo, před Zerubábelem? Rovinou. On vynese poslední kámen za hlučného povolávání: „Jeruzalém došel milosti!““ (Za 4,1-7)

Osobní studium

Ukázali jsme si, že když spoléháme na sebe, na svou sílu a svůj úsudek, máme vážný problém podřídit se Boží vůli. Často spoléháme na něco jiného než na Boha. Když se někdo cítí být v depresi, jde nakupovat, aby si zlepšil náladu. Když se někdo cítí být neschopný, usiluje o uznání. Když má někdo problémy s manželským partnerem, hledá si někoho jiného, s kým by mohl sdílet náklonnost a intimitu.

Mnohé z takových úniků či náhrad mohou zmírnit pocíťovaný tlak, ale nejsou řešením daného problému – někdy je tomu právě naopak. Skutečným řešením je jen nadpřirozená Boží pomoc. Problém spočívá v tom, že často jsme závislí na tom, čím si Boha nahrazujeme, než na něm samotném.

Uvedme tři „náhrady“, kterými nahrazujeme skutečná řešení problémů.

1. Místo nového Božího zjevení používáme vlastní moudrost nebo předchozí zkušenosti.
2. Místo hledání Božího řešení problémy jednoduše ignorujeme nebo si je nepřipouštíme.

3. Místo budování společenství s Bohem a hledání síly u něho unikáme z reality a snažíme se Bohu vyhnout.

Jestliže jsme v pokušení hledat různé „náhrady“ a „úniky“, může nám pomoci prorok Zacharjáš, který ukazuje, jak se soustředit na to opravdu důležité. Po mnoha letech se vyhnanci konečně vrátili z Babylóna a začali stavět chrám. Setkávají se však s neuvěřitelným množstvím překážek (Ezd 4-6). Zacharjáš proto jde za Zerubábelem, který práce vede, aby ho povzbudil.

Přečti si text Za 4,1-14. S jakým poselstvím přichází Zacharjáš? Jak rozumíš poselství zaznamenaném v Za 4,6? Jaký vliv mohl mít Duch svatý na dokončení stavby? Co nás to učí o vztahu mezi Duchem svatým a tím, jak se chováme?

Bůh nezabránil odporu během stavby chrámu ani neušetřil Zerubábelu tlaku a nepřijemností. Bůh nás nechrání před všemi překážkami. Ale když taková situace nastane, Bůh ji může použít, aby nás naučil důvěřovat mu a záviset na něm.

Aplikace

Co děláš jako první, když se dostaneš do stresové situace? Jíš? Pláčeš? Zapneš si televizi? Modlíš se? Podřídiš se Bohu? Co ti tvá odpověď prozrazuje o změnách, které potřebuješ udělat?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si 56. kapitolu „Élí a jeho synové“ (PP 575–580; NUD 280–282) a 61. kapitolu „Zavržení“ (PP 616–626; NUD 306–310) z knihy *Na úsvitu dějin*.

Boží vůli se podřídíme, když zemřeme svým touhám a ambicím. Tak se otevírá cesta pro skutečnou službu jiným. Nestaneme-li se „živou obětí“ a nebudeme ustavičně otevřeni Božímu hlasu, nemůžeme žít pro Boha. Abychom skutečně podřídili své touhy vůli našeho nebeského Otce, musíme si uvědomit, jak je nebezpečné spoléhat na sebe a na „náhrady“, které používáme místo Božího slova a jeho moci. Podřít se Boží vůli je jádrem křesťanského života. Bůh může dopustit zkoušky, aby nás naučil závislosti na něm.

„Élího nedbalost je výstrahou pro každého otce i matku. V důsledku své neposvěcené lásky a neochoty splnit nepřijemnou povinnost sklízel ve svých odpadlých synech ovoce nepravosti. Před Bohem jsou vinni rodiče, kteří to dovolili, i děti, které se tak chovají. Kvůli jejich přestoupení od nich nepřijme žádnou oběť ani dar.“ (CG 276)

Otázky k rozhovoru

1. *Uvažujte, jakou nesmírnou lásku nám projevil Boží Syn, když jako člověk přišel na zem a zemřel za naše hříchy. Co v této souvislosti znamená sebeobětování a sebezapření pro dobro druhých? I když něco podobného nemůžeme udělat, je v tom princip, který bychom měli následovat. Jak se můžeme nechat vést příkladem sebezapření a podřízení, který nám ukázal Ježíš na kříži?*
2. *U mnoha lidí může představa podřízení se Bohu vyvolat strach – zvláště pokud dopředu netuší, co je čeká. Co byste poradili někomu, kdo spoléhá spíše na sebe než na Boha? Co byste mu řekli, abyste ho zbavili strachu z toho, že nezná – nebo nebude moci řídit – svou budoucnost?*
3. *Modlete se ve třídě za lidi, pro které je obtížné podřít se Boží vůli. Důvěra v Boží vůli je jediná cesta k trvalému pokoji. Jak jim můžete pomoci pochopit, že se mohou Bohu podřít, protože pro ně chce to nejlepší? Jak může Bůh využít tvou pomoc, aby jiní poznali jeho lásku a ochotu postarat se o ně?*

Praktický závěr

- Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?

Podněty k modlitbám

- Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.
- Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?
- Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

_____	_____
_____	_____
_____	_____

Kristova zkouška ohněm

Texty na tento týden

L 2,7.22–24; Mt 2,1–18; J 8,58.59; L 22,41–44; Mt 27,51.52; Ř 6,23; Tt 1,2

Základní verš

„Kolem třetí hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: ‚Eli, Eli, lema sabachthani?‘; to jest: ‚Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?‘“ (Mt 27,46)

Naše uvažování o utrpení je vždy spojeno s otázkou původu hříchu a utrpení. Díky Božímu zjevení máme spolehlivou odpověď: Hřích a utrpení vznikly, neboť svobodné bytosti zneužily Bohem darovanou svobodu. To nás přivádí k další otázce: Věděl Bůh předem, že stvořené bytosti padnou? Ano, ale očividně byl přesvědčen – jak napsal C. S. Lewis – že to „riziko stojí za to“.

Riziko? Pro koho má nějaký smysl? Pro nás, zatímco Bůh sedí v nebesích na svém trůnu? Ne, tak to není. Svoboda všech jeho inteligentních tvorů byla pro Boha posvátná. Než by nám Bůh odepřel svobodu, raději přijal na sebe břemeno utrpení způsobené zneužitím naší svobody. Toto utrpení se projevilo v životě a smrti Ježíše Krista, který vzal na sebe lidskou přirozenost a tím vytvořil mezi nebem a zemí spojení, které potrvá věčně.

Osnova lekce

V závěrečné lekci se zaměříme na osobu Ježíše Krista. On je tím, kdo sám prošel velkým trápením, bolestí i smrtí. Zamysleme se nad významem utrpení v jeho životě i nad tím, co se z toho můžeme naučit my.

- L 2,7.22–24: Ježíšův vstup do života bolesti a trápení (neděle)
- Mt 12,22–24; L 4,28–30: Ježíš a nepochopení jeho okolí (pondělí)
- Mk 14,32–36: Ježíšův zápas v Getsemane (úterý)
- Mt 27: Ježíšovo odsouzení a smrt (středa)
- Sk 14,22; Fp 1,29: Ježíšovo utrpení a naše trápení (čtvrtek)

Budování společenství

- Podělte se ve skupině o to, co jste v posledním týdnu zažili. Jak vás tento prožitek ovlivnil ve vašem duchovním životě?
- Řekněte ostatním o situaci, kdy jste v poslední době vnímali výrazný projev Boží přítomnosti ve vašem životě. Vyjádřete veřejně Bohu své poděkování.

DĚTSTVÍ

71 porodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plenek a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechem.

22Když uplynuly dny jejich očišťování podle zákona Mojžišova, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina – 23jak je psáno v zákoně Páně: „vše, co je mužského rodu a otvírá život matky, bude zasvěceno Hospodinu“ – 24a aby podle ustanovení Zákona obětovali dvě hrdličky nebo dvě holoubata. (L 2,7.22–24)

Osobní studium

Písmo nám o Ježíšově dětství poskytuje jen velmi málo informací. Několik veršů nám však odhaluje okolnosti Ježíšova mládí a poměrů, do jakých se narodil.

Uvažuj o úvodních verších L 2,7.22–24; viz také Lv 12,6–8 a o textu Mt 2,1–18. Která základní fakta se můžeme z těchto veršů dozvědět? Čemu musel Ježíš už od začátku čelit?

Ježíš nebyl první ani poslední člověk, jehož život poznamenala chudoba a pronásledování hned od narození. Jedinečnost Ježíšova utrpení od nejtělejšího věku nám pomáhají pochopit i další okolnosti.

Přečti si text J 1,46. Jakým dalším předsudkům musel Ježíš čelit? Jak to mohlo ovlivnit jeho život?

S výjimkou Adama a Evy před pádem do hříchu byl Ježíš jediným bezhříšným člověkem žijícím na planetě Zemi. Ve své čistotě a dokonalosti se ponořil do světa hříchu.

Setkání s hříchem, pokušením a projevy hříchu na zemi v něm musely vyvolávat bolest a pocit odloučenosti. Vždyť i my, přestože jsme vlivem hříchu otupěli, se často s hrůzou nebo s opovržením odvracíme od zla, které kolem sebe vidíme. (Asi každý z nás však musí přiznat, že některé jiné projevy zla nám jsou více či méně sympatické. Viz v této souvislosti text Žd 12,4.) Jak těžké to však muselo být pro Ježíše! Jaký propastný rozdíl musel být mezi ním a ostatními lidmi! Jaké utrpení musel prožívat!

Aplikace

Jaký postoj máš k projevům hříchu, které vidíš kolem sebe? Které projevy tě trápí nejvíc? A k čemu jsi naopak lhostejný? Co může způsobovat tvou lhostejnost nebo otupělost? Jaké další příčiny své lhostejnosti jsi našel? Co s tím můžeš dělat?

ODMÍTNUTÝ A OPOVRHOVANÝ LIDMI

²²Tehdy k němu přivedli posedlého, který byl slepý a němý; a uzdravil ho, takže ten němý mluvil i viděl. ²³Zástupy žasly a říkaly: „Není to Syn Davidův?“ ²⁴Když to slyšeli farizeové, řekli: „On nevyhání demony jinak než ve jménu Belzebula, knížete démonů.“ (Mt 12,22-24)

²⁸Když to slyšeli, byli všichni v synagóze naplněni hněvem. ²⁹Vstali, vyhnali ho z města a vedli ho až na sráz hory, na níž bylo jejich město vystavěno, aby ho svrhli dolů. ³⁰On však prošel jejich středem a bral se dál. (L 4,28-30)

⁵⁸Ježíš jim odpověděl: „Amen, amen, pravím vám, dříve než se Abraham narodil, já jsem.“ ⁵⁹Tu se chopili kamenů a chtěli je po něm házet. Ježíš se však ukryl v zástupu a vyšel z chrámu. (J 8,58.59)

Osobní studium

Uvažuj o textech Mt 12,22-24; L 4,21-30 a J 8,58.59. Nezapomínej na to, že Ježíš byl Bůh, Stvořitel nebe i země, a přišel, aby zemřel jako oběť za hříchy celého světa. Jak ti tyto verše ukazují na utrpení, jemuž Ježíš čelil během své služby na zemi?

Představitelé národa ani mnozí obyčejní lidé nepochopili Ježíšův život, jeho činy a učení. Ti, které přišel zachránit, ho odmítli a nenáviděli. Je to podobné, jako když se milujícímu rodiči postaví na odpor dítě, které však zároveň nutně potřebuje jeho pomoc. Rodič je ochoten udělat pro své dítě všechno, ale ono ho odmítá, pohrdá jím a zavrhuje ho. A to i přesto, že rodič je často jediný člověk na světě, kdo chce dítěti nezištně pomoci a zachránit ho před záhubou. Ježíšova zkušenost zde na zemi byla podobně bolestná.

Přečti si text Mt 23,37. Jak Ježíš snášel odmítání? Co mu leželo na srdci? Co bylo skutečnou příčinou jeho utrpení? Trápil se kvůli sobě (jak to děláme my, když nás jiní odmítají), nebo z nějakého jiného důvodu? Pokud ano, z jakého?

Každý z nás už pocítil pronikavou bolest odmítnutí. Naše bolest se možná podobala Kristově bolesti plynoucí z nesobecké lásky. Tehdy nás netrápí ani tak samotné odmítnutí, ale spíše následky, které bude muset nést člověk, který odmítl pomoc. (Možná to byl někdo, na kom nám velmi záleží – a on odmítl přijmout spasení v Kristu.) Jak se asi musel cítit Ježíš, který si naplno uvědomoval velikost vlastního utrpení pro záchranu lidí, ale také následky, které by mělo odmítnutí jeho daru. „Jeho [Kristova] nevinnost byla příčinou toho, že satanovy útoky pociťoval velmi intenzivně.“ (3SM 129)

Aplikace

Můžeš se od Ježíše naučit něčemu, co ti pomůže lépe se vyrovnávat s bolestí z odmítnutí? Jak to budeš uskutečňovat ve svém životě?

JEŽÍŠ V GETSEMANE

³²Přišli na místo zvané Getsemane. Ježíš řekl svým učedníkům: „Počkejte tu, než se pomodlím.“

³³Pak vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana. Přepadla ho hrůza a úzkost. ³⁴A řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!“ ³⁵Poodešel od nich, padl na zem a modlil se, aby ho, je-li možné, minula tato hodina. ³⁶Řekl: „Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mne tento kalich, ale ne, co já chci, nýbrž co ty chceš.“ (Mk 14,32–36)

Osobní studium

Nic z utrpení, které musel Ježíš snášet během svého pozemského života, se nevyrovnná bolesti, kterou prožíval v posledních hodinách před svou smrtí na kříži. Ježíšova oběť za hříchy světa byla plánována před stvořením světa (Ef 1,1–4; 2Tm 1,8.9; Tt 1,1.2). Nyní se měl celý plán uskutečnit.

Co prozrazují následující verše o Kristově utrpení v Getsemane?

Mt 26,38.39

Mk 14,33–36

L 22,41–44

„Potom poodešel, ale jen o kousek, aby jej viděli a slyšeli. Padl na zem. Viděl, jak

jej hřích odděluje od Otce. Propast mu připadala tak veliká, hluboká a temná, že se jí zhroutil. Smrtnému zápasu však nemůže uniknout, svoji božskou moc nesmí použít. Jako člověk musí nést následky lidského hříchu. Musí na sobě zakusit Boží hněv proti přestoupení. Kristus se octl v naprosto nové situaci. Jeho utrpení nejvýstižněji popisují slova prorocství: ‚Probuď se, meči, proti mému pastýři, proti reku, mému společníku, je výrok Hospodina zástupů.‘ (Za 13,7) Jako zástupce hříšníků a jejich záruka zakoušel Boží spravedlnost. Sám na sobě poznal, co to znamená. Až dosud se stále přimlouval za druhé, nyní toužil po tom, aby se někdo přimlouval za něho.“ (DA 686; TV 438)

Aplikace

Uvažuj o tom, co Ježíš prožíval v Getsemane, kde na něj dolehla tíha hříchů celého světa. Nikdo z lidí nikdy nemusel a ani nebude muset podstoupit něco takového. Co se z toho dozvídáme o Boží lásce k nám? Jakou naději z toho můžeš čerpat pro sebe?

UKŘIŽOVANÝ BŮH

V poledne nastala tma po celé zemi až do tří hodin. (Mt 27,45)

⁵¹A hle, chrámová opona se roztrhla vpůli odshora až dolů, země se zatřásla, skály pukaly, ⁵²hroby se otevřely a mnohá těla zesnulých svatých byla vzkříšena. (Mt 27,51.52)

Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů. (Mk 15,38)

Osobní studium

Smrt ukřížováním byla snad nejhorsším trestem, k jakému mohli Římané někoho odsoudit. Byla to strašná smrt. Každý, kdo byl odsouzen zemřít na kříži, to věděl. O co víc Boží Syn! Je třeba si uvědomit, že Ježíš nebyl žádný superman. Jeho tělo bylo stejně křehké jako naše. Bolest, kterou cítil, když ho bili, bičovali, když mu zatloukali hřeby do rukou a nohou a když se mu pod vahou těla trhaly rány, byla nesnesitelná. Ukřížování bylo vyhrazeno pro největší zločince. Jaká nespravedlnost, že Ježíš, zcela nevinný, musel snášet takový úděl!

Jak však víme, Ježíš netrpěl jen tělesně. Na kříži šlo o víc než jen o kruté zabití nevinného muže.

Ježíšovu smrt doprovázelo několik důležitých okolností, které svědčily o tom, že šlo

o mnohem víc, než si tehdy většina lidí uvědomovala. O jaké události šlo? Jaký význam má každá z nich?

Mt 27,45

Mt 27,51.52

Mk 15,38

Ježíšova smrt nebyla jen nespravedlivou popravou nevinného člověka. Podle Bible byl na Ježíše vylit Boží hněv za hříchy celého lidstva.

To náš hřích nesl Ježíš na kříži. Ježíš nenesl následky nespravedlivého hněvu namířeného proti hříšnému lidstvu. Ježíš nesl spravedlivé rozhořčení spravedlivého Boha vůči hříchům celého světa. Ježíš snášel něco hlubšího, temnějšího a bolestivějšího, než může prožít nebo poznat jakýkoli člověk na zemi.

Aplikace

Každý z nás prochází zkouškami a trápením. Jakou nadějí a útěchou ti může být Ježíšovo utrpení na kříži za tvé hříchy?

TRPÍCÍ BŮH

Všude tam posilovali učedníky a povzbuzovali je, aby vytrvali ve víře; říkali jim: „Musíme projít mnohým utrpením, než vejdem do Božího království.“ (Sk 14,22)

Neboť vám je z milosti dáno netoliko v Krista věřit, ale pro něho i trpět. (Fp 1,29)

A všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, zakusí pronásledování. (2Tm 3,12)

Osobní studium

Lidé říkají: Dokud jsme tady na tomto světě, budeme trpět. Takový je úděl padlého stvoření. Bible nám nic jiného neslibuje. Co však opravdu říká Písmo?

Uvažuj o úvodních textech. Co říkají o utrpení?

Sk 14,22

Fp 1,29

2Tm 3,12

I když procházíme utrpením a bolestí, měli bychom si uvědomit následující skutečnosti:

1. Ježíš Kristus trpěl více než kdokoli z nás. Na kříži „nesl naše nemoci, naše bolesti na sebe vzal“ (Iz 53,4). Utrpení, kterým procházíme my jako jednotlivci, nesl Ježíš za nás všechny. „Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem...“ (2K 5,21). Ježíš trpěl tak, jak si to my, hříšné bytosti, ani neumíme představit.
2. Bůh trpí v naší bolesti s námi. „Každým jejich soužením byl sužován...“ (Iz 63,9). Bůh slovy proroka Zacharjáše řekl: „Kdo se vás dotkne, dotkne se zřítelnice mého oka“ (Za 2,12).

3. Když trpíme, pamatujme na to, co nám dalo Ježíšovo utrpení. Díky Ježíšově oběti jsme dostali nádherná zaslíbení naplněná nadějí a povzbuzením.

Jaká zaslíbení nacházíš v následujících textech?

J 10,28

Ř 6,23

Tt 1,2

1J 2,25

Na světě budeme prožívat bolest a utrpení. Máme však zaslíbení a naději. Díky Ježíši, díky tomu, že nesl trest za náš hřích, díky zaslíbením evangelia se vírou v Krista můžeme stát dokonalými už teď. Máme zaslíbení věčného života. Díky tomu, co pro nás Ježíš udělal, jeho dokonalému životu a oběti, můžeme mít jistotu, že náš život naplněný bolestí, zklamáním a ztrátami není nic víc než okamžik. Záblesk, který trvá jen krátkou chvílí a potom pomine. Toto zaslíbení máme jen díky Ježíšovu utrpení, které nesl, aby jednoho dne, který brzy přijde, uviděl „z práce své užitek, jímž nasycen bude“ (Iz 53,11; BK).

Aplikace

Na naplnění jakých zaslíbení se těšíš nejvíc? Proč?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečtěte si 74. kapitolu „V Getsemanské zahradě“ (DA 685–697; TV 437–444) a 78. kapitolu „Ukřižování“ (DA 741–757; TV 476–486) z knihy *Touha věků*.

„Těmito slovy se Spasitel modlil třikrát. Třikrát se jeho lidská přirozenost zděsila poslední vrcholné obětí. Najednou se mu před očima promítají dějiny lidstva. Vidí, že pokud budou přestupníci Božího zákona ponecháni sami sobě, zahynou. Vyvstávají před ním bída a nářky hynoucího světa. Uvědomuje si, k jakému konci lidstvo neodvratně spěje, a je rozhodnut. Zachrání člověka za každou cenu. Přijímá svůj krvavý křest, aby umožnil milionům hynoucích lidí získat věčný život. Opustil nebesa, kde vládne čistota, štěstí a sláva, aby zachránil jednu ztracenou ovci – jeden svět, který upadl do hříchu. Své poslání splní. Stane se smířčí obětí za lidstvo, které se rozhodlo pro hřích. V jeho modlitbě je vyjádřena naprosto odevzdanost: „Není-li možné, aby mne ten kalich minul, a musím-li jej pít, staň se tvá vůle.“ (Mt 26,42)“ (TV 441; DA 690.691)

Otázky k rozhovoru

1. *Jak nám vědomí toho, že sám Bůh v osobě Ježíše Krista trpěl víc než kdokoliv z nás, pomáhá v našem trápení? Jaký význam by pro nás mělo mít to, že Ježíš za nás trpěl? V čem vám to může být útěchou? Při uvažování o tomto tématu vezměte v úvahu i následující citát: „Každým utrpením, které je důsledkem hříchu, trpěl i bezhříšný Boží Syn.“ (3SM 129)*
2. *Jaké zkoušky a těžkosti prožíval Ježíš? V čem se podobají těm našim? Čím se odlišují? Co se můžeme naučit z toho, jak je Ježíš snášel? Jak nám to může pomoci v našich zkouškách?*
3. *Na která vaše oblíbená biblická zaslíbení spoléháte v bolesti a utrpení? Napište si je a prostě o jejich naplnění.*
4. *Pokuste se shrnout naše společné studium v tomto čtvrtletí do několika stručných bodů. Na které otázky jste obdrželi odpověď? Které problémy zůstaly nezodpovězeny? Jak si můžeme být navzájem pomoci a povzbuzením, když přicházejí okolnosti, které v nás vyvolávají nejistotu a pochybnosti?*

Praktický závěr

- *Podělte se s ostatními ve skupině o to, co praktického jste se naučili z této lekce při studiu Bible. Jak lze toto naučení uvést do každodenního života?*

Podněty k modlitbám

- *Modlete se jeden za druhého, za své radosti i starosti.*
- *Modlete se spolu za ty, kteří z nějakého důvodu přestávají či již přestali navštěvovat vaše společenství. Jak jim můžete dát najevo, že je máte stále rádi?*
- *Modlete se i za lidi ve svém okolí (přátele, sousedy, příbuzné...), kterým byste rádi představili Boží lásku.*

Konkrétní modlitební seznam mé třídy sobotní školy:

POUŽITÉ ZKRATKY

Biblické překlady

Standardně je v lekcích Průvodce studiem Bible používán Český ekumenický překlad (ČEP). Pokud je použit jiný překlad, je u odkazu verše uvedena následující zkratka:

B21 Bible, překlad 21. století

BK Bible kralická

ČSP Český studijní překlad

Díla Ellen G. Whiteové

U českých překladů knih Ellen G. Whiteové je uváděno nejnovější vydání z nakladatelství Advent-Orion.

Zkratka	Anglický název	Zkratka	Český překlad
COL	Christ's Object Lessons	PM	Perly moudrosti
DA	The Desire of Ages	TV	Touha věků
Ed	Education	Vých	Výchova
GC	The Great Controversy	VDV	Velké drama věků
MH	The Ministry of Healing	ŽNP	Život naplněný pokojem
PK	Prophets and Kings	OSU	Od slávy k úpadku
PP	Patriarchs and Prophets	NUD	Na úsvitu dějin

Zkratka	Anglický název
CG	Child Guidance
MR	Manuscript Releases
MYP	Messages to Young People
SM	Selected Messages
T	Testimonies for the Church
UL	The Upward Look
YI	The Youth's Instructor

Další materiály

Zkratka	Anglický název
BC	The Seventh-day Adventist Bible Commentary
RH	Advent Review and Sabbath Herald

Vážení a milí přátelé,

seděli jsme s ostatními studenty na chodbě školy a čekali, až na nás také dojde řada. Když se ozvalo moje jméno, hrklo ve mně – zkouška z matematiky nebyla nic příjemného. Když jsem se vypočetel zpět, oddechl jsem si – tak a zkouška je za mnou. Na schodech jsem potkal našeho pana profesora českého jazyka. Nečekaně mě zastavil a pozval mě k pololetní zkoušce. Co si jsem koktal o tom, že ještě nejsem připraven a termín máme až za týden. Přísný pan profesor mávl rukou a pronesl velice zajímavou větu: „Na to, abych zjistil, co ve vás je, se nemusím obtěžovat zkoušením, to je příležitost pro vás, člověče, dozvědět se něco o sobě...“ Křesťané se často pokoušejí někam a nějak zařadit různé zlé věci, které se nám na tomto světě dějí. Někdy se nám jeví jako nejlepší vysvětlení, že si nás Pán Bůh potřebuje vyzkoušet. Od mé nechtěné zkoušky uběhlo už několik desetiletí, a přesto si říkám, zda mě, prostého člověka, vševědoucí Hospodin zná snad hůře než kdysi náš velmi dobrý pan profesor. Možná je to trochu naopak. Zlé věci se na zlém světě prostě dějí. A Hospodin? Ten udělá vždy vše pro to, abychom i údolím stínů prošli, nakolik je to možné, co nejlépe. A někdy nám i tyto nechtěné zkoušky odhalí i něco důležitého o nás samotných.

Marek Škrla, hospodář Česko-Slovenské unie

Církev adventistů sedmého dne financuje většinu svých projektů z vlastních zdrojů prostřednictvím různých sbírek. Každou sobotu proběhnou v našich shromážděních sbírky dvě. Jedna je určena na provoz místního sboru a druhá na podporu různých celosvětových misijních projektů.

Prostředky na podporu našeho místního sboru můžeme poslat i přímo na sborový účet.

Všem dárcům bych chtěl poděkovat za jejich ochotu podporovat práci církve v naší zemi i v prostoru světa kolem nás.

Informace pro pokladníky sborů – misijní sbírky jsou odesílány na účet příslušného sdružení. První část variabilního symbolu je ve sloupci VS, druhá část variabilního symbolu je přidělené číslo sboru.

Plán tematických sobot, týdnů a sbírek v roce 2022			
	Téma soboty	Sbírka	VS
	Červenec		
2. 7.	Den modlitby a půstu		
9. 7.	Den misie, Sbírka pro celosvětovou misii	Sbírka pro GK	14
16. 7.	Den evangelizace prostřednictvím médií		
23. 7.	Sobota dětí		
30. 7.			
	Srpen		
6. 8.	Den evangelizace prostřednictvím projektů Globální misie		
13. 8.	Den zakládání sborů		
20. 8.	Den vzdělávání		
27. 8.	Den prevence zneužívání a domácího násilí		
	Září		
3. 9.	Sbírka na stavební projekty sdružení	Sbírka stavební	36
10. 9.	Týden rodinné soudržnosti (4.-10. 9.), Sbírka pro celosvětovou misii	Sbírka pro GK	14
17. 9.	Den Klubu Pathfinder		
24. 9.	Sbírka 13. soboty pro Jihoamerickou divizi	Sbírka 13. soboty	13

HopeTV.cz

NABÍDKOVÝ LIST 3.Q 2022

NOVINKY

SETKÁNÍ S NEVIDITELNÝM LUDVÍK ŠVIHÁLEK

„Co je důležité, je očím neviditelné,“ prozradila liška malému princovi ve známém příběhu Antoina de Saint-Exupéryho. Ludvík Švihálek nás zve k úvahám nad neviditelnými věcmi, které ale tvoří podstatu našich vztahů, víry v Boha i samotného bytí. Na pozadí myšlenek významných postav minulosti a svých osobních postřehů autor vykresluje běh dějin jako výsledek objevování neviditelného. Stejně hledání je však trvalou součástí i nás samých. Bez setkání se svým vnitřním já a s neviditelným Zachráncem nenajdeme smysl všech věcí. Protože to opravdu důležité, je očím neviditelné.

10 × 15 cm / 184 stran / brožura / 35 Kč
ve spolupráci s oddělením evangelizace

MOŽNOST OBJEDNÁNÍ

- ▶ Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec
tel.: 558 359 100, 603 553 628
e-mail: expedice@adventorion.cz
www.adventorion.cz

- ▶ Prostřednictvím sborového traktátníka doručení v příští zázilce do vašeho sboru (*neplatí se poštovné ani balné*).
- ▶ Osobní objednání – zázilky jsou expedovány po obdržení objednávky na adresu objednatele (*poštovné a balné ve výši 100 Kč*).

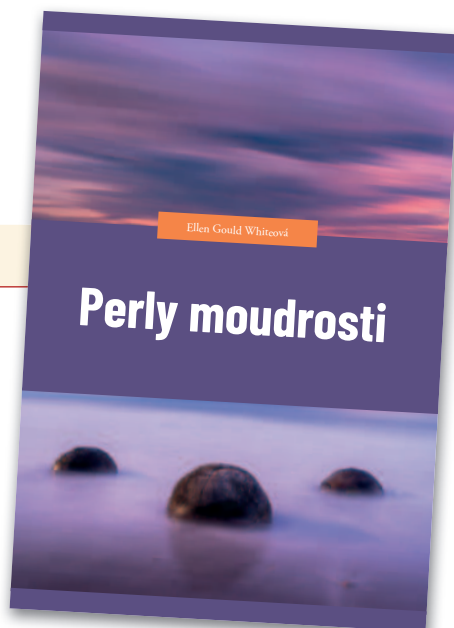
MISIE KNIHAMI

15 × 21 cm / 140 stran / brožura / 29 Kč

15 × 21 cm / 92 stran / brožura / 23 Kč

15 × 21 cm / 228 stran / brožura / 47 Kč

*Přečetli jsme si je, oslovily nás...
... A CHCEME JE SDÍLET SE SVÝMI PŘÁTELI.
ve spolupráci s oddělením evangelizace*

HopeTV.cz

SERIÁLY PRO VÁS A VAŠE PŘÁTELE...

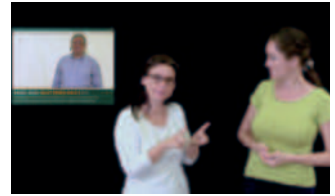
PŘÍBĚHY PRO DĚTI

HopeTV pro vaše děti připravila sedmidílnou sérii křesťanských písniček a povídaní, v níž pastor Radek Jonczy s dětmi zpívá a vypráví jim příběhy ze života. Z Příběhů pro děti si každý může odnést poučení o Bohu, kamarádství, pomoci i odvaze.

KOHOUTI KOKRHAJÍ VŠUDE STEJNĚ

Jan Bárta, výtvarník a někdejší ředitel humanitární organizace ADRA, vám přináší zajímavé a hluboce lidské postřehy ze svých pracovních cest po celém světě. Série je zpracována do podoby audioknihy.

VELKÝ PŘÍBĚH BIBLE III.

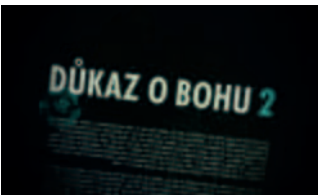
Jaký je vlastně základní příběh, který nám chce celá Bible sdělit? Nabízíme vám sérii přednášek Daniela Dudy s názvem „Velký příběh Bible“. Záznam je opatřen znakovým jazykem a je tedy vhodný ke sdílení s neslyšícími lidmi.

Projekt Identita vznikl jako reakce na stěžejní otázky členů Církve adventistů sedmého dne. Otázky týkající se základů a specifik jejich víry. Identita se pokouší na některé z nich odpovědět.

Seriál Hledání 2 sklídl po celém světě již mnoho ocenění a svým moderním zpracováním může i vám pomoci seznámit vaše přátele s křesťanstvím a nenásilnou formou je oslovit poselstvím evangelia.

Nechte se oslovit přímočarým a srozumitelným poselstvím Kornelia Novaka. Druhá řada seriálu rozhovorů s tímto misionářem a pouličním kazatelem je na téma Boží uzdravení a Ježíš Kristus. Kornelia Novaka zpovídá Martin Hasík.

Je opravdu víra křesťanů utopií? Čemu vlastně následovníci Krista věří a proč? Devatenáct témat se pokouší na tyto otázky odpovědět a ukázat, že víra rozhodně utopií být nemusí.

Kdysi byla fungující rodina samozřejmostí, dnes je spíše vzácností... Proto vznikl Projekt rodina – seriál, v němž nás vztahová poradkyně Milena Mikulková provede celou problematikou vztahů a rodinného života.

ON-LINE K PROHLÍŽENÍ

► www.hopetv.cz

► www.facebook.com/hopetv

Hallelujah, hosana, evangelium, maranatha. Amen?

Ne všichni Bibli rozumí.
Doporučte svým blízkým
duchovním pátračům web
www.pastorpavel.cz!

ADVENTISTICKÝ TEOLOGICKÝ INSTITUT

Adventistický teologický institut otevírá NOVÝ ROČNÍK KOMBINOVANÉHO STUDIA adventistické teologie

ZVEME KE STUDIU VŠECHNY, KTEŘÍ

- uvažují o kazatelské práci,
- kaplanské službě,
- chtějí získat kvalitní vzdělání pro službu ve sboru,
- touží lépe porozumět adventistické teologii.

Přihlásit se je možné do 12. 6. prostřednictvím formuláře na stránce
ati.casd.cz/prihlaska2022

Přijímací zkoušky se uskuteční 26. 6. v Brně.

Rádi odpovíme na vaše otázky na e-mailu **ati@casd.cz**
nebo se s vámi osobně setkáme.

ati.casd.cz

Marek Harastej | 775 789 009 | marek.harastej@centrum.cz
Lenka Michálková | 737 200 022 | ati@casd.cz

AUDIOKNIHY

Když není čas sednout si a knihu otevřít, můžeme naslouchat...

... a nezapomeňme o tom říct také našim přátelům!

ÚVOD

NOVINKY

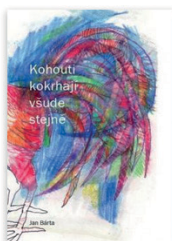
E-SHOP

AUDIOKNIHY

KE STAŽENÍ

O NÁS

AUDIOKNIHY

KOHOUTI
KOKRHAJÍ VŠUDE
STEJNĚ

VRABCOVA PÍSEŇ
O NADĚJI

Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec,
tel.: 558 359 100, 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz, www.adventorion.cz

INTERNETOVÉ STRÁNKY SOBOTNÍ ŠKOLY <http://sobotniskola.casd.cz>

základní informace o sobotní škole / lekce ve formátu pdf / doplňkové materiály / odkazy na další studijní pomůcky / podněty k modlitbám

